

چون سخن بگویم باز گوید سنا اسامی

خداوند و شریکانش صد و شصت و شش نفرند که در این کتاب آمده است

و این کتاب در سال ۱۲۰۰ هجری قمری در شهر تبریز

تألیف

ویران و اف

و این کتاب در سال ۱۲۰۰ هجری قمری در شهر تبریز

تألیف

و این کتاب در سال ۱۲۰۰ هجری قمری در شهر تبریز

کلیا مے واوین قبضہ فاری

شمس الدین حافظ شیرازی۔

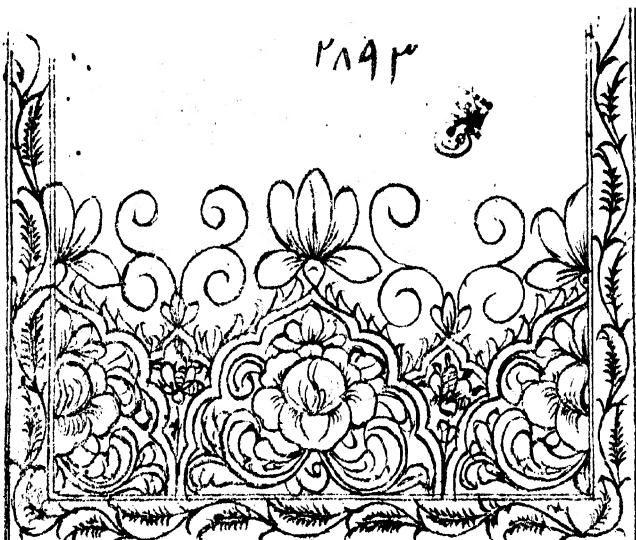
و مشنویات - و قطعات - و رباعیات -

بہ عین سخن میں ان مینی جیس ان

خوشاد و اینک شیرینی گندارش صد طایفه خیزت و کینین نظمش هم شود اینک و زوینا آعروف المعارف مرد

سید ابوالحسن
میرزا ابوالحسن

در مطبع می‌نشر می‌شود و قیمت آن چنان خواهد شد

بسم الله الرحمن الرحيم

سبحان من تفرّد بالمجد والثناء

سبحان من توحد بالعز والبقا

مبارک است بنام تو افتتاح کلام
تبارک اسمک یا ذا الجلال والاكرام

رویت الف

رفته در هر گوشه زن سازها آوازها
نازنینان بردرت بنهاده از سرنازها
طائران قدس را سر رشته پروازها
فکر کو آیسنه خود را کند پروازها
همچنان هستند لیکن سر مهر آن رازها
کرد و اول قدم گم خویش را آغازها

ای بزم شوق تو نالان بهر سوسازها
سه جبینان چیده سا بر آستان از نینازها
در هوای امج تو حید تو از سر میرود
نیست عکس شاهد عرفان تو صورت پذیر
رازها بیت را بسی گفتند سرستان عشق
راه بی انجام حجت را چو کردند اهل فکر

۱۵۱/۱۶۷

کمتر ناز صغوه در جنگ او شهبازها
میکن بر چند شاهین خسرو اندازها

صید کردن مرغ و حوت را نه کا چون بی است
کی تواند برزدان در صیدگاه جمیع تو

از رگ و پی بنده واقف نه بین در ناله است
ای نیزم شوق توانالان بر سر سوزها

هوا سے عالم بالا شکفته کرد مرا
پیام دوست ز صد جا شکفته کرد مرا
قبول خاطر دریا شکفته کرد مرا
که چو صبح سدا پا شکفته کرد مرا
کشاد بند قبار شکفته کرد مرا
لبش بیاد سجا شکفته کرد مرا
پر خشم مردم دنیا شکفته کرد مرا
نسیم سوخت نفس تا شکفته کرد مرا
شکفته کرد ترانا شکفته کرد مرا
چو میتوان بدلا شکفته کرد مرا
گرفته شد دل او تا شکفته کرد مرا
ز ابروی تو یک ایما شکفته کرد مرا
بیزم قفل سینا شکفته کرد مرا
ازین چه سود که تنها شکفته کرد مرا
فلک بین که چه جیا شکفته کرد مرا

خیال آن تند رعنا شکفته کرد مرا
چو گلبنی که صب بار بار بگذارد افتد
بسان قطره بسوی دل گرفته بودم یک
ز مهر او بگریان من گل چا کیست
بین تصرف و تنگیم که یار آخر
دم نسیم سحر کار گزشت درین
هزار شکر خدا را که تنگدستی فتر
بگشتان جهان غنچه چو من نبود
من و تو غنچه یک گلشنیم یک صبا
ترا بلطف زبانی بمن مضائق چیست
فلک اگر کند احسان لعل میگرد
انگشت و اگر ه من زنا خن مر عید
کسی نبود که بر لب زند مرا انگشت
درین حدیقه فلک تنگدل بسی دارد
نبود غم مکه دهر جای خندیدن

برین عشق بیانی خودم واقف
ز شهر برده بصره اشگفته کردم را

خوش نگاهان بسکه شوخ افتاد مکرگان شما کار کرد از بس بهارها تیر مکرگان شما از گلستان می ستاند باج زندان شما رشک داغ دل مرا بسیار می آرد بشو دور چشمم بد که چون بادام توام بادلم قابل رنگ شهادت نیستیم لبیک از سب می فروشان خرقه میجو هم کنم بهن شراب ملک دل را از نگاهای میتوان نسج کرد بی اثر نبود صدای کز شکست دل بود بود جان بردن ز ضعف دل بسی مشکل مرا قطره های خون من چون گل گریبان بید نیست در دامن من این طفل را یکدم قرار گردش چشم تو باشد کار ساز عالمی خواه بدگوئید خوبان خواه دشنام دهید باچو من تلخی نصیب نیست ای شیرین لبان افتدم سر رشته جمعیت عالم بدست بیکنی نسبت لب شیرین خود را با غسل	پیشدستی می کند بر چشم فشان شما دسته ابرو دگرمانان گشته قربان شما وقت آنکس خوش که باشد از اسیران شما تا سیه کرده است چشمی بر نگدان شما سخت چپان اختلاط افتاد و پیکان شما گاه گاهی میکشم خود را بمیدان شما گر قبول افتد شوم مهر من احسان شما چسبیت از لنگر کشی منظور مکرگان شما کاش افتد شیشه ام از طاق نسیان شما بونمی کردم اگر سبب ز نخدان شما جامه زیبان از هوای طوف دامن شما بعد ازین می افکنم دل در گریبان شما آسمان بیکار میگردد بدوران شما من دعا گو می شمایم من شاخوان شما روزی من زهر شد از شکرستان شما گرد به تار می بمن زلف پریشان شما این سخن هرگز مناسب نیست با نشان شما
--	---

<p>بادم برگشته مغربهای مژگان شما جان من هست اختراع درمندان شما</p>	<p>حیرت گرفته هست خون عالمی چون ریخته با دل پر خون بسان زخم خندان لیتن</p>
	<p>واقف آتش بجان هرگز نخواهد برد جهان همچو شمع صبح از لبهای خندان شما</p>
<p>نوبت گریه بخون جگر افتاد مرا سرمه چون خاک سیه از نظر افتاد مرا همه از دولت این چشمم ترا افتاد مرا انچه از دوری آن خوش سپرافتاد مرا گل شبنم سایه بهسار دگر افتاد مرا آتش از رشک تو در بال پر افتاد مرا در قدم آبله با چشمم ترا افتاد مرا سفر باد و غم بسرافتاد مرا</p>	<p>آب گردید دل و از نظر افتاد مرا چشم روزی که بر آن خاک در افتاد مرا ای که گفتی در دیوار تو افتاده چرخ است نه افتاد است به یعقوب زنجیر یوسف غنچه ماند این دل و هنگام جوانی بگشت طرفه پرد از نصیب تو شدی پروا تا شد دمانع من از سفر و دشت جنون آه با اینکه نه دست هست نه پا چون اشکم</p>
	<p>سخت افسرده ام امروز ندانم واقف در کدامی دل پیغمم گذر افتاد مرا</p>
<p>چو گرد سرمه خیزد تیره و در محشر غبار ما شود آب و هوای گلستان ناسا بکار ما بطفلی روی مای شست چشمم اشکبار ما که باشد پاره از کوه غم سنگ فرار ما که آداب نشست و نشست میان عبا و</p>	<p>سیه کرد از تغافل لبکه چشمش روزگار ما خارج ما بدینسان و قفس تغییر گریه بار ما بما این گرم جو شیرها که دیدنی نیست امروز ازین سختی ربائی نیست ما را بعد مردن هم چه بیرون میکنی انکوی خود ما خاکساران ما</p>

دل خون گشته شاید ساعتی آید بکار چو طفل شروع رفت آخر بدون از خفت پس از ما همچو خاتم ماند عمری یادگار	نذاریم از کسی در گریه امیددوکاری بصد خون جگر کردیم دل را پر دیشکین ثبات بندگی بنگر که نقش سجده در لوش
---	---

تمامی سال از تائید اشک آه ما واقف
هوای سرد و آب گرم باشد در یار ما

از سر من که جز خدا و اگن این بلای به که نصیحت کنی نرگس سر میسای بادم سده و میروم گرم نگهده جایی قطره اشک هم نماد دیده و جلای کز پس ناز خواهد از آئینه رونمای خیز و غنیمتی شمر این دم دلکشی جام جهان نما کند کاسه این گدای کرده نصیب دوری حوصله از نای گر تو بکار من کنی غمزه غمزدای دلبر یوقای را عمر گریز پاسی خوردن استخوان او چنجه کند همای آه که نیست چاره طالع نارسای پس ز کجا گرفتاری این بوی جنون فزاینی آه مگر بلانزد این گریه پاسی را	یار گماشت بر سرم مهر خرد پای را عاشق تیره روز را تا ز نظر نیفتد چین بچین مزن اگر پیش تو آمدم که من بس که بحال زار من گریه زار کرد مفت بچشم کس کجا جلوه کند بکار ما از دم صبح و اشود غمزه اگر ترا دلیست لطف تو شاه من اگر شالمال من شود حوصله تنگ تا کجا ضبط نفس که طالع غمزه زمانه ام هیچ زیان نمیشود چاره نمیتوان نمود هست برادر میهم بیغم عشق آنکه مردیچ سعادت نبود آه که آه من می نرسد بجا من گر نوزیدی ای صبا بر سر زلف یار ما یار چو دید حال من خنده قاه قاه زد
---	---

طالع برگ عیش کو عاشق بینوای را	نخت دل و بیکه بر سازه عاش روز شب
	واقف پر گناه هم بردست بلندی ای بدر تو التیفاستق پارسای را
که مهر کرده ندانم دگر دهر جان نرا بگو چگونه کشم ای جوان کسان نرا که در دسرتوان داد و پاسبان نرا که بسته است بقلم چنین میان نرا چگونه بوسه زخم خاک آستان نرا خدا خراب کند خانه کسان نرا	دلانجی شنوم از دوشب فغان نرا بیک اشارت ابرو نمی رسد زورم از ان بکوی تو شبها غوش می باشم نمی کشائی شمشیر از کمر یک دم دل ز خون دل آلوده و نازک طبع چنین که خانه دلها خراب تیر تو شد
	از ان قصور که واقف تو در وفا کردی نمی خورد سگ آن شوخ استخوان ترا
مذار ای توان کردن خدا را خبر زان نیست ز رخ تو تیار را فرستم بر فلک تیر و عسار را مگر در یافتی عیب و فاسد را فخبل کردمی ز روی خود حیار را دهه بر باد مشت خاک مار را شمارم تا جفا های شما را من خونین جگر مانم حنا را	ز حد بردی بمن جور و جفا را بسی خاصیت است آن خاک پارا مکن جور ای کسان ابرو مبادا خریدی چون دلم دگر در نقش چیست بر آن گندی نقاب از رخ بشوخته بهو داران خود را قدر بشناس وفا از عمر می خواهم نکو یان مرا بست و کشید از دست خیر است

<p>د بار آمد بکار من نه اخیار خورم گز آب حیوان بیتو مشکل</p>	<p>نیم ممنون کس منت خدای را که در غم خنجر گرد دگوار را</p>
<p>ببند دکل دکان عطر و اوقت کشاید پارچون بند قبار را</p>	
<p>شب باز شور گریه نیا سوده ایم ما اگر نه بنوده ایم ز بود و نبود خویش نیگو نه پرتوق اسیری چه پیرنی کیا بار زار نالی مای توان شنید باز آ که در جدائی تو چشم خانه را ناصح شبست ملامت ما میکنی مکن افتتم که غمزه تو بخونم نشاند گفت گاهی بعشوق دگر بدم کرده ایم سعی</p>	<p>همسایه را بچشم نمک سوده ایم ما این یک دور و زکر تو جدا بوده ایم ما ای دل قفس برای تو فرموده ایم ما تاری دگر بسا ز غم آفت زده ایم ما دیوار و در بخون دل اندوده ایم ما صد بار گفته تو نشنوده ایم ما اورا گناه نیست که فرموده ایم ما راهی هر طریق به پیوده ایم ما</p>
<p>او لکیر غنچه ایم درین گلستان هنوز واقف دهن بخت نه نیالوده ایما</p>	
<p>بسیار گروم با غم مدارا رفتم یاران تخفیف تضییع اشکم بر آندازه افسوس جانان ندارم غیر از جفا بیخ گفتار ما را محسوم و شام</p>	<p>برینده رجمی امی ببت خدا را گرد در دسر بود از ما شمارا آن راز پنهان شد آشکارا کس از که گیر و مژد و فشارا باطل بگردان حق دقت را</p>

<p>غامی بسیار ای باد زانگه افتد ز حیشش کحل الجواهر تا چند بود پای نگارم سیلاب اشکم بگذشت از کمر</p>	<p>چشم از تو دارم این تو تیار را هر کس که بیند آن خاک پارا کم کن آئمی تخم حنا را با او برسانید این ماجرا را</p>
<p>شد عسری واقف از اب دیده یاران بگوئید آن آشنا را</p>	<p></p>
<p>مکن تکلیف شمع در دل از در جوانی را مکن بی زکونی خود چو من بی خانمانی را غمم بسیار و من از یار دارم رخصت آید کجا آن گل خبر از رنگ زردیهای من دار سواری تاخت آور دست بر محوره شوم نه آنم که نصف مرغان خوابان رو بگردانی هر دیوانه بیدارند طاعت این جای آن دارد نسکاست چون گنیم در پیش او از شوخیها سوار رخس نازی سوی من نرگانه بینا کرد پای خود از این گلزار نتوانم برون رفتن فلک از سیر و دور خود ندارد غیر ازین طلب ندانم مشهد تو در این لیکن اینقدر دانه صبا را یار از جمل هست پرسد بگو دیدم</p>	<p>مکن انگشت برب تا توانی بیندانی را غریبی در دمندهی خاکساری ناتوانی را چسان یارب او سازم بسطری سنانی را بیجائی نامه بفرستم با دیگر خزانی را که بر هم میزنند از یک عنان گردش جهانی را توانم سرخ کرد از خون خود کوه سنانی را که در پیری بدل جادو ادهم عشق جوانی را چسرا در تلخ گفتن آورم شیرین دهانی را مباد اسم دهد دل ناله آتش غانی را تا چون سایه گیرم دامن سرور وانی را که آرد بر سر نامهربانی مهر بانی را که خونم سرخ خواهد کرد خاک آسانی را در آتش از تپ سوزند دشت آتخانی را</p>

عزیزه قدم و چرخ بچاه خواری افکنیده خدا بگ نغمه اش خوردم پرید از چرخانم	نمی افستد بسرو قتم گذاری کاروانی را که میگیم بد بخوی هر زمان ابرو کمانی را
---	---

نظیری گفت چون آناه آمد بر سرم و افت
کجا بودی که ایشب سوختی آرزو جانی را

بتان ز بس که بدل خانه کرده اند مرا خجل ز انجمن و شتر مسار از تپس منم نه فکرا خسرتی نه تلاشی دنیا ئی کجا روم بکه گویم که خورد سالی چسند برای من چه نهی خال غرضی بر رخ بشور گر چه سازم که آتشین خویان چرا بخور دو بزرگ زمانه بنشینم نمیکنند بسنگه نواز شتم طفلان	بر ب کعب که تنجانه کرده اند مرا نه عند لبیب و نه پروانه کرده اند مرا چه دولت است که دیوانه کرده اند مرا غراب بازی طفلانه کرده اند مرا اسیر دام تو بی دانه کرده اند مرا کباب جلوه مستانه کرده اند مرا ندیم شیشه و پیانه کرده اند مرا بهر سر زه بجز چه دیوانه کرده اند مرا
---	---

چرا نه شکوه کنم از شکر بان واقف
که ز هر چشم به پیما نه کرده اند مرا

کاهی بدر دمن نرسیدی چه شد ترا زین پیش یک دور و چنین تنوخت ترا تلخ است زندگانی ایدل ز بهلولت گفتی چو عمر در دم ترعت بسر رسم نه گریه کرده ایم نه آهی کشیده ایم	لیبار زاریم شنیدی چه شد ترا امروز آهوانه رسیدی چه شد ترا زهری جدائی که چشیدی چه شد ترا مردم تو بیوفان رسیدی چه شد ترا از ما چه دیدی و چه شنیدی چه شد ترا
--	--

<p>خندان رسید بر سر من یازشام مرگ می آید از تو بوی پریشانی ای صبا ای گل هزار مرتبه ناخن زدی بدل ای گل ز کوی یار چسپا پاکشیده</p>	<p>ای صبح وصل دیدمیدی چه شد ترا بر زلف او اگر نو زیدی چه شد ترا یک خارم از جگر کشیدی چه شد ترا از دست او اگر چه کشیدی چه شد ترا</p>
<p>واقف بخویش دست و گریبان نمی گنج بویش گراز صبا شنیدی چه شد ترا</p>	
<p>مده یارب دل بیمار کس را بت من بعد ازین دیر ده بیجا مکن ایام قتل عام در شهر روح کفر گیر میداد زلفت خدا یا بر چه خواهی کن ولیکن همین باشد دعای مافتیران چون شمع نیم حسنت آفریند</p>	<p>مکن از زندگی بنیر کس را که کافر کرد و بیمار کس را برای عاشقی بگذار کس را میسر کی شدی ز نار کس را باین کافر دلان سپار کس را که با خوبان نیفتد کار کس را مسو زار حسرت دیدار کس را</p>
<p>ندارم تاب در در شک واقف نخواهم از غمش بیمار کس را</p>	
<p>ناکی خرد ز سوسه در خون کشد مرا در طالع کجاست ترقی مگر بزور قصاب غم دگر بجای تر دست شد سرو بهشت گریه بش جلوه گر شود</p>	<p>کو عشق تاز مجمله بیرون کشد مرا گاهی عروج ناله بگردون کشد مرا یک پشت کار دمانده که در خون کشد مرا دل بیشتر بآن قدم زون کشد مرا</p>

سنت زو مستگیری دونان نمی کشم تنگ آمد ز شتر خدا یا نصیب کن	در خاک خون اگر فلک دون کشد شوریده خاطری که بامون کشد مرا
--	---

واقف ز صحبت عقلاننگ آمده ام
کو جبهه که پسروی محنون کشد مرا

ابر گردید با شکباری ما بر سر خاک مانعی آئی بار خاطر شدیم یاران را دشمن جان ما شدی آخر دامن از ما بجزم گریه مکش بهمچو زلفت دراز افتاده است گر کنی سیر کوچه زنجبیر با صدیقه جان در عین تصویبیم	برق خندد ببقیاری ما خاک برفرق جان پاری ما چه شمر داد نخل باری ما وای بر جان دوستداری ما نیست و الله اختیار می ما قصه تنبیره روزگاری ما کس نه بینی بیایداری ما نیست بی صورت آه زاری ما
---	--

عزت ما همین بس است که یار
بسته واقف که بخواری ما

ز حد گذشت شب هجر بسکه زاری ما سجاک مانگنی ای نسیم بی رسی بگیر به شهره صحرا و شجر گردیدیم سمند تند چه بیرانی ای خدا نا ترس بحرف و صوت تو تا صبح نشود تسکین	اجل رسیدنشتا بان نعم گساری ما که مانده است در آن کوچه یاد گاری ما چو ابراج گرفته است اشکباری ما ترجمی بکن آخر سنا کساری ما قرار داد و عشق هست بیقراری ما
---	--

براب گردش اشکیم با سوارای سیل	با بیست کز تو نیاید رکاب داری ما
چه جرم سر زده واقف ز من نمیدانم	که بسته اند غریزان کمر بخواری ما
<p>عشق تو چنان گرفت مارا سر در سر کارا و نگر دیم گفتیم ز درد و غم گریزیم ای عشق ز دست عقل ما ر باد لبر ما درای خوبی بانپ که تن تو گرم گردید آمد بر کاب بوس ما عقل از سایه خویش می رمیدیم اگر گرفت کناره عقل از ما</p>	<p>کز هر دو جهان گرفت مارا تینش بزبان گرفت مارا هم این هم آن گرفت مارا مردانه توان گرفت مارا آنی ست که آن گرفت مارا آتش در جان گرفت مارا تا عشق عنان گرفت مارا مهر تو چنان گرفت مارا عشقت بمان گرفت مارا</p>
دیدم که ز ضبط گریه واقف	آخر خفقان گرفت مارا
<p>پرورد عشق اگر چه بخون جگر مرا رفتی بسوی یار و نگر دی خبر مرا هر سو صبا ز رگبذرش می برد غبار ز میسان که بیکسان به بستر قاده ام خواهم سعادت ز طواف قفس برم</p>	<p>افکنند یار بچو سر شک از قفس مرا خون شد ز بیوفائیت ایدل جگر مرا بر دل غبار هست ازین رهگذر مرا ترسم که عمر نیز نیا مد بسر مرا در نه چه حاصل ست ازین مشقت پر مرا</p>

ای اشک رفتن تو باین ناک خو نیست از دست دل کجا روم نمی ای کاین ملای من خود خیال گشته ام از غم خدای را	ترسم که رفته رفته کنی بی جگر مرا نی در سفت رگه داردونی در حصه مرا ای بخت خفته خیزد بجز الیش بر مرا
--	--

بودم هنوز طفل که چون اشک نشو عشق واقف فکنده بود چشم پدر مرا	
--	--

یار تا از نظر افگند مرا چون زخم آه که شرکان کسی کو به تکلیف تو ای سنگین دل شکر افتاد گیم باید کرد یک قدم پیروی دل کردم هستم بود تقاب رخ دوست چه کنم آه که بی تاب دل دارم امید که بر دارد بار من بدمت نه زخا واقفم	بیکسی در بدر افگند مرا زخمه باد در جگر افگند مرا عاقبت از کمر افگند مرا که بران خاک در افگند مرا در جهان دگر افگند مرا شاد باد آنکه بر افگند مرا از دل او بدر افگند مرا نا امید می اگر افگند مرا که قضا و قوت را فکن مرا
---	--

واقف آخر زبان مردم دیدم پیرده در افگند مرا	
---	--

نیست یکن که بجان نیست خریدار شما برد نقد خرد از کیسه هر هیارے دل من پاره نمی گشت بدینسان رستم	چشمم بدو در زمین گرمی بازار شما کیسه پرد از پوشند بطره طرار شما بودی ار پاره انصاف سبک شما
---	--

آخر ای خوش کمران چند کشم بار شما زانکه جز جور و جفانیت و گم کار شما آه با این همه هستیم گمکار شما و ه چه گردید که گردید گرفتار شما من نخواهم شدن از سایه دیوار شما گردید دست مراد دولت دیدار شما گل بدمن بر غیر ز گلزار شما لائق گوش شهمان گوهر شهوار شما	حاجت من کمری گشت خدایار محی طلبیدن ز شما مهر و وفادار از کار ما بجز مهر و فانیچ نکردیم و لیک حاضر قسی دل عرش نشین بوده است کو بیار دلبس من همه خشت و همه سنگ پشت دست بر رخ دولت دنیا بر نم میرزم بادل پر خار که نتوانم دید در غر حرف شما گوش که ایان نبود
--	--

نهیادت ز شما آید و نه فکر دوا
بچه امید زید واقف بیمار شما

بدیده که نبار دشر چه کار مرا روم ز شهر به دیوار و در چه کار مرا نهال درد و غم با ثمر چه کار مرا دگر بدر دسرنو چه گر چکار مرا بقاصدی که نیار د خبر چه کار مرا باشک شام و باه سحر چه کار مرا	بگریه که ندارد اثر چه کار مرا هوای دشت جنون طره دلکش افتاد است ز باغ دهر بود بس مرا شکوه اشک بدر د بکیسی خود شدم بیابان مرگ بکوی یار چرا اشک را رادان سازم بصبر و دست نام ازین جفا کاران
---	---

رها نمود چو صیادم از قفس واقف
ز ناز گفت باین مشت پر چکار مرا

بزاری سپردم چنان بیو جان را
که در گریه آورده ام انس و جان را

به تیری نوازش کن امروز و رنه	نخواهی ز من یافت فردانشان را
بسر دارم از بس هوای اسیری	بشکل قفس ساخته ام آشتیان را
سرد کارم افتاده با طفل شوخی	که دیوانه کرده هست پیر و جوان را
ببین قسمت ما که طوفان برآرد	تنویری که در وی به جنتیم نان را
بصوت حسنین در چمن ناله کودم	فراموش شد رفتن آب روان را

مهرم مرا دسترس نیست و قف
کنم پنبه داغ دل مغز جان را

محفل افروز کن آن جلو ییغی را	از سر شمع بر حره زیبائی را
نشوم نافه گراز نکمت زلفت دم	اعتباری نبود گفت سودائی را
ای دل یار که یک قطره خون پیش	از که آموخته این همه خارا ئی را
تو که در خانه ز آئینه مصاحب داری	با و از من نکنی وحشت تنهائی را
نیست با سرکشی قد تو سروی به چمن	کار رفته هست بیالاز تو رعنائی را
می تواند که زدست تو دل ما گیرد	آنکه بخشیده بترکان تو گیرائی را

چشم بد دور ز سیلاب سرشکم و قف
آبروی ست از و بادیه پیمائی را

یا بمن ده دل غمین مرا	یا شنو ناله حسنین مرا
تا تو نزدیک آمدی بستی	دیدم عقل دور بین مرا
اشک چون طفل شوخ میگیرد	نگاه دامن که آستین مرا
گر چه روشن نمی کند شب من	بدگو می ده جبین مرا

که خسته نیست بهمنشین مرا آسمان ساختی زمین مرا سر که گردانی انگبین مرا جوی خون کردی آستین مرا کردلت شست گرد کین مرا	تو نشستی نهان چنان بدلم بر سرم پا گذاشتی از لطف گر چنین رو ترش کنی بامن بچه جسم ای نگار خونین دست من ز احسان آب دیده ترم
--	--

بر درت مرد واقف از بس حزن تو نگفتی چه شد حنین مرا	
--	--

تا سر اسیمه کند چشم تماشا ئی را که نظره بند کند این دل هرجائی را سر بجهاد هم این گریه صحرائی را از که آموخته مژگان تو کبرائی را سر زلفش سود ندارد سر سوائی را هیزای خواجه بجای دیگر آقائی را بست باد امن من و امن سوائی را بر دلم بیتو نیز بنجید شکیبائی را حسرت یعقوبی و اندوه زلیخائی را اگر گذارد دل من و سوسه فرمائی را	یار از حد گذرانیده خود آرائی را هست از مردمی چشم تو این چشم مرا زان بدر میروم از شهرت تابان چو نیل سو کشان جوهر آئینه بردن می آرد دست بردار خدا را از سر من ناصح بسته حضرت عشقم تو چه میفرائی در ازل آنکه ترا خلعت مستوری داد بسر زلف تو سوگند که نتوان بستن جلوه یوسفیش کرده بکار دل من میتوانم بغیر اغت گذراندن یکپند
--	--

چکنم گریه دم از پی رندی واقف معتقد نیست دلم به شنی و ملائی را	
--	--

<p>تپ بود در شب هجران تو نیم بتر ما آب گو یکقد آدم گذرد از سر ما چه قدر تا ز غمت سوخته شد اختر ما پیچ و تاب غم عشق تو ز خاکستر ما بیا مه از گرمی تپ سوخته شد در بر ما</p>	<p>هوس عیش نما از تو جدا در سرا در هواداری بالای تو خواهم گریست هست بر صفحہ ما حکم شر افشان را همچو آن رشته که شد سوخته پیداست هنوز شمع فانوس ز بهر دمی مالاف مزن</p>
---	---

عاقبت سیل برد خانه ما را واقف
دشمن خانگی ما شده چشم تر ما

<p>کاشکی ناله کشیدن رود از یاد مرا در نفس از چه نگه داشته صیاد مرا سخنی گفت که آورد بفسر یاد مرا قطره اشک شد از نظر افتاد مرا بنمائید ره مشهد و سر یاد مرا آتش از رشک تو خواهد بدل افتاد مرا</p>	<p>ناله چون میکشتم از ضعف برد یاد مرا بس که افسرده ام آهنگ ندارد صیوتم همدی از غم دل دوش چونی در نوشتم دل که بوده است جگر گشته من آخر کار خویش را میکشتم از سرت شیرین بینی هر شب ای شمع بد پیش نظرش میسوزی</p>
--	--

غمره کافرا کرده اسیرم واقف
موبنی کو که زد دشمن کند آزاد مرا

<p>برسانید زلف یار مرا داد بر باد اعتبار مرا بردی از دست اختیار مرا بر خرابی بناسه کار مرا</p>	<p>تیرگی های روزگار مرا ناله کاری نگه در دل یار آمدی بار قیب دست بدست عشق عالم طبیعت تو گذاشت</p>
--	---

<p>موت ده علی الحساب پیرس پید گریان مرا و گفت از ناز خط مدگار شد بطره او لایه آب بردورنه چه شد</p>	<p>آرزوهای بے شمار مرا گل لکن خاک رهگذار مرا تیره تر کرد روزگار مرا اثر گریه های زار مرا</p>
<p>هر شب از یاد روی او واقف</p>	<p>گریه پر گل کت کتار مرا</p>
<p>بود در زندان غم یک عمر به شیون مرا با صغیرم نغمه بلبل ندارد نستی بسکه مشق گریه کردم در خیال فو خطان همچو گل چاک گریه بماند بخیه گیر همچو مخمر رخنه های سینه از سوز درون گاه در آیم ز اشک و گاه در آتش ز آه مایه دار در دغم گریه از فیض طلب</p>	<p>حق بسیارست از زنجیر برگردن مرا کاش هم طرزی شود پیدادین گلشن مرا همچو صحرایست آخر سبزه از دامن مرا نیست تاب منت کس یک سوزن مرا گشت در بزم تو هر یک دیده روشن مرا از که نالم دیده بدخواه است دل شمن مرا خوشه چینی کرد آخر صاحب خرمن مرا</p>
<p>داد از یک جرعه ام واقف ز بند خود نجات</p>	<p>بسته پیر معانم گر خرید از من مرا</p>
<p>ساختم جمع ز بس بی سرو سامانی را بهر من گنج بیرون از تو دیوار آورد سرمه در چشم بکشت تا بتوروشن گردد شکوه زلف بتان را لکن آغاز بزل</p>	<p>کرده زلف تو من قرض پریشانی را دارد آباد خدا خانه دیرانی را که سزد بخت سیه مردم نورانی را چه کشائی سر طومار پریشانی را</p>

	<p>عذلیبان بچمن واقف مامهان است یاد گیرید از و طهر ز غزلخوانی را</p>	
<p>عشق آورده در گم کند مرا غم که میگفت من غلیل تو ام گریه با من چه دشمنی دارد زلف پستش چو یاد می آرم چون بر آرم ز سینه پیکانش نگم لطف می کنی لیکن گر در آتش دلت ملول شود</p>	<p>نمید سود بند و پند مرا گشت آخر چو گو سپند مرا که بدریای خون فگند مرا دود از دل شود بلند مرا که فتاد است دل پسند مرا مژه های تو می کشند مرا لیکن آواز اے سپند مرا</p>	
	<p>نگسله ربط بندگی واقف گر کند یار بند بند مرا</p>	
<p>از ناله سوختیم دل زار خویش را ای عشق آتشی بمن افکن که چون سپند ای دل دگر منال که من با هزار عجز جز من کمر است حوصله دارو گیر تو شرمند و ساخت شرح پریشانی خودم بوده است کفر ناقص مانگ بر من</p>	<p>بیکار سا ختمیم دل آزار خویش را در ناله تمام کنم کار خویش را آورده ام بر هم ستم کار خویش را بر من گمار غمزه خو بخوار خویش را زلفت کشتاد چون سر طوطا خویش را کردیم پاره رشته ز تار خویش را</p>	
	<p>واقف از ان دهن قدر خنده و کشید نگذاشت بی نمک دل افکار خویش را</p>	

<p>پند می بده آن غمزه فارتگر دل را آویزه گوشش تو کنم گوهر دل را بر روی خیالش نکشایم در دل را زنهار که از کف مده این لنگر دل را در هم مشکین این همه بال و پر دل را مالم بر رخ از جور تو خاکستر دل را صد بار کشتو دم بهوس دفتر دل را ببینند اگر ساده رخان جوهر دل را</p>	<p>تا چند کند زیر وز بر کشور دل را ای شاه غم با تو ام آویزش دل هست ترسم که بود همزه ادغیب ز غمیرت چون پیر معان رطل گران او بمن گفت شاید شود آژاد بریدن نتواند داد من دل سوخته ای شوخ نذادی یک فال ازین سوختنی خوب نیامد بر طاق نهند آئینه و در و بدل آرند</p>
--	---

واقف زد در دل بمرادی نرسیدیم

خوش وقت حریفی که بگل زد در دل را

<p>می آید از تو بوی دلها جانبها در جستجوی دلها ای خوبی آرزوی دلها کاهی نظری بسوی دلها بکشای در پی بروی دلها قافله تو زها و هوئی دلها بازگشته هست خوبی دلها شور تو بچار سوئی دلها از سر و نو گفتگوی دلها</p>	<p>از پس گزری بکوی دلها داسد در جستجوی تو نگم دلها خون شد در آرزویت دلها همه را نظر بسویت دلها بدر تو رهنساده دلها در با و هو ز شوقست دلها بتو بس که خو گرفتند چارا بر و تا شدی فتاده یا بیک گیر بلبت بگردید</p>
---	--

	در کوی تو آید وی دلسا	گل شد همه کو تیو ز بس بخت	
	واقف شده تنگ بر دلم جا		
	در کوی وی از غلوی دلسا		
۱۸	تاکلی این که داری گریه می آید مرا	در برم دل آب شده واقف ترا ز غم	

رحم بر عالم نداری گریه می آید مرا
شب همه شب بر سر بالین دل سوزم چو شمع
بعد عمری آمده گفتا دوستی هنوز
یاری آید دلم را در فشار آورده است
از تو گاهی گزنگاه می نمایم التماس
آبرویم بر سر کوی بتان بر خاک ریخت
یار با اغیار گردید آشنا بیگانه من
گریه ام بر خواری خود نیست در کوی کسی
زنده ام در دوری جانان پی شمرنده ام
با غنیمت حیرت کار افتاد و تمنای من
بارها گفتم که خواهم آمدن باری بیا
جز جفا با من نکرد آن بی وفا با این همه
بیم آن دارم که ناید دلبر و خند و محرم
بچه طفلان نیست جانان طاقت نریخت
تو ز جام ناز مستی من در آتش چو کباب

یک دل و صد زخم کاری گریه می آید مرا
داغم از بیماری داری گریه می آید مرا
آن غم و این غم کاری گریه می آید مرا
حسرت گوهر نثار داری گریه می آید مرا
بر تغافل می گذاری گریه می آید مرا
شد بدل عزت بخواری گریه می آید مرا
دشمنم شد دوست داری گریه می آید مرا
زنی که شد بی اعتباری گریه می آید مرا
نیست مردن اختیار داری گریه می آید مرا
صبر و طاقت شد خواری گریه می آید مرا
چند باشم انتظار داری گریه می آید مرا
می کند احسان شکاری گریه می آید مرا
در شب امید داری گریه می آید مرا
گرفتو ام تنها داری گریه می آید مرا
هر چه پروائی نداری گریه می آید مرا

<p>بسان ناله زرنجیر خانه بیرون آ زدامگاه غسم آب و دانه بیرون آ تو مرد کار نه از میان بیرون آ بصوت و چنگ و صدای چغانه بیرون آ پی نظاره این کارخانه بیرون آ بسیر لاله گل عارفانه بیرون آ ز خویش از اشرارین ترانه بیرون آ باین امید یکی ز آشنایان بیرون آ یکانه در طلب آن یگانه بیرون آ</p>	<p>سبک ز بند گیران زمانه بیرون آ ترا به نقل و می وصل میزنند صلا فتاده است بهم جنگ صف نه است اگر حباد نه زین طلسم جسمانی بهار کا به گر صانع کرد محسرا را غریب قافله از دیار غیب رسید فسون چو خودیت بس ترانه بلبل نکاح نصیب تو کرد قبول و اقموس بجانه از فسیق تو گرچه سایه بود</p>
--	--

	<p>ز باد صبح به آمد ز غنچه گل واقف تو همسم ز خود پسیم بهانه بیرون آ</p>	
--	---	--

	<p>چه توان کرد تا توانی را کنند گوش من ترانی را چکمنم گرمی زبانی را مهربان کن بمن فغانی را در ازل عشق و بدگمانی را تلخ کرد آب زندگانی را همچو پیر دانه جان فشانی را می کنم شکری زبانی را</p>	<p>بر دوا تشنگ من روانی را ارنی گوی بی ادب دل ما بوی دل سده می از تو می آید ایضا که گر تو مهربان ننده بط نمانی بیکد گرداند در مذاق من آن لب شیرین بر تو روشن کنم شبنمی شمع نمگذارم در مشکوه کس</p>	
--	--	--	--

<p>همه دانی ولی نمیدانی بسکی می کشم برت اینک عشق بازی نگرده پریشدم نا مقصود آن پری پرده نیت</p>	<p>ماه من رسم مهر بانی را میروم می برم گرانی را را نگان با ختم جوانی را زنگ از رو پرید مانی را</p>
<p>روشناسان بزم عم و وقت نشاندند شادمانی را</p>	
<p>غم بمن دست و گریبان شد نمی پرسی چرا بر من ای پیرحم از احوال ناپرسیدنت گشت امید می که دل از دیده آتش داده بود در دیار دل که اقیام تو بود ای بی ضمیر خانه من یک دور و زبیش ازین آباد بود و فخر دل ریخت از شیرازه بی بیدردی</p>	<p>چاک چیمان سوی دامن شد نمی پرسی چرا زیست مشکل مرگ آسان شد نمی پرسی چرا سر بر پامال حرامان شد نمی پرسی چرا غم مساط و در و سلطان شد نمی پرسی چرا این زمان آن خانه ویران شد نمی پرسی چرا کسته او را قسم پریشان شد نمی پرسی چرا</p>
<p>کلبه واقف که عشرتخانه بوده است این زمان یوسف من بیت اعزان شد نمی پرسی چرا</p>	
<p>نا گرفته است غم عشق گریبان را سخت در مصر کند گریز عزیزان را جمع بوده است مگر خاطرش از فتنه خط پرده برداشتی ای باور ویش آه صنت ز محنت تیغ کشیدن نکند دست کسی</p>	<p>می فتنه لحنت دل از دیده بدامان را کی فراموشش شود کلبه احزان را زلفت آنروز که میکرد پریشان را که کند غیر تو مشه مسند اعیان را می توانی گشت بیک جنبش مکنان را</p>

<p>چنگی موجب دلجمعی ما بود اسی واسے درین غمگده ہم طالع صبح آمده ایم گدل ساختہ مارا کمرنگ کسی اگر خوار و خسر ایم شمارا چہ غرض ہ این قطرہ خونی کہ دلش نامیدند رہوس مانگس خوان کسی کی کردیم</p>	<p>یک نفس وابتدائی کرد پیریشان مارا کرد رسوای جهان چاک گریبان مارا یک دل مور بود ملک سلیمان مارا گھنڈا رپہ بسنر طور عسزیزان مارا داد اندر گریہ بی صرفہ بطوفان مارا ہست صدر رنگ غمت نعمت الوان مارا</p>
---	---

ما باین وضع نمودیم پریشان واقف
 زلف او کردہ چنین بی سطر سامان مارا

<p>جانانہ گریجو رجھا میکشد مرا گفتہ کہ بندہ را زبیرا غی اکشن گر غیر دست و پائی تو بوسہ چشم جائزہ بیان دست و قاتل سود دست از علاج من کش ایملان طیب رشکم دران حریم بجای رسیده است بکرو کہم بیار و شوم ایمن از بلا</p>	<p>اورا چہ جرم مہر و فامیکشد مرا این طفرہ کو برای خدا میکشد مرا جامی کہ رشک نگ حنائی کشد مرا نازش جدا کر شتمہ عباد میکشد مرا من زندہ ام بدرود و امیکشد مرا کما شد نسیم صبا میکشد مرا بدون میان خون مر جا میکشد مرا</p>
---	--

من سرسبز گناہم و او بیگناہ کش
 واقف پیرس ازو کہ چہ کی شد مرا

<p>می میرم از برای تو کردم خبر بیا عمر است ہیچو آب روان در گذر بیا</p>	<p>ی کردہ خون مشراق تو ام در جگر بیا ستادگی در آمدن ای سروناز رعیت</p>
---	---

<p>جانان ترا که گفت چنین بخیب بیا زان پیشتر که عمر من آید بس بیا گر شام رفتی از نظر من سحر بیا موی شدم ز بجز تو ای خوش کمر بیا باز هست روز و شب ز برای تو دور بیا تا با دورت شود دو قدم پیشتر بیا جان می کند ز درد تو عذرم سفر بیا آتش فتاده است مراد رگ بیا خوشش بے تکلفانه بیا ای پسر بیا</p>	<p>از شادی وصال تو مردیم ناگهان گفتمی که عاقبت بسرت خواهیم آمدن ای آفتاب حسن ز خورشید کم تو زین پیش تاب کوه خرازم نمانده است گاهی قدم بجای چشمم توان گذاشت غافل ز سوز سینه ام انکار می کنی نتوان وداع را ز عزیزان در بی تو جانان ز حسرت لب همچون محقق تو بار محبت پیر کس با تو داده اند</p>
---	---

واقف بدرد دوری جانان سپرده جان

وقت هست وقت بر سرش ای نوحه گر بیا

<p>همدم آه و ناله کرد مرا پیر بختا د ساله کرد مرا می توان استماله کرد مرا به بلا هم نواله کرد مرا به تغافل حواله کرد مرا روکش باغ لاله کرد مرا مست از یک پیاله کرد مرا آب مانند ذره لاله کرد مرا</p>	<p>آنکه این دل حواله کرد مرا دوری آن جوان بیک هفته من روم دل گرفته از دور تو برد عشقم شبی بهما ن نه گسسته التماس از دورم داغها از دلم ز بس که شکفت شوخ یک چشم ساقی دارم خجالت دل فرو کی واقف</p>
---	---

ای دل نهفته دار غم یار خویش را یار ب چه آفتی که زدست تو آسمان افتاده گیرد دفتر عیش جهان در آب آب بهوای دهر بمن سازگار نیست از ناله های شعله نشان عذیب ما سبنا مراهیچ نباید و سر و خستن گل را اگر آشیانه ما بار خاطر هست از دلبران چه چشم توان اشت کین گروه	بر خاطر کسی مکن بار خویش را صد بار بر زمین زده دستار خویش را ای گریه و اکمن سر طومار خویش را یار ب کجا برم دل بیمار خویش را گلریز کرده غنچه منتار خویش را باید شناخت فتر خریدار خویش را آتش ز نیم مشت خس و خار خویش را بر باد میدهند هوا دار خویش را
---	---

واقعت گرفته ام این که تو نگیی سخن
از خون نویسی حال دل زار خویش را

تا خون بیاغ نیست مارا ای ناله مقصریم از تو یک لخت جگر چو بگ لاله از ما احوال دل چه پرسی	دل نیست و ماغ نیست مارا کز گریه فراغ نیست مارا بی بهره ز داغ نیست مارا یکذار و ماغ نیست مارا
--	---

واقعت تنه ساز پر تو داغ
ماجت بحسیراغ نیست مارا

شوخی ز نظر گذشت مارا بی گریه و ناله در فراق از گریه ما خب چه پرسی	تیری ز جگر گذشت مارا کم شام و سحر گذشت مارا این آب ز سر گذشت مارا
---	---

<p>چون لاله بهار زندگانی شبهه از سیل گرفته خویش دنبال دل ریمیده خویش</p>	<p>با دماغ جگر گذشت مارا اکثر سحر گذشت مارا عمری بسفر گذشت مارا</p>
<p>چون ابر بهار عمر واقف بادیده تر گذشت مارا</p>	
<p>ای رفیقان بخدا پسند گوئید مرا گل دیوانگیم رسته ز خاک مجنون تا صبحان روی شما باز خندان نماید و چه چرخش گفت رقیبی بیگان گزینش کار من باز گذارید بابر کمرش</p>	<p>پی دل گم شده ام آه مجوید مرا هوس عشق اگر هست بگوئید مرا مانع از دیدن آن رومی گوئید مرا که شما جمله بجای کس و گوئید مرا هم نشینان ز پس مرگ مشوئید مرا</p>
<p>آگاه اندر از دهن کمر یار شدم بعد ازین واقف امر گوئید مرا</p>	
<p>تا مهر و وفا بجاست مارا مارا ز بدان شکایتی نیست فریاد که کجگاه چسندی گل بر سر مانم میتوان زد فرسوده شدیم ای دریا بر در طبیب دست از ما در پهلوی غیر کرده حب</p>	<p>این جور و جهانر است مارا خوبان کله از شماست مارا بروند ز راه راست مارا تا خار رهش بیاست مارا آسوده خدا نخواست مارا این در دجه از دوست مارا از تو کله بجاست مارا</p>

زبان عهد که با وفاست ما را	در عهد ما جفت کشیدن
	واقف گل داغ عشق چون شمع سامان نما خاست ما را
نشید از غم و در چه گویم نصیب را از من هزار عشق رسد عند لیب را آن سوم و بشور میا و غریب را پوشیده دار روی ملائک فریب را یارب علاج نیست من ناشکیب را در باغ چون گذر فتد آن جامه بیب را	گفتم بسی ز درد دل امشب حبیب را گل گل شکفته شد دلم از ذوق ناله اش بلبل گرفته خود بقیس از نسیم باغ تاب نظاره تو کجا دارد آد می در حجب یقین ارم و در وصل مضطرب قمری و سر و دست بدایان او دهند
	واقف خیال قابض ارواح میکنند خو کردگان درد محبت طیب را
نخده می آید بحالم غنچه تصویر را مهر بادامی شمارم حلقه زنجیر را خار پیراهن شناسم خار و انگیر را بی شکوه گزنی خوردم بطفلی شیر را کیسها که کی فرو شد پیش کس کسیر را قفل حاجت نیست ورنه خانه زنجیر را گر بختن جستن آرد آهوی تصویر را گر نگاه افتد بحالم چشم آن رهگیر را	از شگفتن با چمی پر سی من دلگیر را تامن از سودای چشمیت نام پید کرده ام بس که بی آرامی از دست خلایق دیده ام نیست امروز لبش را ز لب شیرین یا نقد جان دادم بهای درمی ساقی نذر اعتیای طامین ز آن شوخ برگیسو گره ناوک نازی که دیدم در کمانت و نوریت واقف بخوبی شادی کفالتی

دوروزه دوری آن یار جانی میکشد مارا	بیا ای مرگ ورنه زندگانی میکشد مارا
فریب دعه آن یو فاعوریم دین غافل	که عیارست و ز لطف زبانی میکشد مارا
بفکر کشتن مار و ز شوب بر سر میگردی	تو نه نشین ای فلک فایغ فلانی میکشد مارا
تو در روز وصال آن بکه مار ازنده نگذا	شب بجران بیدای که دانی میکشد مارا
بوه آگین خوابان کشتن عاشق زنی مهری	قیامت بین که اواز مهربانی میکشد مارا
تو مارا بر غلط ناقابل کشتن گمان کردی	چنین باشد ولی این بگمانی میکشد مارا
فریب آسمان کی میجویم این قصه معلومست	که گر خواند بر رسم میمانی میکشد مارا
غلط گومین این کر نشیب نسیان میشود عارض	پیری یاد ا یام جوانی میکشد مارا
در آن مخل که همچون شمع کرس گرم گفتار است	ببین قسمت که داغ بیزبانی میکشد مارا

ملون بس که دارد طبع نازد لبران واقع

کسی از لطف و گاه از سرگرائی میکشد مارا

سری باشوخ شمشیر آزمائی کرده ام پیدا	ز بهر زخم خوردن اشتها نمی کرده ام پیدا
بمحمد الله دل در داشت نمی کرده ام پیدا	بیای درد بید روی دوائی کرده ام پیدا
نشان داده است عشقم نسوخته نگذازید	ز من غافل نباشی کیمیا نمی کرده ام پیدا
بغیر از گوشه چشم تو جانان نیست منظورم	اگر در گوشه میخانه جانی کرده ام پیدا
درین گلشن بدست آورده ام مرغوانی را	برای موسم پیری عصائی کرده ام پیدا
دل نازک و مانعم سرفروندار دهر نشوخته	بچندین سعی شوخی میزائی کرده ام پیدا
نشاند از آتیا و سرسره روشن چشم تاریکم	پس از سرکشنگیها خاکپائی کرده ام پیدا
شنیدم باد آتش پاره آتش میزند دوزن	باین امید نفست و بویای نمی کرده ام پیدا

اگر آهمن دل هست آفتوخ از نیم نیست پیرا نباشتم غافل از یاد تو ای آئینه رو وقتی فغان من بصوت بلبل و قمری نمی ماند خوشم از ناله اش باز و مرموم خوش نمی آید	که من از جذب عشق آهمن باکی کرده ام پیرا بخود نازم که وقتی با صفائی کرده ام پیرا ازین نالند با طرزه چنانی کرده ام پیرا ز پهلوی دل ازو طرب غنائی کرده ام پیرا
--	--

ندارم هیچ غم واقف اگر بی برگ گردیدم
باین شادوم که همچون فی نوای کرده ام پیرا

تا کی غم فراق بزند آن کند مرا ساقی بیاراده که مستان کند مرا ساقی چو در تست بگردان سپال بیار کرد و در دل من طیب را اغیار را با طغف نمایان نوخت یار یارب مرا بساده عذار بی و چار کن از داغ دل که گریه چشم آفریده اند یارب تو هم ز لطف چو آبا و کرده بر من گذر نیکنی و راز کاشکی گو یا مراد بود که گیسوست نسبتی	شادی وصل کو گلستان کند مرا و از تو بگذرد پشیمان کند مرا کاسوده دل زگره شد و ران کند مرا عین می کی باست که دوان کند مرا ممنون مگر بشو به پنهان کند مرا کز جلوه چو آئینه حیران کند مرا ترسم که منفصل نگدان کند مرا بگذر اسیر حاشه ویران کند مرا اگر درون بخاک راه تو بچسبان کند مرا هر جا که با تمیست پریشان کند مرا
---	---

واقف فزید خورده جمعیت کجاست
آشفته کاکلی که پریشان کند مرا

چشم تو سید هست ازین مردم من یوان را
خانه دیوان نهادم نام دیوانخانه را

از فراق همنوایان بلبل من در قفس بر سر وجود است دل تایتغ اورا دیده است خویش را ز دبی محابا بردم شمشیر تیغ دست از اصلاح احوال پریشان کن کش در جهان روزی که غم بنیاد ویرانی گذشت و امن فالوس را خواهم گرفتن روز حشر بس که چشمم کا فراور زن دین من است	از نظر انداخت همچون اشک آب واز را شور افزون می شود و از ماه نو دیوانه را می توان کردن تماشا جو هر پروانه را ربط با موسی سر مجنون نباشد شانه را نذر سیل گریه من کردم نخستین خانه را کنز وصال شمع مانع میشد و پروانه را قصه مسجی گر گنم گریه ره میخانه را
--	---

سادگی بین گز گمان رحم واقف بارها
خوردم از چشمش فریب گریستانه را

باز آوسلی بده این دل نگران را ای دل زازل نام تو دیوانه نهادند از محفل خوبان نتوان کرد بروغم سروش چو برفتار در آید بلب جو کرده است من غمزه را شاد به تیر پیمان گسل افتاده امی شوخ و گرنه اجزای دل خویش بند گیر کنم جمع	گز گریه من بهیم حسه ابی ست جهان را بد نام مکن سلسله زلف بتان را و اغم من دل سوخته این لاله ستان را رفتار فراموش شود آب روان را قربان کمان تو کنم این دل و جان را پیوند زلف تو کنم ریشه جان را شیرازه توان بست گرا وراق خزان را
---	--

واقف زده ان گمربار چه پرسی
از با هیچ خبر نیست من میچیان را

در نظر چون سایه شمشاد می آید مرا سرب پای یار سودن یادمی آید مرا

<p>گره جهان کندن فسرهاد می آید مرا رحم بر دل خوردن استادمی آید مرا بوی گل از جامه مسیادمی آید مرا</p>	<p>مرد کام تلخ او شیرین نشد از وصل یار نیست دلبسته قبول ترسیت چون طفل شک ای هم آوزان دل غنایب من کنید</p>
<p>تر نشد واقف لب بخش خون خشک من شرم از ناکامی جسلادمی آید مرا</p>	
<p>نشاند کسی از غنچه تصویر مرا چشم ترسم رسد از حلقه زنجیر مرا گشتی ای شوخ ندانم بچه تقصیر مرا که درین باغ همین گشته فلک گیر مرا جلوه یار بر آورد ز نقشه پیر مرا</p>	<p>بس که فکر و منت ساخته دلگیر مرا نیست همچون من دیوانه بیابان گردی بود از خدمت من بزم نور و شن چون شمع ساغر از دست چو نرگس ندیم یکساعت شمع اقد ز زبان صبح چو روشن گردد</p>
<p>من دیوانه سر باده ندارم واقف چکنم سلسله جنبان شده زنجیر مرا</p>	
<p>بر نذر دیکه نفس زنجیر سر از پار خانه تاریک ست همچون چشم نابینا مرا گر پر چشمم بر همچون شر از جامه شور بختی تشنه لب میدارد از دریا مرا شوخی چشم که کرد آواره صحرای مرا خورده ام آبی که دل شد سرد از دنیا مرا</p>	<p>دیدن ثابت قدم بر جاده سودا مرا میتوانی نور نظر با آنکه شمع افروخته طاقت خود داریم از ناتوانیها نماند حیف تیغ این جفا جوین دم آجم نداد که در هم رانشاند از گریه شادی غزال شکر فیض چشمه سار فقر چون گویم کران</p>
<p>طبع نازک در خطر انداخت چون مینا مرا</p>	<p>سخت میل ز من بخود واقف ازین سنگین لای</p>

گر بیان گز باشد چاک بیا ازیم امان ا	که دست شوق مانده اسد از دمان گزبان ا
لب پان خورده بش و خزان کند بطن بخشان ا	برآرد پنجه رنگین او از پنج سر حبان را
بجز مستی که چشمش را کند تحریک خود بیز	که دیگر برسد کار آورد چشمشیر مرگان را
بفکر آن دهن از بس جان انگست در چشم	دل موری تصور میکنم ملک سلیمان را
منید انم چه آید بر سر دل از سر زلفش	صبا بیا رمی آرد خبر بای پریشان را
اگر نتوشت یوسف نامه از مصر معذرت	که میداند سواد می نیست پشتم پیکر کنعان را
چون گرس ناخن چندین بهر انگشت میخواند	بود بسیار ذوق دلخراشی خوش نگاهان ا

سرآوردی چون من ندارد هیچکس واقف

که پای خفته ام در خواب می بیند بیایان را

گر خاک آستانه نبخشید بکنس برپا	بالم بخود ز شادی صد پیرهن برپا
بایار صحبت من مشکل کی ساز گردد	من بای تالبدل او دل شکن برپا
شمع است مصرع من جمیع درویشان	سوز و گداز باشد در شعر من سرپا
یارب چهار هزارم با او چیدانه باز	من ساده و سلیم او مکر و فری سرپا
هر سو که رو نهادیم در محنت و فدا	دینا برای ما شد بیت الحزن سرپا
باید بهر سالکان با معنی آشنائی	متوان شدن چه خاصه فتن سخن سرپا
بیکسر جامه زیبی چون قاتلش ندیم	صد بار گشته باشم در هر همین سرپا

دل را البصد جرات شد جامی سحر احوال

زلفی که هست واقف مشک ختن برپا

کردم از زاری خود بیزاری خویش را	با که گویم یارب اکنون حال زار خویش را
---------------------------------	---------------------------------------

<p>عاشقی می مرد و با مستوق میگفت این سخن کردم از جور رقیب بان خیر یاد کوی یار منت ایند را که من بر غم اهل روزگار نخلم ای باد خزان محتاج تحریک نیست گر ز شود نها گفت دستم خنای شد سبب نیست چندان الفتی باین تن خالی مرا در خیال روز و مولیش میگذرم روز و شب حیلهها سازم چون سماب بکشتنش گر فکندم کار بر تقدیر نتوان عیب کرد بسکه وقت آمدن خود را فراموش میکنم</p>	<p>بر سر راه تو میخوانم فرار خویش را بی ضرورت کی گذارد کس یار خویش را ساخته صرف محبت روزگار خویش را باش تا من خود بر نیم برگ بار خویش را داده ام از دست دامن کار خویش را مبید هم بر باد خود مشت غبار خویش را می برم ز نیسان بسیر لیل فنها خویش را هر کجا یابند خوبان بیقرار خویش را خوب داند هر کسی تدبیر کار خویش را می کشم در محفل او انتظار خویش را</p>
--	--

<p>واقف امشب گریه بکردار خیال کوی یار چون غریبی کو بسیار دارد دیار خویش را</p>	
--	--

<p>همچو بیدار دل نه کل چیدن هوس باشد مرا کی در آزادی برم ذوق اسیری را زیاد ناله او همچنان باشد بیایان کوه شوق طرز نالیدن دهم مرغ گلستان ابیاد</p>	<p>داغ سوزم شمع سیاه تا دسرسن باشد مرا گر روم سوی چین دل در قفس باشد مرا دل اگر در قید آهن چون جبرس باشد مرا یک دور روزی در قفس گریه نفس باشد مرا</p>
---	---

<p>تا ابد واقف نخواهم شد دیگر که من خوردم از تیغش دم آبی که بس باشد مرا</p>	
---	--

<p>بسویم رو نیاری بخت برگزیده گویا</p>	<p>نظر پوشیدی از من طالع خوابیده گویا</p>
--	---

<p>مشتاقم از سخن های تو بوی رومی بیا بهر حرفم طرف میساختی زین پیشتر اکنون بجوش آمد ز شادی در تن من خون افش برتش افسانه از شکوه آن لبت سر کردم تو ای محزون که همچون بید بیلزنی پیش چه واقع شد که بار از ناله تو گوش میگردد بنودی پیش ازین هرگز باین گلی که منی نم</p>	<p>سرسبز گردهم بر اوراق دلم گزیده گویا سخن با من نمیکوی چه شد رنجیده گویا تو گلگون از برای قتل من کوشیده گویا شنیده گفت تو خواب پریشان دیده گویا ازین دیوانه ثولیده مو ترسیده گویا شبی ایدل بگویش بی محل نایده گویا بکوی اود لا امشب بخون غلطیده گویا</p>
--	---

و اگر از علم و فن واقف تر اذل سر می نیم
 چنین دانم که درس عشق را نمیده گویا

<p>ببینید آن چشم سحر آفرین را اگر خانمان سوز دلها ندیده چو ببینند در آینه دهنده بیند کسی دود از آتش گل ندیدست به پشت سمن آمد آن جامه گلگون بان لعل سوزان نیست سودا ز گلر نیلویی گریه از یاد رویش چو بر بیدلان بگذرد یار گوید مرا کشته و میرود شاد و خندان بمن بهر چه کرده است دل کرده</p>	<p>ببینید آن قند عقل و دین را ببینید آن عارض آتشین را ببینید آن دلبر شرگین را تماشا کنی شان خط عنبرین را عجب آتش افتاده در خانه زین را بنگر از پر سیده ام شان مین را کنم کو چه باغ بهشت استبش را به بندید آن انگیر و این را بخونم بگیرد آن نازنین را بگریه این خصم پهلو نشین را</p>
--	--

شنیدم زمزم کرده شکوه بجای بجو نریزی ام آمدی خیر مقدم گرم میکشی باید از لطف کشتن ترا آفریدند سفیرین ترا جان جهان بود محتاج طوفان دیگر بدیوانگی تا کس نام روشن	نذارم زبان تا کم شکو این را همی خواستم از خدا من بهین را سرت گرم از کف ببتیغ کین را نزش میکنی از چهر روی چنین را من از چشم برداشتم استین را ترا شنیدم از سنگ طفلان گین را
---	--

بر آن خاک در سجده کردیم واقف

نشانیم بر تخت نقش حبیبین را

دردمند از کوچه دلداری آیم ما عشق ما را عاقبت در نیم او بخت در سر عاشق شور مستی نه صورت زخمی تیغ جفا از کوی خوبان میر	آه کز دارا شفا بیماری آیم ما بیا کم میخواهد و بسیار می آیم ما پای کوبان تا پاسبی دایم آیم ما گل بسردایم از گلزار می آیم ما
---	---

نیست واقف هم زبان و مخفی کسی

شمع میلزد چو در گفتار می آیم ما

نیست همه در کار رنگ آنخیز نور را حسن چون شاهانه بر کرسی ناز داشت ساز عشرت کی دهد و از آن بی دلنواز درد یار عاشقی هنگامه عشق ست گرم پر برون می آید و از شوق پرواز فنا	حاجت روغن چرا باشد چسراغ طور را عشق گرم دار بانه می میکند معذورا تا یکی خواهی زدن مطرب عیث طنبورا سرد بازار نیست آنجا هم کافور را عقل اگر داری بچشم کم نه بینی مور را
--	---

<p>هر سری لالوت بنا شد بهر سوز و غم عشق خواستم آب بقا تیغش بسوزم رسید حال ملک ل چه می پرسی که در یک لحظه کرد</p>	<p>همچو موسی می سزد پیروانه شمع طهور را صاحب جوهر کند نزدیک راه دور را فوج خرگانی خراب این کشور زعمور را</p>
	<p>میدهم از کف عنان اشک کو آیم برد ضبط نتوان کرد واقف گریه ریشور را</p>
<p>وفاداری ندارم تا بماند از حجابش را زمن آن پیروت روی گردان شنیدم باین تقریب شاید سرگذشت من آن گفتن دلهم در آتش افکندی دمن از غصه میسوم خدا خیرش دهد با من سلوک خوب می زند عنان را خود نگه دارد مگر عنا سوار دل چون چاک همچون شانه نذر زلف او کرم شود بی پرده حشمت از تقاضای لازمی</p>	<p>صبا شاید ز روی لطف بردارد نقاش را که در طالع کسوف دائمی هست آفتابش را خدا سازد که افتد حاجت افسانه خوانش را عباد البش نودنا محرمی بوی کبابش را بلطفم پیش می آید نیم قابل غناش را چو من بیدست و پای می ریزم چون بیکابش را ندانم چیست باعث یارب اکنون چه تابش را ز بس شوخست شرکان چاک بیسان نقاش را</p>
	<p>مشود فکر تعمیر دل دیران من واقف بهم خضر نتوان کرد آبادان خرابش را</p>
<p>ملک دل زیر وزیر گردید شاه من بیا فخته لشکر یکشد بر دل که دارالملک تست راه از من چپ مکن بهر خدا زره مرو بود امیدیم که خون من تو خواهی بختن</p>	<p>تیره شد احوال این اقلیم ماه من بیا باد شاه من بیا شرکان سپاه من بیا راست سوی بند میر و کج کلاه من بیا میکشد نو می دیدیم امیدگاه من بیا</p>

<p>لشتم از گریه در گرداب خون افتاده است بیشتر که در برگ نظاره من هر مژه این مرا بسوزد آن آیم بر آتش میزند طره حرف است این که زلف یار میگویند</p>	<p>از برای دیدن حال تنباه من بیا می چکد خون می تو ظالم از نگاه من بیا دیدنی دارد ملاش اشک و آه من بیا از بلا که میگریزی در سپاه من بیا</p>
<p>بارها واقف بفریاد آمد از میداد تو آه یکبارش نگفتی داد خواه من بیا</p>	
<p>زنگ ز روی روکش فصل خزان داریم این تامل فی زخود ارسیت در قربان شن حرف ما هر چند از دیوانگی بی ربط شد میدمد از موبو چون نافه مار ابو مشک هر چه باد اباد با آن زلف سودا میکنم همچو آن شمعی که میگردد پریشان تاراد</p>	<p>خنده زین رو بر بسیار زعفران داریم چشم ایمانی از آن ابرو کمان داریم شکوه زلف مسلسل بر زبان داریم تا کجا سودا می زلف او نهان داریم نه اسید سود و نه بهم زیان داریم بر شرح سوز دل چندین زبان داریم</p>
<p>وقتر احوال ما را ربط با شیرازه نیست نسبتی واقف با دلق خزان داریم</p>	
<p>یار سر کرده بیوفائی را جان من ناخنی بدل میزن هیچ خسیری ندیدم از مردم میکند از غور حسن امروز باشکست است عهد بنده در</p>	<p>بس سر کرده آشنائی را توجه دانی گره کشائی را بشکنم کاسه گدائی را بت من دعوی خدائی را خواجه مفروش موسیائی را</p>

<p>خسرو هیچکس دوائی را آبروی هست جبهه سائی را سرحد اکن زدن جدائی را</p>	<p>درد یاری که درد راست رواج سن و آن آسمان که از خاکش یکدم ای تیغ و حسل بران شو</p>
<p>رفت واقف اگر نخواهی یافت اینچنین عاشقی ونداسے را</p>	
<p>گناه گاهای از دشمن یاد شده آید مرا دوست می بینم ز دشمن یاد می آید مرا آنچه با من کرد سوزن یاد می آید مرا هر که آن ناخن بدل زن یاد می آید مرا نشووم گر نعمه شیون یاد سے آید مرا</p>	<p>در قفس نه گل نه گلشن یاد می آید مرا آفت ز ترسیده چشم من ازین مردم کن زخم تیغ به شد و از یاد رفت اما هنوز ناله خیزد از رگ جانم لبان تار ساز بس که ناساز دست با من عین آن دلنواز</p>
<p>میشود واقف جان بیت الحزن اگر پریم هر که از گم گشته من یاد می آید مرا</p>	
<p>سیم وزر مانند نرگس در قلم داریم ما مذربین ره سبقت از نقش قدم داریم ما چشم ریش از توای ابر کرم داریم ما همچنان سودای زلف خم نجم داریم ما نمود بده انصاف کی تاب ستم داریم ما آرزو زان خامه مشکین رقم داریم ما زندگی داریم تا در دیده خم داریم ما</p>	<p>در سخن سازی ز بی برگی چه غم داریم ما در طریق عجز از ماکس نیتا و هست بیش تخم امید می درین مرغ پریشان کرده ایم قامت ما خم شد از پیری ولی در سر هنوز لطف با ما هم نبیازد ز بس بیطا قتم آفت ریادی که زخم کسے مانو شود گریه واقف شمع سان مارا بود با بقا</p>

<p>کرده قبال همه بجزون لقب ما دیدیم کتب خانه بمقداد و دولت چون گوشتش محنت سخت آلوده ما بخت سینه است که درون پیچیم آن تنگدانه که چون غنچه تصدیر گشتن از نیست که از آن پیکر مرگان</p>	<p>این حرف را باینده لیلی نسب ما غیر از سخن عشق نشد منتخب ما این بود سزائی دل راحت طلب ما آن روز میباید که شود روز شوب ما نوبز کند خنده درین باغ لب ما سر چنگ نخورده هستن فی اوبسا</p>
--	---

واقف ز درت رفت و تلفتی بلیفت

دیوانه پی پاوسه بوالعجب ما

<p>بجبران رسنده سازگار با ما یکبار نشد دو چار آن ماه ای نمیفی که میباید پی از دوستیت شدند دشمن تقصیر نکرد در زد و کشت رفتیم و کسی نرفت همراه</p>	<p>ای وصل ترا چه کار با ما در کوچه انتظار با ما ما را نفیسه گذار با ما دیوانه و هوشیار با ما دیدی که چه کرد یار با ما حبس سایه ازین دیار با ما</p>
---	---

از دولت رستی است واقف

کعبه از سه روز گار با ما

<p>بیرون کشم ز سینه دل غمکشیده را از قحط مردمی چه عجب گر بعد ما چون حکم تست حکم چکیدن نمیدهد</p>	<p>تسکین دهم ز گریه باین جلد دیده را در گریه افتاد حق نماده و دیده را بید روی تو اشک بفرکان رسیده را</p>
--	--

<p>کبیره بحالم ای بت شیرین دهان بخند صد آفرین بزلف پریشان دلبران باور کجاست آنچه ز زلف تو میکشتم فسکره دگر کنی که در پیش دلبران تا کی فراقی خورده و صلی جانوست</p>	<p>شان عسل کن این دل شرکان گزیده نگذاشت جمع خاطر یک آفریده را در غم خویش خواب پریشان ندیده را قدری نماده خون دل آب دیده را تا راحت حق رسد دل محنت کشیده را</p>
--	--

<p>واقف ز حسرت بخدا آرمیدگان آرام نیست این دل از خود رانیده را</p>	
--	--

<p>سبح می کنم بیتوزان روز و شب را صب با گرتزایار پرسد ز سالم غم از بیخوابی ندارم که دارم قبائل مرا نام محنون نهادند</p>	<p>که گم کرده جان در تنم راه لب را الافشال له مات جز ما و صبر را ز لخت جگر ساز و برگ طرب را بگو می د آن شوخ لیلی نسب را</p>
---	---

<p>زدم خویشتن را بران شمع واقف که پروانه ام من ندارم ادب را</p>	
---	--

<p>از ان لعل میسجی دم سحر خفی بابکشا بیا و فصد خون عاشقان فرمان گارن از ان لطفی که دارد گل بر پیر این میبخت ز پهلوی دل تنگ ملالی هست بهیش افرا</p>	<p>برومی درو مندانست درو را اشفا بکشا چرا بیگانه بنشین خا از دست و پا بکشا تو هم روزی در آدر گلشن بند قبا بکشا بیا جانا بر این غنچه را با خویش ما بکشا</p>
--	--

<p>گدای تست واقف صد گره افتاد دگر نوکا رب تباشن اسی نه شکل کشا بکشا</p>	
---	--

<p>خنده گل در نظر خمیازه می آید مرا بیمروت دیگری راده نمی باید مرا خنده می آید ترا چون گری می آید مرا</p>	<p>غنچه دل در حجب زور از تو کنایه امتحان کردم نذار دعوای وصل نسبت من با تو باشد نسبت این چنین</p>
<p>میکنم واقف بجان دل هر چه فرماید مرا</p>	<p>همچو آن شخصی که باشد معتقد دیوانه را</p>
<p>که نماده هست بمن معرفتی ایشان را هفت تیر چقا کرد و فک ایشان را مشو در حق من حرف بداند ایشان را عمر در میزگی رفت حبسگر ایشان را</p>	<p>کرد بیگانه چنان عشق ز من خویشان را آه کان چشم سیه دل چو کمان ازده کرد من ترا از دل و جان بنده نیک اندیشم جیف از آن کان ملاحظت که نمک بر پیشین</p>
<p>بزرگواران نکند خوشدلی در دینان را</p>	<p>واقف از حسن تو مگر شده آتش دلی</p>
<p>گلها ز رشک رویت و در خون طیبید گیرند دامن تو چو گریبان درید گردیده اند رام تو از خود رسید من خون گرفته آن صفت خط کشید نوا عاشقان چو تازه بدولت رسید دلها ز ابرویت و چو عفرین گزید آیین مردمی چو شد ای نور دید واقف غنبد ایمنی شنید</p>	<p>ای لاله از شوق زخمت داغ دید فرزاد جوی حسیت بگو جان نه بین چشم تو جادوی است که از سر تا سر شرکان یار دیدیم و ششم زوایین کردند کم ز دولت عشق تو خوشتر پروا نمیکنی تو دانا نلد ز رو شب در چشم غیر رفی و من محو انتظار از بهر آنکه نشنود از شنیدنی</p>

روایت با موصود

سو ختم تا آن رخ تابان برآمد از قباب دامنم بر گز نشد آلوده در بر زم شراب خار گردد بر بدن هر سوی محفل از رشک سیل اشکم در سراغش در بدر گزیده است ماه من گرم سفر شد آه منعش چون کنم آن کمان ابر و اگر صیدم نکرد از رخ نیست	گرم می تابد برون آید چو از ابر آفتاب همچو عکس آئینه خشک اندم بیرون آب گر ببیند نرمی اندام او کیشب بخواب نیستم شتر منده در کوی طلب از سپهر باب بر نیگرود برای خاطر کس آفتاب میکنند تیر از برای مزین تر کش انتخاب
---	--

گر بر آرم سر ز جنبش نگسلد راجع غسم
وصل گوهر کی برد از رشته وقف هیچ قباب

در معن ج خیر چشم خودم تا گلو در آب راز محبت من او فاش تا شده است یابد تمام خرده جانهای کم شده می آید آشنای تپی مغنه بهم بکار در بر زم عیش بی تو ز طوفان گریه ام	در باب پیش از آنکه درم من فرزد در آب از غصه من در آتشم از شرم او در آب خاک رهت اگر فلان خاک شود در آب یابید شتا کسند مدد از کدو در آب استاده است شیشه می تا گلو در آب
---	---

گفتی که واقف از چه شدی غرق در رشک
ورم وطن ز دست تو ای شعله خود در آب

ای با طافت عرق تو گلاب آب در راه عشق وقف نمودیم خون خویش	بانثاء لب تو ز خجالت شیراب آب کردیم با سیل برای تو آب
---	--

از رحم میشود دل موج سراب آب	در اودی که تشنه جگر میخیزد بخت
یک سبزه هم نخورده دینجا خواب آب	در کاشن زمانه خم میخیزد
میگردد از فساق چشم رکاب آب	ای شمع تاز خانه زین پاکشیده
از رشک ساخت خانه مار خراب آب	ای سرو ناله بوسه بپای تو می زند

واقع شد چه مشرب است هوا در عشق را	
هر دم برای گریه خورد چون سحاب آب	

من مردم دمی گندم یاد یا نصیب	گامی نگر در روح مرا شاد یا نصیب
خاک درش که سرشته ارباب بنش است	در چشم غیر میکشدش باد یا نصیب
آن شل گل که جوش بهارش خون است	گلدهسته با بغیر فرستاد یا نصیب
نه میکشد نه از نفس آزاد می کند	مردیم از تغافل صیاد یا نصیب
با صد هزار سعی مرا از نفاق نجات	وصل تو اتفاق نیفتاد یا نصیب
اینها که می کشد ز تو دل در گمان نبود	یک قطره خون این همه بیدار یا نصیب
مهرش ز لطف تو چندین دل خراب	ویرانه دل نم نشد آبا د یا نصیب
شیرین ز شکر لب او کام دیگران	ما بچم و تلخ کامی منم با د یا نصیب
طغیان اشک در پی رسوائی من اند	حاصل شد این نتیجه ز اولاد یا نصیب

در مانده شد بیج و خم زلف دلبران	
واقع شد بگو چه غلط افتاد یا نصیب	

آن جوان رفت و من از گریه شدم پیر در آب	بختم افکنده ندانم چه تقصیر در آب
گر کند خاصیت خاک قناعت معلوم	کی میاگر کند نسیم را اگر سیر در آب

<p>ماهیان را شده این درد گلوگیر در آب عکس من مجور آئینه چو تصویر در آب دست و پا بسته فکند هست نیز خیر در آب میکند آتش رخسار تو تا تیر در آب</p>	<p>بهر تیغ تو نه من آب بیدم ز گلو حال من میتو چنان رو بخوابی ست گشته غنی در گریه شدم آه که زلفت تو مرا چشم گریان مرا پر تو دیدار تو سوخت</p>
---	--

اگر از سر گزده اشک تو حاصل وقف
سر مو شسته نکرده خط تقدیر در آب

<p>خدا کند که شود خانه بهانه خراب چو دیگران نیم از بهر آب دانه خراب ز رشک آئینه آیم ز دست شانه خراب که می شود نقش آباد و آشیانه خراب سیاد حال تو گردد ازین ترانه خراب</p>	<p>مرا بهانه آن شوخ کرده خانه خراب اگر به رقتش افتاده ام ولی صد شکر ز محرابان تو بر من چنان نمیکند ز دام چیدن میاد شد بدین معلوم بگیر گوش خضر از زبانه دردم</p>
---	---

چه وقت خانه نشینی هست خانه آبادان
که اشک ریزی واقف نموده خانه خراب

<p>گوش زان آواز روح افزا شنیدن بی نصیب میکنم در خاک تخمی از میدن بی نصیب از نفس محروم و از فیض پریدن بی نصیب همچو من نیست درین نمکده کس در نصیب آه عداوه ازین آئینه گرد نصیب که مرا بهر غم و درد پرورد نصیب</p>	<p>چند باشد دیده از دیدار دیدن بی نصیب نیست در کوی وفا از گریه چشم حاصل مرغ تصویرم پی پی پرسی ز درد حیرتم همچو صبح از ازل گشته دم سرد نصیب کی نفس نیست دل من ز کرد و رخت غالی جز غم و درد مرا نیست نصیبی کوئی</p>
---	---

از ازل هرتان گشته نصیب واقف
چه توان کرد بچیز که خدا کرد نصیب

رویت نامی فوقانی

مرا از صورت این حال رو بدیدار است
هنوز چشم من از حشر نش گریار است
که همچو آئینه این خانه وقف دیدار است
دل است و آن هم ز دولت تو بیمار است
کجا رفیب سگ از درد ما خبر دار است
چه شد که چشم سیه روی من گنگار است
همین اشاره ابروی یار در کار است
که شست نازک او بوسه گاه سوفا ر است
بیا که زندگیم بنویسخت و شده اید است

ترا در آینه باخویش تن سرکار است
شبی بخواب بنا گوش یار را دیدم
بیابیده من جلوه کن بر صورت
مصاف که و بیگاه من بخلوت غم
شکسته ایم وین کوچه استخوان یک عمر
ببیگناهی طفل سرشک من بختی است
فلک بقصد دلم تیر در کمان دارد
دلم چرا نخورد خون ز رشک خون پیکان
نفس بینه گره گشته چون سگ سنگم

چگونه میت سبب دل گرفتگی واقف
دور و ز شد که دلام من دل آزار است

زان مه حسین تجلی عامی مرا بس است
از سرو قامتی تو خرامی مرا بس است
یاد آوری اگر به پیامی مرا بس است
ای زلف بار حلقه دامی مرا بس است

دیدار یار از لب بامی مرا بس است
حشر مرا چو ابقیامت فلک ده
کو بخت آنکه نامه نویسی بنام من
از بهر صید من بکند احتیاج نیست

نامت بنام خویش کنم نقش در نگین
یعنی که از وصال تو نامی مرا بس است

باید بر آسپاس چشمت سودا بهمانه
واقف زیار و عده جامی را بس است

در جهان آفت گزند نمی نیست پیش او از غلوی سونو تنگان برد رت بند پای بند وفا است گرچه مارا اسیر کرده بزلت یافت هر جادلی شکسته بدست گوشه گیر پت گو بهر خیز سخن تلخ گویم گو یا نازینی مرا چو او نبود صبر و طاقت ز من نباید خواست	که به تجویل مدد نمی نیست جای جربتن سپندی نیست ورنه هر پای بنده بندی نیست گردنش نیز بی کمندی نیست بهمچو زلفت شکسته بندی نیست که درین گوشه جای بندی نیست در دهان تو نو تشندی نیست چون من او را نیازمندی نیست پیش زین دشتم بچندی نیست
--	--

هم چو منصور دم فرن واقف
که درین دار حق پسندی نیست

دیوانه ایتم شهر بانا مبارک ست بوی ز زلفت بار بجان تیغ می کشد در قتل ماضی لقمه خوبان چه حاجت است در چشم من نشینی و کردی شکار خلق زخمی زدوی که تا دم پیری کس نشد	بیرون کشیم رخت که صور مبارک ست اسی دل بدزد ثنائی که سودا مبارک ست مارا مبارک است شمار مبارک ست بیرون مرو ز دیده من جام مبارک ست دست تو ای جوان چه قدر مبارک ست
--	--

بار عزیز باغث عمر دوباره هست عریان تنان عشق ز خاک حیم دست	یوسف خریدن نوز لیلی مبارک است در بر اگر گشتند سرا یا مبارک است
	شوم ست دیدن در انجمنی روزگار واقف گدائی درد لعل مبارک است
بیانم از تو که ام افت و بلاست که نیست بکیمیا طلبی کرده خلق بدنامم ترا از شیوه دل داری انچه بایستی نزد آتش هم تو دعوی دل تو دانی دل ز فتنه نیست بعد تو گوشت و خالی بجز از تو کسی کاسه امید نتم	در آینه کده ذل بین چپاست که نیست و گرنه آرزوی وصل و کراست که نیست تمام هست و لیکن بین فاسد است و گرنه اینه تو دعوی خدا گو است که نیست ز قامت تو قیامت بگو گجاست که نیست مکاه لطف تو جلال این گد است که نیست
	به که می نگرم واقف ز نهون این است درین زمانه مگر عشق کیمیاست که نیست
زاهد اگر ت سخته صد دانه عزیز است افتاده چو در بند شامتنگ بگیرد منافع چکنی سر ز ارباب نظر را آنجا که توئی دیده و دل در چه شمار است هر شام ز داغ دل خود شمع فروزم	ما را بخند اگر پستانه عزیز است ای سلسله مویان دل دیوانه عزیز است ای باد غبار در جابانه عزیز است در صحبت تو شیشه و پیانه عزیز است این سوخته را خاطر پروانه عزیز است
	واقف چه کشی رخت من است مسجد بگذار مرا گوشت میخانه عزیز است

یار رحیمی بحال بامید داشت درد دل را عسلج میکردم دل بنو میدی از درش میفت باید روزی که آن کمان ابرو میشکفت این دل گرفته چو گل غم به تنگ آمد از دل تشکم پاره کی کردی از جفا دل من دل بکوی تو میکشد خواری بیر رسیدی باده من آهسم زخم بزرگم دل غم برداغ هست	کرد دل درد آشتنا میداشت مرض الموت گردو امید داشت چشمی از داغ برق امید داشت گوشه خاطر ی بامید داشت چمن دهر گر هوا امید داشت کاش غمخانه ام فضا میداشت یار گر یاره وفامید داشت کاشک این شکسته پامید داشت عشق گر طالع رسامید است دلهم ای کاش یک بلا میداشت
---	---

اینست که شمشیر ستم آخته این است اینست که با خیل او دوشتم ناز اینست که بی ساخته غارتگردها است اینست که از لبه خندان نمک ریز اینست که لشکرش خوبان جهان است اینست که خون میکند از جنبشش گمان اینست که از خانه برون ناده کیبار	اینست که کار همه را ساخته این است ترکانه بتاراج دلهم تاخته این است داز ناز باینکه پنداخته این است شوری بدل و جان من انداخته این است داز قامت رعنا علم افراخته این است شمشیر بر پیش سپر انداخته این است صد خانه بهر کوچه بر انداخته این است
--	--

اینست که واقف بخیرداری و صلتش

صبر و دل و دین و زور و سر باختن اینست

محض حرفت دهان تو دیگر چیزی نیست این دل سوخته جان را بکوه همچو سپند ای فلک پر دل با سنگ زدن بیدار نیست بارها دست بهوس در کعبه چای ز دم عشق شیرین بچین تنگدلی عاشق را در زش صبر کن ایدل که اگر یار اینست کارم از دست شد ای می بدستم اکنون ای که پرسی که گماشد دل سودا زده ات ناز از روشنی اختر طالع چه کنی پارسائی مفروضه بشید بر درویشان	زان میان نیز گرفتیم خبر چیزی نیست غیر یک ناله محسوسم از چیزی نیست که درین شیشه بخون جگر چیزی نیست هسیح در دست نیفتاد اگر چیزی نیست از چه چیز است دهان تو اگر چیزی نیست گر نه نیم شب و آه محسوسم چیزی نیست غیر فاکلی که توان کرد بر چیزی نیست از خم کوچه زلف تو بدر چیزی نیست تا زدی چشمم بهم همچو شعله چیزی نیست هر کجا عیب خرید ز هر چیزی نیست
--	--

آزمودم همه غمهای جهان را واقف

از غنم دوری اجباب تر چیزی نیست

دلهم را بار از مهر و وفا سوخت دله در سینه من بود و لیکن بکن جور و جفا چندانکه خودی بدل پیرانه سرانم انشتم بیوستم تا یکی آن دست و پا را	عجب مجموعه مهر و وفا سوخت نمیدانم چه شد خون کشت چست با پنهانم نخواهم از تو دوست که همچون شمع در دستم عصا سوخت مرا خون ریزن از رشک خلا سوخت
--	--

<p>مسلمانی نرود بر آتشم آب دلدم در آتش خوفت نرودم آلای در جدائی آتش افتد فرزدان چهره در کف تیغ میرفت نیامت شد چو کردی جلوه یام مرا از رشک و جان آتش فند ندام ای تب عشق اینچه گری آست</p>	<p>مرا آتشوخ کافوا جبر استوخ سپند من بحسب مدما سوخت که او دل را جدا چنان جدا سوخت خدا داد که اگر آتش که سوخت فرود آمد که خلق خدا سوخت ز داغ او دل در هر کجا سوخت که از نام تو نایب و دوا سوخت</p>
<p>از دوا سوختی واقف چه کردی بحکم عشق می باید تر سوخت</p>	
<p>دل دق قای او ز برم رفته زفته رفت خار یکیه رفت از سر ایشان سبب آن طفل سیمون که نشاندم بدیده از بس که مونی رفت تو هم سبب سر رشته حیات ز کف پیش او چو شمع</p>	<p>خون جگر ز چشمم ترم رفته زفته رفت قسمت بسین که نا جگرم رفته رفت مانند اشک از نظرم رفته زفته رفت از شام تا بچین خبرم رفته زفته رفت در گریه های بی اثرم رفته زفته رفت</p>
<p>واقف کشید که بدیوانگی مرا هوش از هوشی بچهره زفته رفت</p>	
<p>غم که بر نیای نهین همعان تست در خاک خون طعیده ز تیر تو عالمی جان میدهند لاله رخا بر سر دلم</p>	<p>جان همچو سایه همهر سرور و آن تست چندین هزار خانه خراب از کمانج تست هر حسید داغدار ستاع و کان تست</p>

غوغای فسق و شور حیون با جانی غفل از دیگران شکایت بی مری فلک.	افسانه توقصه تو داستان تست مارا شکر کایت اژدرل نامه بان تست اکنون کجا برم که بمهر و نشان تست
---	--

ز د حرف سوزناک تو آتش بجان من واقف زبان شعله مگرد دما تست	
--	--

چنان مرا غم و درد فراق یار گرفت شده هست تنگ مجال نفس کشیدن نگشت سبز نه سال امید مجنونم اگر چه آمده دل را بسر نمیدانم اگر نصیحت اطفال اشک نل بخشند گرفت بار دلم را و سبز صحر اداد بدید و کعبه می بینمش خداداد اند	که دل ز پهلوی من عاقبت کنار گرفت ز بس که درد تو م تنگ دینار گرفت ز آب دیده من گر چه بید بار گرفت که باز دیده ز سر گر بیای زار گرفت مرا که خاطر ز آب سی روزگار گرفت بکار او چو نیاید پی چه کار گرفت ز خود رسیده دل من کجا فر گرفت
--	--

هلاک گرمی دراع مجتسم واقف که شام مرگ مرا شمع برقرار گرفت	
---	--

چون بگشتم ام غزل عاشقانه چیست عمر بیست ما ز ناله خود ذوق می کنم در رفتن هست ابلق عمر سبک عنان بی فکر می نبوش که فکر غنیمت است کشتای زلف و خال سینه عذار خوش آتش فرو نشست دگر این با چه چیست شنا ختم چنگ کدام و چنان چیست ای نبض دم بدم زدن تاز با چه چیست کس را چه اطلاع که فکر ز ما چه چیست مرغ دل هست صید تو این دام و دانه چیست	
---	--

افسون چشم جادوی او بته خواب من تنگ شکر شده است ز شیرینیت جهان بلبل چو عشق گل زده آتش بجان تو گر چشم او ز بخت خوناهای مردمان	منت کشیدن بستم از فسانه چسبیت در حیرتم که شور دین کارخانه چسبیت دل بستن بجار و خس اشیا چسبیت خلق بجویم کرده بر آن اشیا چسبیت
--	---

واقف بهار آمد و تکلیف باده کرد
به زمین برای توبه شکستن بهای چسبیت

ایچ را ہی میچو راه کوی جانان و نرسیت دیر می آید مسیحا بر سرم از راه دور کرده جادو دل و یک ره نمی آئی بچشم فرستتم نو که خار ز پای خود برون کشتم میخورم از غصه خون کز خون وصل آتوب از زهر زلف تو ام جمعیت خاطر نماند	گر روم چون اشک آفتاب خیزان دورست گر کند در درم اصل تو در مان دورست رنجه گر سازی قدم را راه چندان دورست ایچو گل یک خطه دستم از گریبان دورست با وجود شور چشمی چون نمکدان دورست کز دل من یکدم این فکر پریشان دورست
---	--

میتوان برداشت واقف ناز معمان عزیز
گر کشد سخمی دل از پیکان جانان دورست

بر خلق ره فتنه بدوران توبه است از سینه دلم همه تیسر تو بر آمد چون لعل خوشایر چون بخت که خود را شمشیر علم کن که شود مشکال آسان چون سایه روم در قدم هر درواخت	دشمنش بقعاشوخی هر کان توبه بین زان عهد وفای که به پیکان توبه بین باقامت خم بر شوم گیران توبه است این کار بیک لطف نمایان توبه است دامان مرا عشق بدامان توبه است
---	--

ای چرخ بصدر زنگ غم و غصه دل من مارا همه امید کشتاش ز در دست هرگز نکند یاد گلستان ارغم را باریزه الماس آبی فتدش کار چون غنچه ماینم نفس و انشد از صبح	چشم طمع از نعمت الهوان توبه است در بر رخ مابهر چه دربان توبه است خوشحال اسیری که بزندان توبه است زخمی که لب از شکر نمکدان توبه است امید کشادی ز گریبان توبه است
---	---

واقف چه کنی شکوه از آن زلف که صدف بار شیراز و اوراق پریشان توبه است

تیر غمت کار گرفتاده است چون نشوم این بهانه بکین چون نگذارم که مرا بچو شمع غم نتواند که کند پادار از ای پسر از پس که شایفته کرد گر خبر از من ده دزد در دست تا نظرم بر بدن او فتاد تا لب از خنده مک یزدند سوخت دلی دود از دبر سخا	رخه مرا در حکم افتاده است کار بوی گرفتاده است خدمت بزمش بفرماده است منزل دل مختصر افتاده است لرزه بجان پد افتاده است او ز خند ایخبر افتاده است سیم چو اشک از نظر افتاده است شور بکوی جگر افتاده است واقف ما اینقدر افتاده است
---	---

گلگون اشک گرم عنانی مرا بس است چرخ مقوس از چه بمن شست لبه است تنگم بگیر ای فلک از بلبه موی	شوقی بکوی دوست ربانی مرا بس است تیزی ز دست سخت کمانی مرا بس است بگذر عشق غنچه دلمه مرا بس است
--	---

از دل بدر کن ای فلک پیر کینه ام موی دماغ بنده ز بهر خد ام شو تا شرح دل شکستگی خویش کنم خنجر گذاری مژه چندان خرو ز بیت بسیار نازک هست دماغ قناعت مگر نعمت وصال تو روزی نمی شود قانع شدم به پسر ز روی دین چمن با جان سوخته چه تقسم هوس کفر اغیار را بلطفت مسایان گذاشتم	دانسته باش مهر جوانی مرا بس است ناصح خیال موی بیانی مرا بس است در بزم ادشکسته زبانی مرا بس است از غمزه تو نوک سنانی مرا بس است بوی زلف مشک نشان مرا بس است از دور دیده فکرانی مرا بس است مانند شمع برگ خستانی مرا بس است از خوان چرخ سوخته نامی مرا بس است از یار التفات مناسنی مرا بس است
---	--

واقف بجا که گذران دل نه بسته ام
از زبان دهر سر برودانی مرا بس است

در چین رفتی و گل چنان شد که زمین گرفت خواستم که کویچه دیوانگی بسیر درون روم همچو من نژولیده سودیوانه در فشت در گلستان رفتی و با این همه آزادی رو بروی یار با آینه در غیرت مرا شب که رخسار دل افروز تر از پادشاه	سرو از رشک قدرت چون شمع کاهیدن گرفت چون قدم برداشتم زنجیر نابین گرفت دید تا مجنون مرا چون بید لرزیدن گرفت چون غلامان سرو و بنال تو گردیدن گرفت همچو جوهر سوبو به خوشی و عیدین گرفت شمع را بگذشت برگه تو گردیدن گرفت
--	--

رو نهادم تا بشهر عقل از دشت جونا
از در دیوار واقف اشک باریدن گرفت

<p>دل من ساز طپیدن کرده است خون خود نظر چکیدن کرده است سبب از سر مرگش پیدن کرده است پیر من وقت دریدن کرده است خطش آغاز دمیدن کرده است دل من عشق رسیدن کرده است</p>	<p>دینار انداز رسیدن کرده است در غمش گریه کن ای دیده کولی چشم شوخ تو ز صد خانه فروز بر که آن چاک گریبان دیده است تا بشو دمازه کمن سودا بزم عمر باد در پی آهونگهان</p>
<p>یهر بوسیدن پایش واقف سرو هم میل خمیدن کرده است</p>	
<p>بر سر مهر تیغ کین ز دور رفت همه را بر دل خنجرین ز دور رفت بر چرخان من آتشین ز دور رفت گره از ناز بر جبین ز دور رفت پشت پای بان این ز دور رفت برق از خوی آتشین ز دور رفت که ره ضیاء عقل و دین ز دور رفت</p>	<p>یار بدخو کج به چین ز دور رفت پیرهای که داشت در گرش جامه زیبی که داعم از دستش گفتمش عقد دلم کاشای جان و دل عرض کردمش که رو خزین یک جهان امید مرا آه از رفتنش چه می پرستی</p>
<p>سجده های نیاز واقف را ناز او جمله بر زمین ز دور رفت</p>	
<p>بیگانه گشت و شرم و فارانگه نداشت آن شوخ حرمت شه دارانگه نداشت</p>	<p>آن آشنا که جانب مارانگه نداشت کیبار گل سناک جفاکش گمان نداشت</p>

<p>ایستاده بود بار صفا را نگه نداشت سوز و از آن سپید که جارا نگه نداشت خاکم عیان رخس جارا نگه نداشت آمد چو سیل سحر تو آنرا نگه نداشت دشنام داد حق دعا را نگه نداشت چشم تو آبروی جارا نگه نداشت</p>	<p>نیست از نکاری است بس که بدتر از ایمان از رشک خال او که در آتش فشرده را ترکانه تاخت غمزه او بهر غنا رتم با آنکه بود لنگر صبرم گر آن چو کوه زان سنگدل دو بوسه گدایانه محو اتم در بزم غمبید گریه یستانه می کنی</p>
--	--

واقف زد در هر تو کردید بینوا
نالید آنقدر که نوارا نگه نداشت

<p>کو هر چند سفتنم نهوس است که دور و ز می شگفتنم نهوس است خار راه تو رستم نهوس است آن نهوس با تو گفتنم نهوس است بیتو حاشا که خفتنم نهوس است</p>	<p>وصف لعل تو گفتنم نهوس است می درم بمجو گل گریبان را مژه جاربوب کرده ام که چشم نهوسی هست در دلم جانا سربالین منم مگر میرم</p>
---	--

واقف از دل سیران نیم امین
دل بجای خفتنم نهوس است

<p>مخلط وطن بکویچه سودا گرفته است سروی عجب برین لب جو پا گرفته است اشکم که راه دامن صحر گرفته است امروز گرگز داشته فردا گرفته است</p>	<p>دل در سودا زلف کسی جا گرفته است خوش قامتی بچشم ترم جا گرفته است طفلی ست که نهوای تو دیوانه گشته است دل با غم آن مژه های دراز دست</p>
---	---

<p>با صبح اگر تو قطع ملامت کنی خوش است با همتی که از نظر افشکنده ام دوگون آن طفل جان بقابلیم از یک سخن مبد دارد کمر از آن و در غنا شکایتی</p>	<p>چشمش بزور تیغ دل از گرفته است چون خوش شوی ز گدازه که دنیا گرفته است لعش مگر سبق ز مسیحا گرفته است آه سم که راه عالم با که گرفته است</p>
--	---

واقف ز رید پریشدم بسکه چون کلیم
 دستم عصا ز گردن مینا گرفته است

<p>چشمش بدل فگار من نیست در باغ چو گلغذا من نیست زوری که بان کشم کمانش یارم گل گل شکفته گویا در عشق نصیحتم مگو میسد دیدم آن زلف را مکرر آنشب که نمی کنند روزش دل برد چو دیده داغ دارد هر چند که گل بیاض زیباست رعناست بجای خوشتر بنهر بنود سر شده اشک من چسبان آنکس که دل من از میان برد آیک لاله بکوه و دشت افت</p>	<p>افسوس که یار یار من نیست گل را چکنم بکار من نیست در بازوی افتاد من نیست آگاه ز حنا رخسار من نیست این کار دل ست کار من نیست آشفته چو روزگار من نیست غیر از شب انتظار من نیست بر تافت که این بکار من نیست زیبا چو رخ نگار من نیست رعنا چون و تدیار من نیست این طفل با اختیار من نیست یار است که در کنار من نیست همچون دل داغدار من نیست</p>
--	--

<p>خوش باد دل که حیرت مهران نگاه داشت ما را تمام عمر سپیشان نگاه داشت دل داده که از غم او جان نگاه داشت درد مرا ز آفت درمان نگاه داشت عشق آبروی دیده گریان نگاه داشت دل را کسی که زان صف مرگان نگاه داشت داغسم ز بس که حق نمکدان نگاه داشت از جذب بالمشاکله پیکان نگاه داشت زین بیشتر عنان تو نتوان نگاه داشت سر رشته عنایت پنهان نگاه داشت و از لطف همچو گل گبر میان نگاه داشت توانمش بگوشه دامان نگاه داشت مرگان گرفت و ز کس فغان نگاه داشت</p>	<p>درد ترا عسین تر از جان نگاه داشت سودا مکن بزلت که این کج معامله ایمان با گریه و بلبلاست تعجب است شرمندۀ حاضرت عشقم که آن جناب در اشکیاری ابر طرف شد بمن ولی با او چگونه در صف محشر نشود و دوچار چشمنی سیه نکردیم تمام عمر یارم ز سینه ناوک خود را کشید و دل ای گریه هر کجا که دلت میکشد برو قربان آن نگاه که با من بزم غم سپهر برداشت یار این دل صد پاره راز خاک پایم ز بس ببادیه گردی گرفتند خو دل را که بود ذوق اسیری ز عمر با</p>
---	---

واقف ز رشک درد تو یار عزیز را

وزدید از دل خود و در جان نگاه داشت

<p>گفتم می گذارنگد داشت چیزی بمن کین قمارنگد داشت عشق تو بهیچ کارنگد داشت بهوشتم سب این بهارنگد داشت</p>	<p>ما را بتو روزگارنگد داشت در عشق تو با ختم دل و دین ناکاره شدیم زان که ما را دیوانه شدیم از آن خط سبز</p>
---	--

<p>لیکن دل بھترارنگنداشت این دیده اشکبارنگنداشت دستی بدلم ز عارنگنداشت</p>	<p>گفتم نفس فترارگیرم رفتم که درد دل بگویم پای بزم ز تنگ نه نهاد</p>
<p>واقف بس کن که اضطراب است آرام درین دیارنگنداشت</p>	
<p>در یوزه گر لطف نگاهی شد و برخواست سودازده چشم سیاهی شد و برخواست بنفشه باین طالع نشاهی شد و برخواست کز مهر رخت آینه های شد و برخواست آه اثر آلود گو اهی شد و برخواست وود دل من ابر سیاهی شد و برخواست صد کوه تحمل پرکاهی شد و برخواست چند آنکه ز خط نامه سیاهی شد و برخواست مرغوبه تنم بدنگاهی شد و برخواست از تلخی غم زگرگهای شد و برخواست</p>	<p>دل دوست گدای سرطانی شد و برخواست چون سر سبز غباری که ازین سوخته جان شد بنشین بگرد ایان در دوست که گرس از معجزه حسن تو منکر نتوان شد تا پیش تو اثبات کند دعوی دردم تا بر سر این سوخته جان زار بگریزد تا قاتلش از جلوه گری کز قیامت بنشست باطل پس آن سادگی طفل عاشق نگه من چو رخ پرده برآید برآید آنکه شکم که سبک در او بچند</p>
<p>واقف که ز عمری بدتر خاک نشین بود در مانده باحوال تنهایی شد و برخواست</p>	
<p>چه نالم چون اثر در زاریم نیست که بر تن هیچ زخم کاریم نیست</p>	<p>ترا هرگز غم بیاریم نیست در زان دست و خمر شکوه برجا</p>

زدم هر دو آنه سان خود را بر آن شمع یکی دیوانه خلوت پسندم بسیای گریه مشغولم بخود کن بیزست زان چو شمع از پاستم بسپهر چیده خواهم شعله چون شمع چه سازم طاقت خود دار نیستم بطفلان ذوق صحبت دار نیستم که دیگر طاقت بیکار نیستم که دیگر تاب خدمتگار نیستم هوا نمی چیره ز رتایم نیستم	
--	--

من آن مستم درین بیخانه واقف

که چون چشم بتان هشیار نیستم

کند کار سنان دل اگر خاست از دست اگر در کلبه من بایکداری جامی آن دارد ز دست شکوه گدوم که امی بیدر مغدوم بیدر صفا ترا در استین اما نمیدانم حنای گری از خون رقیبان نیچه رنم همان بهتر که اکنون است جز در بلبلان تو ام دست نوازش میکنی بر غریبانی	که اندک دلخراشی نیز بسیار است از دست که روی در سوی چشم بدیوار است از دست که دل ریش و جگر خون سینه افکار است از دست چرا روزم سیع چون شب تار است از دست مرا با گریه خونین سرو کار است از دست که هرگز در تن من نبض بیار است از دست که این سگین جان خویشین زیار است از دست
---	--

تو واقف دل بدست خود زلف بر آن

بزنجیر ملا اکنون گرفتار است از دست

همچو دل در غم عشقت بمن بایازی هست هرزه پردازی دل سخت ملولم دارد بگریفتاری من نیستی امی مرغ چمن	سر کنم نغمه دودی که هم آواز می هست اندین شهر پرسید قفس سازی هست شکر با کن که ترا زخمت پردازی هست
--	--

بگریفتاری

آتش از خشم مزین سینه صد چاک مرا چون مرا ره بدرون نیست چو دل شاکم	که درین کسنه قفس مرغ خوش آوازی هست من اگر فتم که در دوست در بازی هست
چه مناسب که شوم خود طرف مرغ چین اشب از ناله دلم هست چو بلبل محظوظ	تا چو دل در بغلم زمرمه پردازی هست در پس پرده مگر گوشش بر آوازی هست

این غزل گفته شد از فیض نظیری و آ

غیر من در پس این پرده سخن ساز می هست

بچون نشانده مراد لبری که نتوان گفت بجوغم آنکه باو خط بند گے دادم	شמיד کرد مرا کافری که نتوان گفت رقسم نموده ز خط محضی که نتوان گفت
صلح نیست مراد شکاوت آوردن ز حالت دل مجروح خود چه شرح دهم	که هست در بغلم دفتری که نتوان گفت رسید زان مژده اش خجری که نتوان گفت
ز جورت امی شه مژگان سپاه من فریاد دلم ز نابلدیسا کجا کجا افگند	غراب ساخته کشوری که نتوان گفت ز راه برد مرا رهبری که نتوان گفت
از نیکه شب تو با اغیار بود محشور بقصد کعبه دل از ادا و غمزه و ناز	گذشت بر سر من محشری که نتوان گفت کشیده اند بتان لشکری که نتوان گفت
حدیث گم سخن دل بکس نمیگویم	فتاده از کف من گوهری که نتوان گفت

نوامی چغند بلند است و آفت از هر سو

فتاده ایم به بوم وبری که نتوان گفت

بجش خط من ای پیونافه خواهی گفت منی کنیم ترا سوی اور و ان ای اشک	جواب رنجش و عذر جفا خواهی گفت از انجمن که تو طفلی ز ما چه خواهی گفت
--	--

گذشته کار پریشانم ز گفت و شنید گذشتت عمر و فکر دی بمن شبی را روز هزار نامه نوشتم جواب نه نوشتی گرا تو یار به پیرسد چه مد عا داری	بزلف یار ز من ای صبا چه خواهی گفت بچه تخم که به روز جزا چه خواهی گفت بلو بگو که جواب خدا چه خواهی گفت تو باری ای دل بی مدعا چه خواهی گفت
---	---

نوفود ز محفلش آزرده میروی واقف بمجنده گریه گوید بیایا چه خواهی گفت

دلم آتاه بی اثر داغ است از دل من خبر چه می پرسی من نه تنها ز شوخیش دغم شمع با این بهار زیبائی دل من با سچ جانیا سایه جای شمع آنکه بر سرم شب بچ پیش رویش ز شمع دلاله میرسد آنچنان دل شتاب میسوزد	بلک زین غصه ام جگر داغ است زخم بزخم داغ داغ برداغ است که پدر هم از آن پسر داغ است از تو ای سرو گل بس داغ است در حضر داغ و در سفر داغ است سوز داغ شام تا سحر داغ است کاین یکی سوخت آن گریخت که ترا تا نشود خبر داغ است
--	--

لاله زار است سینه واقف هر کجا آب افکنی داغ است

خویش و یگانه بحال من بیمار گریست از پس مرگ کسی آب بجای که نمفتشاند نگذشته است هنوز از شب بچران پاس	هر که شد با خبر از زاری من اگر گریست ابر غم آمد و چون یار بود اگر گریست نتوان خون دل ای دیده بکیه گریست
--	---

<p>خواهد از درد و بکالم در دیوان گر گریست چون مرا گریه کنان دید با چار گریست غیر ازین دیده که از بهر تو بسیار گریست</p>	<p>نغمه آن روز که از کوی تو بیدار در بند آنکه دمی خنده کنان بر سر من آمده بود در غمت کم ز کسی دیدم خون گری</p>
<p>واقف آنشب که از دیار سپید آمد کم سخن گفت ز درد دل و بسیار گریست</p>	
<p>ما را سجد اگر کی مستانه ضرورت یاران ادب این دل دیوانه ضرورت از چشمم تو یک غارت نرگانه ضرورت زاهد گذشت جانب میخانه ضرورت دامن کشی از مردم بیگانه ضرورت کاین زلف پریشان شده راشانه ضرورت در کوچه از نجیب مرا خانه ضرورت پاس ادب بلبل و پروانه ضرورت</p>	<p>زاهد اگر ت سجد صد دانه ضرورت محبوب الهی ست حقارت کنش گردید محتاج دل و دین جمع بهر سو کیفیت از صومع حاصل نشد حیث در دیده اغیار شب بید که نشین فرمود چو آشفته گی حال مرادید دیوانه تقید بر مکان نیست ولیکن بر روی گل و شمع نظر را نکشایم</p>
<p>اینجا است که واقف لازم است فغانه اقتادان من بر در جانا نه ضرورت</p>	
<p>نغم آباد مصیبت خانه هست مرا هم بیون جانا نه هست سرت گردم عجب افسانه هست زنجیرش چو دل دیوانه هست</p>	<p>بعهدت جا بجا ویرانه هست بیا بلبل که تا نا لیم با هم توان یکشب شنیدن سر گذم جزای غولیش تن زلفت نلزد</p>

<p>بسر جامی میخام هست که اینجا نیز آب و دانه هست ندیمت شیشه و بیانه هست که اینجا هم چو من دیوانه هست که گرفتار قبول شانه هست</p>	<p>از ان چشم و از ان ابرو خرابست بیا ای مرغ گلشن بختن باش کجا داری خبر زین دیده دل نمی آید بشهر از دشت مجنون دل صد چاک من گوید بزفتش</p>
<p>دل واقف خراب افتاده بهتر چه تعمیرش کنم غم خسانه هست</p>	
<p>از دست تو بشمار در دست در دیده زانتظار در دست یک سینه و صد هزار در دست ما را از تو یادگار در دست ای یار ستم شکار در دست جار و بکشی از در دست</p>	<p>در دل نه همین است چار در دست در دل نه ز اشتیاق داغ دست باز آنکه زد و رست تو ما را ای پیش تو یادگار ما دل گفتی بدل تو چیست از من در کوی تو جان سپردگان را</p>
<p>واقف مگسل ز درد زنه ار یار تو درین دیار در دست</p>	
<p>از پیش سرو چمن بر زده دامان میگشت که بدل یاد تو دیار خردان میگشت دیدم از دور کسی را بیابان میگشت کاسه داغ کیف گردنمندان میگشت</p>	<p>سرو من دوش خردان بگلستان میگشت نامی از سرو درین باغ نبوده است هنوز خبری از دل دیوانه ندارم لبیک چه قدر شور ببرد داشت دل من کاش</p>

<p>شبه یقینم که کفن پوش کند خلعتی را این زمان دل بسز زلف تو خود را گم کرد آنکه از کوشش و زمرم دل او آب نخورد شب زیمچا رگی دل جگر من خون شد من ز تحصیل فن عشق چو فارغ شدم</p>	<p>تبع نبیداد تو آنروز که عریان میگشت باد آنروز که در هند پریشان میگشت تشنه گریه در آن چاه زندان میگشت که با سید تو در کوچه حرام میگشت بلبل آن روز بر اوراق گلستان میگشت</p>
--	--

<p>واقف آن شور جنون تو کی باشد که لیت خنده می زده چو سحر چاک گریبان میگشت</p>	
---	--

<p>ندامت کد امی ادای تو خوب است سبب ادب و زبده پیشیت آید توسه و کد انی گلستانی آخه سر من که دارد هوای سجود سے اگر تیر بر من زنی در باغ غبار فتاده است در فک پر و از رنگم</p>	<p>تو خوبی همه شبیه های تو خوب است مسبب آینه کز برای تو خوب است که از روی گل پشت پای تو خوب است اگر سوده گردد و بیای تو خوب است تو خوبی صواب و خطای تو خوب است اگر پر زنده در هوای تو خوب است</p>
--	---

<p>ز واقف نماده هست جز بنیم جانی اگر آنهم نیاید فدای تو خوب است</p>	
---	--

<p>بیا از جلوه کن بر پا قیامت هر جا سایه زان قیامت افتد قیامت دیده ام از قیامت تو به تنهایی مرا گذار میپسند</p>	<p>که کار خود برد بالا قیامت بروید سر و زانجا تا قیامت چه میجواید ز جان قیامت که آید بر من تنها قیامت</p>
---	---

<p>که نتوان زنده ماندن تا قیامت کنند چون قاتلش برپا قیامت</p>	<p>مرا از وعده و صلح حاصل رو در باد چندین کوته قیامت</p>
<p>ز دست آن شرکار انداز واقف قیامت بود در محضر قیامت</p>	
<p>ننگی کرده شهیدم که بجا فرخیش است این زمین است که باغ محشر خویش است راست گویند مگر با قد دل خویش است دل سپردن به توبی رحم ستم بر خویش است اندر آن دشت که هزار بستر خویش است لاله گو یا بمن سوخته اختر خویش است این دل بی ادب ما بکبر خویش است دار آن ناز که گوئی بکندر خویش است</p>	<p>مهری رنجته خنم که بجنو خویش است در سر کوی تو آشوب قیامت باشد قمریان اگر در سر و چرا میگردند دل تو خویشی نزدیک نجار دارد عشق سر و دهنی پای من مجنون را دید تا داغ مرا آمده خویش در جوش می کند در حرم کعبه کوبیت مستی منصب آئینه داری تو تا یافت قیسم</p>
<p>در جهان یار و فادار ندیم واقف حرف بیگانه چگویم که سخن در خویش است</p>	
<p>وطن بسایه بال پر گرفت و گدازشت که یار دست مرا چون حنا گرفت و گدازشت نگار من چون دستها گرفت و گدازشت مرا چو دیز روی حیا گرفت و گدازشت مرا که مست عسس بار گرفت و گدازشت</p>	<p>دلی که در سر آنزلف جا گرفت و گدازشت بگو چسبان نشوم پایمال بر قدری ز دستگیری او زینهار پانخوری نقاب بر رخ و آئینه از کف ای خود بین تو نیز مرده ای محتسب چه خواهد شد</p>

دل من ز سرخو ز محبت اگر نشد اخگر ببین زلف تو برگشت دل بسوی خن	سبب چه بود که آن دل را گرفت و گذشت ره صواب و طریق خطا گرفت و گذشت کسی که زلف ترا چون صبا گرفت و گذشت
--	--

نشد مقیم درین خانه هیچکس وقت
چه عکسها که در آئینه جا گرفت و گذشت

جز منت عاشق فدائی نیست هر که را با تو آشنائی نیست شمع سان داغ بر سرم گذر یک کف خاک نیست در گوش من امیر کس که از زلفش بابلی بیدماغ این باغسم پر حذر باش ای کمان ابرو زاری دل بگوش او رسید برگ عیشی ز لخت دل دارم در دیاری که میز عشق هست اینکه ناخن بدل زند بتان عاشق بر ملا اگر چه بدست صد شکستم قتا دانا جواب واقعه از شکل عاشقی بگذر	حاجت اینکه آرنائی نیست در دلش هیچ روشنائی نیست که مرادوق خود غنائی نیست که ز خون دلی خنائی نیست بپیچ دل را سر بهائی نیست با کسم ذوق همنوائی نیست ناوک آه ماهوائی نیست آه کین آه را رسائی نیست با کم از روز بینوائی نیست عقل را قدر رستوائی نیست دلخواشیت دلکشائی نیست بدتر از زاهد ربائی نیست چشم کجبه مومبائی نیست خاک شور آبیت مشکبائی نیست
---	--

<p>بعد از نیم ده آزار گذشت آنچه گذشت دوش رفتی بصیادت سر بالین شب تیرت از سینه گذر کرد و نشد کار تمام ماجرای شب هجران چه دهم شرح فراق دی گذشتی نمک افشان تبسم با غیر چند گونی که بگو آنچه گذشت از سر تو فصل گل آمد و از توبه گذشتم ساقی سحری بوی گل انداخت گذر قبر قسم</p>	<p>بار دیگر مکن این کار گذشت آنچه گذشت زین الم برین بیار گذشت آنچه گذشت خنجر از برون آزار گذشت آنچه گذشت بر دل از دیده خون بار گذشت آنچه گذشت جان من بر دل افکار گذشت آنچه گذشت از سرم بگذر و بگذر گذشت آنچه گذشت شیشه از طاق فرو آزار گذشت آنچه گذشت بر من از حسرت گذر آزار گذشت آنچه گذشت</p>
---	---

گذر ای تیر حفا ز دل و افاق زین شب
بس کن ای شوخ که انداز گذشت آنچه گذشت

<p>بطفلی در دبستان محبت کاستان بوستان میخوابد بلبل طییدم سوختم بر باد فرستم بزور همت مردانه گردید مسلمانان چو ایمان یار گیرند محبت را تلف کردی با فیا بمجد الله که کردم جان دل را نمان از من دلش را مهربان کرد و لم یک قطره خونست لیکن</p>	<p>اگرستم بیا در آن محبت که من بودم غزنجان محبت چرا کردم بعبدان محبت ز لیحا مرد میدان محبت ز من احکام دارکان محبت چه خواسته داد تاوان محبت نثار هر سرو قربان محبت بین لطف نمایان محبت فرو برده است طوفان محبت</p>
--	---

درین عالم باندان یکس نیست ستانم داد تا زین جامه زیبا ز لیحائی و یعقوبی مانده است	سینه بر طاق دیوان محبت در آویزم بدامن محبت پیرس از صر و کفان محبت
محبت درد جانکاه است و وقت چه خواسته کرد درمان محبت	
نتوان ز خود بهی این آن گذشت ماندم بخواب غفلت و ایام عمر رفت در وصلیم حیرم را بچینورد اشت آمد بر جسم زاری مادیده آسمان داری دلا اگر سر سودای زلف یار به سر ادای شکر توانا نیم به پیرس بسیار مشکل است گذشتن از ان کمر چون سایه ایم در قدم سرو ناز خویش راهی بدر نه بردم ازین دشت ای مرغ سرگشته هوا و هو سس همچو گرد باد در چشمم بار گزیده سبک قدر گشته ایم	توفیق گریه بودی توان گذشت فریاد زین که بی جرس این کار گذشت فصل ما را آه بمن چون خزان گذشت بر ما چها از ان مه نامهربان گذشت باید ترا نخست ز سود و زیان گذشت زان پیشتر که بشنوی این تا توان گذشت در حیرتم ز زلف ندانم چسان گذشت کمی می توان ز همی راستان گذشت عمرم به زه گردی ریگ روان گذشت یک چیز خاک خور و ازین خاک گذشت تیرش چیر از پهلوی ما سرگران گذشت
واقف ز درد مرد در آغاز عشقی دانم از ان جوان که ز دنیا جوان گذشت	
امر و زنا و ک تو ز من سرگران گذشت	آیا چه دهم میر تو ابرو کمان گذشت

<p>یک عمر جور بر من زین و دومان گذشت باید ازین حد ایتر چو آب روان گذشت چندین بهار آمد و چندین خزان گذشت اوقات من بخدمت دیرمخان گذشت عسرم بر زیر بال درین گشت گذشت مرغی که دید و ام تو از آشیان گذشت ناصح خموش کار زین و از ان گذشت کز من غبار کوی تو دامن فشان گذشت</p>	<p>گر شکوه دراز ز زلفت کف مرنج نتوان چو سرو این همه استمادگی نمود بر یک تدرار ماند هوای دیار عشق آداب خانقاه چه دامن من خراب نبود دمان ساختن آشیانه ام صیاد دل شکار ندید بهشت چو تنوس از پند و بند با من دیوانه دم مزن در عشق خاکسار تر از من کسی نه بود</p>
--	---

ای دلبران به تربت واقف گذر کنید
 مسکین بر دودان شما از جهان گذشت

<p>خار خار من تماشا کرد و دامن چید و رفت هر که آمد چند شب خواب پریشان دید و رفت لخت لخت دل چو برگ گل زهم پاشید و رفت بید ماغی را نظر کن شمع زان شید و رفت صبح از بی مهریش خون بر چین بالید و رفت هر که آمد بر در آستان بوسید و رفت دید در کولیش غبارم را نظر پوشید و رفت خنده کرد و بر جبر احتیامک پاشید و رفت آمد و دل چون کبوتر از برم زد و رفت</p>	<p>دوش بر عالم چو گل آن سوفا خندید و رفت خاطر جمع از شبستان چون یک کس نبرد تنه بگذشت آنچنان از من که با و منش بوی گل می آید از حرفی که سر کردم با و من نه تنها داد خواه از جور گردن میروم ره بد و لجاجت نازش نمی یابد کس خاکسار بهای من گیره نشند منظور او کفتمش مرهم بهای ده که محسوس تو ام طفل بازی گوش من واقف از پندت</p>
---	---

<p>خام فل از حال من دیوانه بودن خوب نیست ابری بار در حریفان فکر می پرازم است گل فرن بفرق و عارض صیف و زمان شمع این وصیت کرد محب نون در دم آخر من گشت در طفلی پدر از عشق من نیز گرفت</p>	<p>آشنا بکم کو دکان بیگانه بودن خوب نیست بیش ازین بی گریه ستانه بودن خوب نیست خانه سوز بلبل و دیرانه بودن خوب نیست تا توان دیوانه شد فرانه بودن خوب نیست با چنین دیوانه همخانه بودن خوب نیست</p>
<p>ماجرای دهر واقف گوش کم گویش کن همچو طفلان مائل افسانه بودن خوب نیست</p>	
<p>در سر پر شور من از بس هوای گریه هست مشراب بینای می داریم در بزم طرب دیگران را گریه کز ضعف بصری آور می برد از ضعف سیلاب سرشکم طوط بسیار کس از یکسی آبی نجاک من نرخت کی دریغ از گریه میداریم خون خویش را</p>	<p>گر خورم چون ابر آبی از برای گریه هست قاه قاه خنده ما های های گریه هست چشم ما چون شمع روشن از لقای گریه است سیرین اکنون درین دای پای گریه است گریه کنج ترمیم امی غمسم که جای گریه هست گریه کرد دل بر پیش ما فای گریه هست</p>
<p>پیش خیل در مندا بزم در میان عشق شمع سان در دست ما واقف بودی است</p>	
<p>ای که بر سی از چه چشم من مبتلای گریه است گفتم از گریه بس کن خانه کوی خراب کی شود مجنون برای صفوی از آب روان هر کجا سیل هست ویرانی لقاحها میکند</p>	<p>از تو تا بیگانگی دیا آشنای گریه هست خانه آبادان هنوز این ابتدای گریه هست ترد ما غبه های عاشق از صدای گریه است این خسرانی با بجا اتم مقتضای گریه هست</p>

چشم تاوامی نمانیم اشک عریان میشود نیست خالی لحظه از آمد و رفت شرک گر رسد دستم بآلم برکت پایی نیکار کارے از تیر صبر من نیامد حالیا	گوئی قمرگان من بند قبا می گریه است خانه چشمم مگر همان برای گریه است در بساط دیده هستی کز خنای گریه است فکر فکرناله است و رای رای گریه است
--	--

گرفتواری طالع دیدن بین آن ماه را
واقف این چشمی که من دارم برای گریه است

مجنون مرا بسکه عشق واگذاشت چندین هزار خانه طاقت خراب شد بیگانگی ز مردم عالم چو بسکه دید در راه عشق همی از کس مجو که دل از سر بهوای سوز و گداز نمیرود باشند بحکم شرع جنون مستحق دار ترک علاج گفت دل خسته لا علاج در زلف او همیشه دلم عهد میکند یکبار بخت غنچه ما و انمی شود انصاف نیست زهر درین بزم کی توان تا دید از تو گوشه ابروی التفات نکر گفت گاهی از دل خون گشته ام خبر صحرای عشق تشنه خون همچو کرباست	خود از میان پای کشید و مرا گذاشت روزی که غمزه تو ستم را بگذاشت دل کار خود بآن تکه آتش گذاشت خود پیش پیش رفت و مرا در قفا گذاشت آسان نمی توان هوس کمیی گذاشت دلیوانه که پامی بدار الشفا گذاشت بیچاره تنگ آمد و آخر دوا گذاشت در ساعت سجد درین کوچه پا گذاشت چندین بهار آمد و نشگفته وا گذاشت دعوی خون شمع بیا و صبا گذاشت بر طاق دل شکایت جور و جفا گذاشت یارب کجا خدنگ تو پا در جفا گذاشت از سر گذشت هر که درین شت پا گذاشت
---	---

<p>بارب چه کرده ایم که مار با گدازشت اقبال را بسایه بال هما گذاشت</p>	<p>لطفت و عتاب یار ز ما بازداشت سند نشین کشور را دبار گشت دل</p>
	<p>برداشت کافر می با سیری دل مرا واقف نیم از نیکه نگذاشت یگذاشت</p>
<p>چشم مردم آب چشم حشر خون میگریست می شنید افسانه لیلی و مجنون میگریست خامه در دستم بحال لفظ و مضمون میگریست کوه کن و دیر تیون مجنون بهامون میگریست ورنه بر من با هزاران چشم گردون میگریست در زمان ما اگر بودی فلاطون میگریست</p>	<p>شب که جمعی در غم آن جامه گلگون میگریست شور عشقم نیست امروز کمی دلفنی دم سوی آن بیدر و حسرت نامه میگریستم همچون در گریه نبوده چرخس سوای شهر دو دلدل را کرده ام در سینه ضبط از غم بسکه می خندد برد انشوران بید نشان</p>
	<p>شب که واقف بادل دریا مارش بود کار از یکی شجنون زد دیگر چشم همچون میگریست</p>
<p>اینست بلای منی که ز سر و اشک نیست طفل و گرامی اشک چو تو ناشدنی نیست چشم گل و سر و سمن و اشک نیست فریاد ازین سنگ که میناشدنی نیست کوشهر که از جو تو صحرانشدنی نیست کو قطره که از شوق تو دریانشدنی نیست چشم بجز از بوی تو بیانشدنی نیست</p>	<p>سودای تو از سر و دامن ناشدنی نیست از پرده برون می فکنی راز درون را دل تنگ تو ام نیست سولخ و بهار با ما دل بی رحم بتان صاف نگویید مغموره دلها ز غمت رو بجزا نیست شور عجیبی از تو فتاده است بسدا از نکست پیر اسن یوسف چه کشاید</p>

<p>خود را عجبش ای ناخن نذیر مفرسا روزی که با ستاد سپردنم گفت ما را از خسر ابات به مسجد نه توان برد اگر دون اگر آید لبهر مهر چه حاصل یکمشت شتر نیست در آتشکده دل صدر رنگ غم آمیخته با خون دل من از کار فرو بسته خود آه چگویم گفتی دهمت بوسه ز کوه لب شیرین تا پرتوی از اندکیم هست درین بزم از شوخی آن خال که در گوشه ابروست ای دل مکن ابرام بی بوسه بآن لب و اسوختن از جور و جفای که کن یا</p>	<p>بگذار که این بند قبا و اشک نیست کین و اله عشق آمده ما را شکر نیست و اما من می آلوده مصداقش نیست از ما چو باین سفله دارا شکر نیست کز تربیت عشق شرایش در نیست جانا مخور این می که گوارا شکر نیست موقوف بوقت ست مگر اشد نیست خود و عده وفا کن که قضا شکر نیست چون شمع من ترک تماشا شکر نیست یک گوشه نشین نیست که بسوا شکر نیست خاموش که این عرض پذیرا شکر نیست از غیبه تو اند شدن را ناسا شکر نیست</p>
---	--

واقف بسراغ دل خود سخت ملولم

افسوس که این گم شده پیدا شد بی

<p>غم بشمار دارم و یک غمگس نیست یار بچه آفتی تو ندانم که در دلم از خاک من غبار بروی زمین نماند افسوده گر شود دلت از خون من منج و دراز لب تو جان کسی چون خودم ترا</p>	<p>چون من کسی بکام دل روزگار نیست تا کرده قتر دارم اشترا نیست با من هنوز خاطر دلی غبار نیست در شیشه سپهر می بی خمیا نیست گر آب زندگیت مرا سازه نیست</p>
--	---

<p>گر دید بار خاطر من جسد کاه دیوانه چه خوش سخن عاقلانه گفت بی چشم ترمیزی که بر زندگان عشق</p>	<p>شادم بکار عشق که بر طبع بار نیست کان را که عقل نیست غم روزگار نیست ابر نیست مرده دیده اگر شکبار نیست</p>
--	---

واقف بچشم خلق ز بس گشته ام سبک
عکس مرا بخانه آینه بار نیست

<p>هر کجا شنوخ میرزای هست مکتب دایم بتان خراب دلم در شفا خانه لب یار هست خواجہ برد ولت اعتماد کن خاک گشتم بیا بباد مرده زادن و مردن آمد و رفت هست عاشقی زار را نوازش کن مکن ای تو تیا فدم رنج نشد چون سبیل از سرم گذر نکنم در جفا کشی تقصیر ایکمی پرسی آشنای تو کیست شست بر که بست می کشدش گرچه بی برگ گشته ام چون راست گوید ای بلایندگان</p>	<p>آفتی فتنه بلا هست آخر این خانه را خدا می هست در دمار اگر دوامی هست که غلام گریزی پای هست که هنوزم بر بهوای هست و هر هم کاروان سرامی هست که عجب تا خوش صدای هست دیده مشتاق خاکپای هست که مرا بانو ما حسرای هست گر بد انهم ترا وفا می هست ولی گوی درد آشنای هست نگمش تیری خطای هست شکرهای گم گدای هست که چو بالای او بلای هست</p>
---	--

<p>اگر نه جان داد دل ز غم واقف از چه در سینه های پستی</p>		<p>تو که بریای زار ندانسته که چیست مار از زرد رد و اله می رسد عشق نگرفته بخودی وعده وصال پیوسته کاست نک بخین خیم عادت بزنگ گل بسگفتن گرفته ایدل بملک عشق و فریادی بکن وقت تو خوش با ما مستی گذشته است غافل ز فکر خویش و لایک نفسش</p>		<p>در دگر فشار ندانسته که چیست تو خود یک از هزار ندانسته که چیست تو در دانتظار ندانسته که چیست حال دل فکار ندانسته که چیست نشوایش زخم خاز ندانسته که چیست احوال آن دیار ندانسته که چیست خمیازه خار ندانسته که چیست چون فکر و کار ندانسته که چیست</p>	
<p>واقف از آن خوشم بود در عاشقی که تو خواری و اعتبار ندانسته که چیست</p>		<p>گل ز وصل تو چیدم همسوست زیر تیغش طعینم همسوست بگذازید دست من یاران بکشاید بند از پایم یارب آتش فتد بیال و پریم زان بختم آرمش که دشمنای چقد روحش است در طبعم</p>		<p>خار از دل کشیدم همسوست چیدم راز میدم همسوست که گریبان دریدم همسوست سبز صحر کشیدم همسوست از قفس گریه پیغم همسوست از لب او شنیدم همسوست که ز خودم رمیدم همسوست</p>	

<p>تنگ در بر کشیدم بهوس است</p>	<p>چون قیاس و جامه زریب ترا</p>
<p>روز و شب خواب میکنم واقف وصل در خواب دیدم بهوس است</p>	
<p>ولی خوشم که ز من برش غباری نیست بسان زلف تو آشفته و زنگاری نیست انگشته چشمم بر بهشت امید ز می نیست درین زمانه لعل پند اعتباری نیست که بهتر از سخن خوب یادگاری نیست خزان رنگ مرا طالع بهاری نیست ولی زخوار شدن پیش یار غباری نیست</p>	<p>بگوی یار چون گرچه خاک ساری است تمام سلسله تیره طالعان دیدم کدام کوچه که در آرزوی دیدار است بگوی او نکنم طفل اشک رخصت از آن همیشه بوی رخ تو شوم با نتوان می گل رنگ خورده افروخته مر است تنگ اگر غم کند غبار</p>
<p>چرا از گریه مرا می کنی واقف برو که چشم ترا در انتظار نیست</p>	
<p>باده آب ناگواری پیش نیست ابر ازین دریا بخاری پیش نیست زان صف شکران سواری پیش نیست در حیرت و غباری پیش نیست هرزه گردی بهیو قاری پیش نیست می توان افکن باری بنشین نیست طفلی دامن سواری پیش نیست</p>	<p>بی لبست مستی خاری پیش نیست خانه زاد دید که گریان ماست فتنه کز گیتی بر آورده است گرد این قار بر خود چه بسیار زعبیر قیس پیش عشق با تمکین من سر خوش بی شور عشق آزار زو میدودا شکم کجا خواهد رسید</p>

نهار پر شور هست بزم شوق را کجا غمی بسیار خواهم سرخ شوق صبح از روی تو باشد پرتوی	اشک من هر چند نار می شست پاره دل رفته داری بیش نیست شام از موی تو تار می بینست
---	--

ز آستان خویش واقف را مران
تا توانی خاکساری بیش نیست

سدر راه یار حبه اغیار می دادم که نیست مردم از رشک رقیبان پاره کرده نمانی رشک بر لبه فتاده نماند کم میکند خواری من کرد او را معتبر در پیش یار رخصت دیدار ازو میگرم از بی طاعتی اندکی پاس و فدا از ترک الفت نماند اضطرابی میکنم از خانه بیرون میروم بیدار دشمن بگفت تیغش ز بزم گشتم در دل گفتن به پیش یار دارد لذت	ورنه تا من راه این مقدار میدانم که نیست ورنه در پیر این او خار میدانم که نیست ورنه چون من مدعی بیچار میدانم که نیست ورنه قدر غیبه این مقدار میدانم که نیست ورنه در خود طاقت دیدار میدانم که نیست ورنه این کار آنقدر دشوار میدانم که نیست ورنه در کوشش کسی را بار میدانم که نیست دوست را ورنه سحر کای میدانم که نیست ورنه با او حاجت اطهار میدانم که نیست
--	--

کرده ام واقف بر غم عقل این اختیار
اورنه راه عشق هم هموار میدانم که نیست

یک سرچو نتور دهنه رضوانند آشته است دل ساخت آنقدر تب عشق او که سوخت گردید فکر زلف تو ام جمیع در مانع	یک گل چو عارض تو گستان آشته است بیچاره تاب ناز طبع بیان آشته است چون من کسی دماغ پریشان آشته است
---	--

بی صفر می کنند جفا بر سرش بتان رونق بکارش از دل دیوانه من است	عاشق مگر بزعم شما جان نداشتنه است زلافت و گریه سلسله جذبان آشفته است
ای گل بگیرم چه بلا خنده می زنی جان من از نوای تو شب نازدهنده دلا	غیر از تو کس گریب خندان آشفته است یک باغ چون تو مرغ خوش الحان آشفته است
آنکس که کرده چشم خاک درش سیاه	چشمی بر آه کحل صفایان نداشتنه است

معذور و ارقف اگر از جنای تو
در سینه چاک زد که گریبان آشفته است

چشم و آبرو خط و خال تو مرا خواهد گشت چنه در پهلویم افسرده نشینی ای دل	بجالت که جمال تو مرا خواهد گشت دور بشو و رنه ملال تو مرا خواهد گشت
می کند میل به روز نسیم فت تو فکر قتل مکن ای شوخ که آخر روزی	تا ز کی بامی نهال تو مرا خواهد گشت بیخیز از تو خیال تو مرا خواهد گشت
گر بصد جیله برم جان شب به جوان از غم بوی خون از رنگ لباسی که تراست	شادی روز وصال تو مرا خواهد گشت روزی این جامه آل تو مرا خواهد گشت

نیست ممکن که پیست هوس افندگرتش
واقف این فکر محال تو مرا خواهد گشت

خصم جان دشمن دل و دین است بر جسم می آیدم به بلبل و گل	عشقی بے باک راجه آئین است کمان ز صیاد این ز گنجین است
ازستم دل و دهنم می تازد توتیا کرد استخوان مرا	مگر انصاف پیش تو این است در دهمجه تو سخت سنگین است

<p>گونه ام زرد گرد و داشکم سرخ دست پو لاد بلذوان بر تافت طول بیماری از حد اخوا به گل سراز شاخ بر بنه آرد جان رسیده است بر لبم بشتاب دست در زیر سر نهسم خواهم من بجز آفرین نخواهم گفت بر مرز ارم بیا گل افشان شو دل زان زلف شد پریشان گرد مژده عشق را چه شرح دهم بیم صیاد نیست بلبل را نشیسته حالی که با تو دارد کار پیش او دم ز مشک میزد باد شور افکنده است در عالم</p>	<p>مشق باز می چه شغل زنگین است پنجه یار گر چه سیمین است هر کرا چون تو شمع بالین است تاسر انگشت تو نگارین است بی مروت چه وقت تمکین است در سرم کی هوای بالین است زان طرف گر هزار نفرین است خوبهای شهید عشق این است بگاه در شام دگاه در صبح است ترش و تلخ و شور و شیرین است ناکه اوز دست گلچین است چه کند بادلت که سنگین است زلف بکشد و گفت مشک این است حرکات تو گر چه شیرین است</p>
---	---

ویر پروا من بده دادش

واقف از مخلصان ویرین است

<p>بکام غیر شوم کشته یار اگرین است چه عشق دای زند جان که می تواند بزد خطش دید و جهان تیره شد اگرین</p>	<p>شوم هلاک ز غم غمگسار اگرین است در سیم بار حریت قمار اگرین است بروز خوش نرسی روزگار اگرین است</p>
--	---

دو اسپه تاخفن عمر دیدم و گفتم بر تو قدر مرا هر که دیدم گوید ز راه دور شود پنجه تاب طاقتها اسب بهست که آید مراد دل یک با	رود بباد غبارم سوار گرایی هست خوش است خواری ازین اعتبار اگر این است دراز دستی مژگان یار اگر این است لحید بن دل اسیر دار اگر این است
--	--

ز دست او نتوانی که جان بری وقت حناز خون تو بندد نگار اگر این است	
---	--

از تو ام چشم چاره سازی نیست بعد ازین باو جان گداز بسا منزنین جان من بحشم رقیب شکوه زلف یار کوته کن عشق باز سز دیگران آید تزی و تازیت غلام شدند	چاره ام غمیر جان گدازنی نیست کز تو امید دلنواز سز نیست دامن چشم او نمازی نیست زانکه جایی نفس درازی نیست با تو ام عشق بهست بازی نیست هیچ حاجت به ترک بازی نیست
---	--

و ده چه خوش گفت و املی وقت بازی هیچ عشقباری نیست	
---	--

دست تابرداشتم از عشق دامان گرفت بجو آن آبی که سوی نگرستان میزد زور دیگر کرده پیدای بدو نگرست وقت پیری آمد آن سبب ز نخل اتم بدست چسیت دانی خطا بگردان رخ عالم بدست	بر فشاندم ستین از غم گریبان گرفت گریه من راه کوی خوش نگاهان گرفت مختسب تواند اکنون نامستان گرفت سیوه او آسمان روزیکه دغان گرفت دود دلهما جمع شد آن ماه تابان گرفت
---	---

<p>واقف از دیوان برین بل غلجانی کند خوش صغیربای من آنز گلستان گرفت</p>	<table> <tr> <td data-bbox="543 327 854 971"> <p>گیرم بر بوف در محبت نماند است آبی نزد بر آتش دل دیده امی ریغ از ناله چون خموش کنم گریه کمر تا گوهر وصال تو از دست داده ام بوی نرگد از فقا دست تابانغ بر سرق ما در مقلع سیاهی ها آمد دل از سیاحت آورد و تشبیر دل نیست که ز خندک جفا نیست فکار</p> </td><td data-bbox="191 327 502 971"> <p>کم کن جفا ببنده کطاقت نماند است در مردم زمانه مروت نمانده است شفلی اگر دیده کم که فراغت نماند است در آستین جز آشک نماند است زنگی بروی گل زنجالت نماند است ما را داغ کس بسعادت نماند است کاسودگی هیچ ولایت نماند است شکر خدا که جامی شکایت نماند است</p> </td></tr> </table>	<p>گیرم بر بوف در محبت نماند است آبی نزد بر آتش دل دیده امی ریغ از ناله چون خموش کنم گریه کمر تا گوهر وصال تو از دست داده ام بوی نرگد از فقا دست تابانغ بر سرق ما در مقلع سیاهی ها آمد دل از سیاحت آورد و تشبیر دل نیست که ز خندک جفا نیست فکار</p>	<p>کم کن جفا ببنده کطاقت نماند است در مردم زمانه مروت نمانده است شفلی اگر دیده کم که فراغت نماند است در آستین جز آشک نماند است زنگی بروی گل زنجالت نماند است ما را داغ کس بسعادت نماند است کاسودگی هیچ ولایت نماند است شکر خدا که جامی شکایت نماند است</p>
<p>گیرم بر بوف در محبت نماند است آبی نزد بر آتش دل دیده امی ریغ از ناله چون خموش کنم گریه کمر تا گوهر وصال تو از دست داده ام بوی نرگد از فقا دست تابانغ بر سرق ما در مقلع سیاهی ها آمد دل از سیاحت آورد و تشبیر دل نیست که ز خندک جفا نیست فکار</p>	<p>کم کن جفا ببنده کطاقت نماند است در مردم زمانه مروت نمانده است شفلی اگر دیده کم که فراغت نماند است در آستین جز آشک نماند است زنگی بروی گل زنجالت نماند است ما را داغ کس بسعادت نماند است کاسودگی هیچ ولایت نماند است شکر خدا که جامی شکایت نماند است</p>		

واقف بحیز خیال زبان شکر بان

در روزگار هیچ حلاوت نمانده است

<p>سرگران آمد خندنگ او با مستغنا گذشت بیزی از شست تو خوردم عالمی از رشک مرد گشت آن ناعاقبت اندیش ما را بیگناه دوش در میخانه هر سبکی که میرد محتسب افتد و جنبش خویش کردم در سرفش زین در سراق روی او کان نور چشمش است بر سر پاهش کسی از خاک ما را بر نداشت</p>	<p>عرض کردم جان دل از هر دوی پروا گذشت و ده که در پلوی منی شست و از دل گذشت خون با گردن او ماند تیغ از ما گذشت بیرسم آمد مجدا که از مینا گذشت و امی من مودی ندیدم عمر در سوا گذشت روزگارم تیره همچون چشم نابینا گذشت عسر و افتادگی مانند نقش پاک گذشت</p>
--	---

وقت رندی خوش که میرون آمد از بند لیل	در گریبان چاک دوزخ دامن محج گدشت
مست سیل شرک خویش اناز کم	رفت و دنیا را گرفت و از سر دنیا گدشت
گفته بودی روزی آید یاشی در کلبه ات	بیموت روز با ننگا شد شبها گدشت

واقف آن فاست قیامت بر سر که و آه
کمار من امروز از اندیشه فدا گدشت

جانم بقدر رجه بر آن خاک در پس است	سامان خود نمائی من اینقدر پس است
قانع اگر شویم یک قطره آبرو	ما را تمام عمر بسا مان کمر پس است
مانند شمع یک گل داغم بس پس است	سامان خود نمائی من اینقدر پس است
لبیل بطایر عرض مساز آشیانه را	مشت نسی برای نوا میشت پر پس است
هر حرف ازین پیام زبانی است یک کتا	اینها اگر گفته ام به تو ای نامه بر پس است
مختلج سر نیست چه خوب چشم من	بوی مرا نیز پس آن اسپر پس است
دنبال محمل این همه زاری کن دلا	یک ناله ات نشد چه جرس گد پس است
یاس که مشت خون مرا سپید شد	لطفش همین که بسته افتاد کم پس است
ببند که شد ز دل و جان غلام تو	تا کی ز تغافل ای ز خدا بی خبر پس است
در طفلیم پدر چه یکت سپرد گفت	حرفی بخوان ز ابجد عشق ای سپر پس است

واقف برای سوختن خانه مان شلق
از دوزخ محبت مایک شر پس است

نه همین در سرم از زلف تو سودا می است	که هر کوی جز اسدله سپاسی است
یوسف من تو دین مصر چه شور افکنی	که بیه قصه ز شوق تو زینای است

<p>جان عزیزست ولیکن چکنم گزندم شمع خاموش شود از نفص من روشن بزم اغیار از روشن من داغم ازین بیر زیار کشم جور و بچای نردم زاهدان گردل تان کشته ملول از بسجده ای که امروز بمن میکنی این جور و جفا نتوانم که نشینم بعد از غمت چکنم</p>	<p>هر دم از جانب درد تو قاضای هست بسکه از آتش عشقم دم گیرای هست که چپرا شمع مرا گرمی بجای هست گر بدانم که مراد دل اوجای هست سجرات بیاسند که خوش جای هست در دلت میگردد هیچ که فدای هست همچو دل پیلوی من و سوسه فرمای هست</p>
<p>واقع این عرصه که بار کجا خوابی یافت گریه سر کن که عجب دامن صحرای هست</p>	
<p>نه شهر غم عشق نه روشنائی هست شکایت ز تابیکی روز بچران اگر کوتاهی کرده تیغش بقتلم و غیرت سر خود کشی دارم امروز نه نوزیس فطرش ناقص افتاد زرق قلب از سکه راج نگرود</p>	<p>غریب است یارب ندانم کجای هست نویسم درین دیده تار و شنائی هست مرا از خند گمش امید رسائی هست ندانم ز خون که دست خنائی هست باب روی او بر سر خود خنائی هست چه شد سفله اگر بچرف خنائی هست</p>
<p>شکست استخوان محنت روز به مجرم شب وصل واقف مرا مومیائی هست</p>	
<p>اگر چه با غیر تراطف نمایان هست همدان بوی کیاب از نسیم می شنوند</p>	<p>شکر لب و بخت عشوه پنهانی هست اندازین سینه همانا دل بریانی هست</p>

بی تو از زندگی خویش چگویم جانان مزن ای باد صبا طوطو جانان گاه مشاطه گوی با صبا گاه بی دل همچو آن یار که باشند نگران یاری بسیچکه دست نوازش نکشید بی همی مکشایید سرشته مهرم یاران ابر از فرج من آب دریغ اود اول دشت جنون کرد و زینالان	بنیم جانی با جل دست و گویانی هست که درین سلسله دل نام پریشانی هست و مبدع زلف تر اسلسله صنیاتی هست چشم داغ دل من در در بیکافی هست هست برگردن غیری گریختانی هست داغ من منتظر گردنمکانی هست گو بدار که مرادیده گریانی هست ماچد اینم که شهر می بیابانی هست
---	---

هست دنباله روز مرز که من اقیف هر کجا در چینی مرغ خوش الحانی هست

سود سر بر قدم یار چنانی اقیمت دل که بیک عمر بخون جگرش پرده استخوانم بکلی بذل سگ کوئی بود کرد از خنده لبست بر همه تقسیم بوسه مفت با غیاء عیانیت شد من با همه قرب ز لعل تو سحران فتم	سودن دست شده قسمت اقیمت عاقبت بر سرم آورد بلای اقیمت بعد مرگم همه را خورد بهما اقیمت ز هر چشمم هست نصیب بلای اقیمت از تو دشنام خریدم بد عای اقیمت تشنه مردم بلب آب بقای اقیمت
---	--

واقف آن تنم که در شش روزم قرب آتش افکند بجاشانه مایا قسمت

جان من امشب بلب بسیار نزدیک است خا هر از روز فراق یار نزدیک است

خواب دیدم شب که از هم بخت کوه غم طوفان	مژده ایدل و عدد دیدار نزدیک آمده است
خانه تاریک چشمم باز روشن شد مگر	مکمل تنم این عالم نزدیک آمده است
صحو شد از خاطر من محنت این راه دور	غالبانه از آن یار نزدیک آمده است
بار نیغ امتحان امروز افتاد گشت	دقت رسوا گشتن این یار نزدیک آمده است

گرچه واقعت کرد از گوی بود دوری فشتیار
گشت نه از دوری ایی بنیر نزدیک آمده است

کس چون حسرت کش آن بعل شکوایه است	ز هر دارم درد بان و نه هر که اظهار نیست
ایچ دل آسوده درد و زان چشم باز نیست	کس ندیدم کمز پرستان این بیار نیست
نیز زلفش از دل صد پاک بر دم شاندا	بیج و تابی کرد و افتد الا نوح سر کار نیست
گفتش تارمی بمن از گیسوی خود و طبع	گفت کفر ناقصت این لائق با نیست
نسخه بنویس ای طیب از بهر منجبت کش	داروی درد دلم در کایه عطار نیست
با کدیان محبت خوش قناعت پیشه ام	لطفت کن ما از نظر اندک مبیار نیست
در مدحیم آن فراموش کن که باد او بخیر	خالی از مکتوب با یک بسته دیوان نیست
آن سپاهی پیشه را پوسنه برابر و صین	تا ناگوید کس که این شیر جوهر دار نیست
چون نگرود خون نفس در غنچه منقار ما	عند یسبه هم فیضی مادرین گلزار نیست
انی غنچه ان اگر خواب من نمی آید شبیه	یوسف خود را چیکویم بخت من بیدار نیست

واقف از بهر خدا اگر سیه کنون بس کن

طاقتم دیگر حرف این حکایت را نیست

چشم دل و بگری آن خوش سپهر گریست	یعقوب کی برای سپهر اینقا رگریست
---------------------------------	---------------------------------

گر دید خاک دیر و حرم کل ز اشک من انصوح رسید دوش پئی منغ گریه ام یکبار گوش بر سخن من توان فکست صد گونه گل ز خاک در او دیده است	تا کی توان زدست غمت در بدر گریست احوال من چو دید ز من بشیر تر گریست چشمم در آرزوی تو عوی اگر گریست هر کس در آن حرم بربگ اگر گریست
--	--

واقف کنون بحالت خوب خنده بیند
بیچاره هر چه داشت ز دل تا جگر گریست

رفتی و دل ز غصه پریشان نشسته است یار ب زود آه کدامی سیاه روز از نیکی من نه نشیند من کس رفتی چو گل تو خنده کنان غنچه سان لم از جلوه ات که یکنفس از پیره رونم ای چشم یار طر فیه بلای کی گفتم نه هم از پس که آفتاب جمال تو گرم نشد باز که دل ز پهلوی من از هیچم شک ای گریه ریزی که ز دل عقده داشتو ای دل مرو به بزم تیان بعد ازین مرو	ایمان در تنم اسیر نرزدان نشسته است آن زلف و بهشت پریشان نشسته است نقشتم کبوی یار بدینسان نشسته است در فکر خویش سر بگایان نشسته است شد عسر پاکه آینه حیران نشسته است در گوشه بد ورتو پنهان نشسته است نور لطف و بسایه میزگان نشسته است دیوانه سان به تنگ طفلان نشسته است این دانه چشم بر ره باران نشسته است آنجا هزار دشمن ایمان نشسته است
---	---

واقف امید بخیه و مرهم دگر نماند
ز خرم چه دیده است که نندان نشسته است

<p>از تن خنجر تیغ دم دروغ نشستن در دیده است و اسن نون سخن لبریز گل گردیده است ناله دارم که گوش بچکس نشنیده است گرد دل گردم که برگرد سرش گردیده است بعد عمر که گریه خیم من نمک پاشیده است که تو چشم حلقه زنجیر بهم ترسیده است اختر من بر مراد دیگران گردیده است در سر من تا هوای زلف او پیچیده است او بقصد کشتن من استنین مالیده است</p>	<p>نیز و سیه های تو کجاست تا دیده است تا در آشنای سخن آن غنچه لب خندیده است ساز قصه بزم بود و پرده عاجب ز تالیم طالع برگرد سرگردیدن بایرم کجاست می کت حق نمک ثابت مروت ز پدین از کجا آوردی بیدل اینقدر دیوانگه میکنند آن مه پیمین در مجلس اغیار فیس خود بخود دستار بر فرقه پریشان نشود من برای خدمت او برگرد اسن زده</p>
---	--

راست گوید هر چه گوید واقف از احوال خویش

در هوای قیامت خوبان قبال دیده است

<p>از بزم در جستجوییت دل نه تنهارفته است مانی نالیم از سنگین دیهانت ولی بخت من چون شمع هر ساعت بسوی کمال کی دهم از دست اگر صد گل مرلبر زنند بر سر کنج شک کی از چنگل شهباز رفت تا نگار من تو بودی در گلستان عبود</p>	<p>عضو عضوم در تمنای نواز بارفته است تا فلک شور شکست نبشته مارفته است دو دآه من ندانم چون بالارفته است ذوق آن خاری که از راه تو در پارفته است بر دل من آنچه زان مهرگان گیر افته است تا برون رفتی حنا از دست گلزارفته است</p>
--	---

خیمه بیرون میزند واقف جنون من شهر

سیل اشکم بر رفت دروب صحرانفته است

<p>در عشق نه تسبیح نه زمار ضرور است ایدل چه خوری خون جگر زین غم نپایان آن سرمه که سازند پی روشنی چشم تا عشق فروشان همه ببنده کمان پروای دل آزر دگریم هیچ نباشد از دیده چشمان سیل برانیم دران کو یک بوسه ز لبهای شفا بخش عطا کن آسوده دلان را نمک غم نخیشاند</p>	<p>نارسی یکف از طسره دلدار ضرور است یکبار بان چنین اظهار ضرور است در وی قدری خاک دریا ضرور است یک جلوه ترابر سر بازار ضرور است او را که رضا جوئی اغیار ضرور است ما را ادب آن درو دیوار ضرور است از بهر علاج دل بیمار ضرور است بر خوان محبت دل افکار ضرور است</p>
--	---

صبر است دوائی دل بیمار تو وقت
 افسوس که کم داری و بسیار ضرور است

<p>ز بزمش دل بسنی نشاد بر خاست ز بس نالیدم از درد اسیر برنگی ناله کردم در قفس دوش چنان در عشق شیرین کار گشتم ز رشک لاله میوزم درین باغ نشستی در چین بر بند ناز دلم بعبودت در پلوت شسته</p>	<p>بآه و ناله و فریاد برخاست فغان از بنده آزاد برخاست که رنگ از چهره میاد و خست که شور از تربت فراد برخاست که او باداغ مادر زاد برخاست سجدت سر و با شمشاد برخاست نگاهش بر تونا افتاد برخاست</p>
--	---

کجا واقف برم اکنون دلی را
 که از ویرانه و آباد برخاست

دل برد بید ماغی او همچنان که هست گشتم بیروناب و توانی بهمانند بر خاستم سبک ز سر جان یک یار راز و رون پیرده ز عشقم بدرفتاد گفتم علاج تلخی کامم بدر نیست نومید از قبول منشوای دعا برو	جانی نماند و یار همان خضم جان که هست دان بی یقین جوان بدش این که هست بامن بکلم ناز همان سرگران که هست می خوردن آشکار کند بهر نهان که هست خندید و گفت آن لب شکر نشان که هست باز هست همچنان هفت آسمان که هست
--	---

واقف نماند چاره بجز جان سپردنم
دل برد و بی دماغی او همچنان که هست

یار احوال دل زار کماهی دانست دل سر شکوه آن زلف مسلسل کشاد جام جم کاسه در یوزه آن زهد بود این زمانت خیر از حال سیر و فرات دل ما گشت مگر قماربان عارض زلف با کس از کاهش دل حرف بگفتم بکن نگاه لطف ز چشم تو عجب می آید	ما گفتم بشعیرم اسکی دانست ز آنکه این سلسله را امتناهی دانست که گداؤی در آن میگذرد شایه دانست خطا چه بر روی تو گویم چه عوامی دانست دیدم روزی که سپیدی سیاهی دانست دیدم هر کس که مرا با رخ کاهی دانست رحم یارب ز کجا ترک سپاهی دانست
---	--

واقف این ستر آبی هست که خاصان آن
سر لا الهوت ز پرینده لاهی دانست

دل بهانه روز نژاد دشمن جانی دانست و امن پر خرابات ز کف نگذارو	که ترا یار و نسلانی و نسلانی دانست هر که کم فرصت عهده جوانی دانست
--	--

از سودای دل خویش بناشتی غافل همچو پروانه همان گرد سبزه می گردد وقت آنست که زین بزم سبک برخیزم ایکدی یک عمر توام دوست ترا جان بودی سعی در راز نهان کردن خویشم عبث است صد ستر سیرازان شوخ جدایم گردد دل ماتم زده را دی بگلستان بروم	سرب یار ازین نقطه توانی دانست اگر چه دل گرمی آن شمع زبانی دانست که سبک روحی من بارگرا نی دانست تا چه گزینی که دلمت دشمن جانی دانست خاصه اکنون که فلانی و فلانی دانست تا دل از ابروی او سخنت کمائی دانست نغمه مرغ چمن مرثیه خوانی دانست
---	--

واقف از سزایان کمرش هیچ پرین توانی تو باین هیچی رانی دانست	
---	--

غمخت نمی شود از من جدا قرین نیست گرفته دامن او صبح حشر خواهم گفت صبا پیام تو آورد لیک غنچه من مباش منکر داغ دلم مباد که من بکوی عشق بریز اشک و حاصلی نرود نموده است همه از طرف ابر پشانی قناده است نظری بر نهان شاخ گل	ز بهارم نرود در دهنش نیست کسی که ز دیکس راغ من آتین نیست نکره میل شکفتن دل حزین نیست بینه چاک زخم گویمت بدین نیست پی زراعت تخم امل زمین نیست تو هم نقاب برافکن بگو جبین نیست هلاک تیر تو کردم که دل نشین نیست
--	---

نشین بگوشه سینه شکار کج واقف که سید بادیه قدس اکمین نیست	
---	--

لفظم سوخت می فوق و بدین باقیست پایم از کار شده سعی رمیدن باقیست	
--	--

فایده حلقه شد از مشق سجود در دست	همچنان در سر من ذوق خمیدن قیامت
عرق آلوده بیا بر سر بالین که مرا	هوس شربت دیدار چشیدن قیامت
مصنعت آخر شد و دل گرم تا شربت	شمع افروزی پروانه پریدن قیامت
شده نزدیک که از خود بدو خوابم	باز میل تو با فسانه شنیدن قیامت
ز امتداد شب بچران مشواید غمگین	که امید محروم وصل و میان با قیامت
گر براه تو زمین گیر شدم باکی نیست	نوبت پای زمر کرده و دیدن قیامت
اشک گرم شده از گرمی نباشم نویسد	نوبت خون دل از دیده چکیدن قیامت

واقف از عیش پیری شده و تنگ

هوس دامن دلدار کشیدن قیامت

هر چپ بوی مهر و وفا در دل تو نیست	دل نیست د جهان که بجان ناک تو نیست
تعمیر دل نمی کنی ای خانان خراب	فکربنای خیر و آب و گل تو نیست
ای عیش رخت در دل من نبی مننه	این خانه غم است بر و منزل تو نیست
روشن چسبان شود به تو سوز و گداز	شمع نیست دلغ عشق که در غل تو نیست
بشکن خماریش ز خون طلال من	خون حرام بوانه و ساقا تو نیست
در روزگار قطره خونی که سنگ شد	بسیار جسته ایم بغیر از دل تو نیست
عزم سفر نمودی و تو نالم از فراق	یارب چرا دلم جرس محل تو نیست

واقف بهره پانه نمی در طریق عشق

ناغل حریف را قدم کامل تو نیست

گر چه از پهلوی دل صد گونه زخم محال	ای توان پهلونی کردن از آنکه دل است
------------------------------------	------------------------------------

<p> سرو من در سرزمین دل ترا یاد در گل هست شمع من یارب نه انم در کد نمی محفل است ریشنه آن در گل هست و ریشنه این دل است عشق بازان را برگ خویش مردن شکل است بخت در خواب گرا حقان من خاقل است پیش بالا پیش بلای آسمانی نازل است دست شیرین کا تو ای کو کهن بر قابل است پای من در گل فرو رفتست و دهنم دل است </p>	<p> با همه شوخی زیادم رفتت مفقود هست نیزه می سوزد بسی انشب چراغ خانه ام سرو را با قاست رعنا می او نسبت کن جان بحسب خواهش اغیار می باید پرد داد من یارب که خواهد داد حیرانم هست فدته نتواند شدن در روزگار و بلبند حسن سبعت سنگ اہم صحت عشق ما بر سر کوبیش بحال خویشتم در مانده ام </p>
--	--

چون زین ره پانہادی بایست از سر گشت
در طریق عشق واقف و اریکے منزل است

<p> عمر آئین فدا داری نمی دانند که چیست دل هنوز از عشق بیزاری نمی دانند که چیست گرچه از طغی ستم کاری نمی دانند که چیست مرغ ما قدر گرفته ای نمی دانند که چیست در پشت افتاده میاری نمی دانند که چیست چشم او عاشق گم داری نمی دانند که چیست </p>	<p> یار هرگز شیوہ یاری نمی دانند که چیست یار ما جان من از زاری بلب آدولی خانہ کرده است بازنی زنی از شوخی خرا نالہ اش صیاد را دل تنگ گردانید حین دل کجوی او زرنج روزگار آسوده است خیل دلمار اسبان آہوان رم میدہد </p>
--	---

چشم او در کعبه واقف می پستی میکند
گما فرست آئین بیداری نمی دانند که چیست

<p>اگر نہ عاشقم احوال من خواب چہ است</p>	<p>اگر شکستہ و جانم در اضطاب چہ است</p>
--	---

نیز لعل یار بگو ای صبا ز جانب من چو سیل اشک تو کردی روان دیده من همیشه از بر من بید رنگ میگذر سه	کز ششم از سر دل با پیچ و تاب چهر است و گر پیش ز من خانه ات خراب چهر است تو عمر گز نه ای بپو فاشتاب چهر است
--	--

میان آنکه و چشم پاک فرست نیست
ترا ز دیده واقف چنین حجاب چهر است

اگر بقدر مسرت دل دیده ام میگیر است نیست امروزه کمی آید شب و راز حرف عشق کردم از بهیشتی مردم کنون قطع نظر یاد ایامی که طوفان داشت شوق گریه ام شب که در دیکسی بر بستر مافکنده بود نی تو شب در مجلسی می بودم و بر حال من گر امید حاصلی از گریه عاشق داشته	ابر از کم رنگی بر حال دریا میگیر است دل بوقت خواندن یوسف لیلی میگیر است پیش ازین با بر چشم من میگیر است قطره و گریه میجو استم از دیده دریا میگیر است شمع بر بالین من است و نه میگیر است تا سحر که جام میخندید و دنیا میگیر است همچو باران دیده نخل از جماعه ام میگیر است
--	--

همچو من واقف نشد در گریه سوا می
لو که من در بیستون مجنون بجز ام میگیر است

ناهست دل غم عشق با قهر چه حاجت است راضی شدد بکشتن نشان خط برون بیار از دل برای چون تو بتی نازی کشم دل خانه خداست در دل اگر نشسته ایم خنجر که اری مژه چند ان ضرر نیست	سامان دیگر از پی این سر چه حاجت است در قتل من نوشتن محضر چه حاجت است ورنه مرا باین دل کافر چه حاجت است رفتن با احتیاج بهر چه حاجت است جای که چشمم است به خنجر چه حاجت است
--	---

<p>آینه دار طلعت جانانه گشته ام واقفت مرا بکسک سگد چه حاجت است</p>	
<p>جنگ تو صلح و صلح تو جنگ است فکر داشتد بکن چو گل ز نه سار کمن آهنگ مرغ خون دلم بی سراجا می نشا طسم بین زیب دستار شاهد غم او ست بنی تو نتوان بباغ رو کردن سیر و م تا تو نشنوی نامم</p>	<p>من بقبر بانیت ایچه نیزنگ است غنچه باش ایدل این چمن تنگ است که عجب لبیلی خوش آهنگ است باده در تاک و شیشه در سنگ است گل اشکم اگر چه بے رنگ است گل پریشان و غنچه دل تنگ است اگر از نام من تراننگ است</p>
<p>بر سر زخیم و داغ او واقفت در میان دل و جگر جنگ است</p>	
<p>بقصد گشتن یار چون زجا برخاست نشست و خاست کسی که دست آید چنان زجو رتو آما ده فغان شده ام کلی بر نیز بجاک شهید خود بار چو آشنا که بتعظیم آشنا خیزد مباشن بخیر اناه من سرت گروم بلاک در تو که دم که بهر تعظیمش نشست با من برخاست کرد غم دلم</p>	<p>ز موی موی تنم بانگ و جابر خاست سدری بنشست و بهد عابر خاست که از شکست دلم شیشه ساند ابر خاست بعود تو گوگرد رسم خون بهابر خاست مرا چو دید سگ کوی او زجا برخاست خبر بگیر که این دو دواز کجا برخاست اثر ز زاری و تاثیر از دوا برخاست نشست بر دلم آن گرد باز تا برخاست</p>

	<p>بر آستان تو ای شاه حسن واقفم نشسته بود گدای که بنیوا برخاست</p>	
<p>بی تو ام ذوق باغ دیدن نیست در دیاری که تیره روزانند شود از گردش فلک معلوم لکن آزا دم از قفس صیاد ریخت رنگ فشر دگی خوم هر که پیشیت ز بوی گل گوید پیش رعنائی تو از خسیرت</p>	<p>ساز و برگ غزل شنیدن نیست صبح را طالع دمیدن نیست که جهان جای آرمیدن نیست که مرا طاقت پریدن نیست در نصیبش مگر چکیدن نیست سختش قابل شنیدن نیست سر و تاج قد کشیدن نیست</p>	
	<p>نیست پوشیده حال ما واقف حاجت پیرهن دریدن نیست</p>	
<p>دل نمی دانم که دور از من کجا افتاده است میرسد چاک گریه با نم بدامان همچو صبح ای سباز خرمی تشریف منرا در چمن ای مسلسل گیسوان رمی بحال او کنید آه چها در جستجوی او پیریشان گشته ام اول هر است از آن پروا نمیدارد دلم لطیف اشک از گر مخم می کند بامار است چشم بود واقف بلای از بلاهای هست</p>	<p>این قدر دانم که جائی در بلا افتاده است طالع دیوانگیه مایم رسا افتاده است بی تو گل بی برگ و بلبیل بنیوا افتاده است این دل دیوانه در بند شما افتاده است دل نمیدانم که ز زلفش کجا افتاده است غنچه دمن تازه از گلبن جدا افتاده است ز در اول چشم او بزر دمی افتاده است دل چه میخواهد بنباش چرا افتاده است</p>	

<p>هر چند که خون در دل در دیده نمیست در عشق بیک طره ز کند ناله دل من من شرم تهیدستی خود را چه تویم اگر وقت دم رنج به پیر سیدان من کن و الله بسی تجربه کرده ام دروغ است</p>	<p>شادیم که تا هست غم عشق نمیست سازد محبت که در آن زیر و نبیست غیر از قلم دست بدستم قلمی نیست فردا است که از خسته عشق تو دمی نیست هر چند که یک و عده ادبی قلمی نیست</p>
<p>واقف برادر که بهر حال هنوز هست هر چند که خون در دل در دیده نمیست</p>	
<p>گل بس که بی تو رنگ به پرواز داده است از پا فکته جلوه آن سرو قاتم باز بهشت می رسد این بوی جانفزا باو نشسته بو الهوسان گرم گفتگو سرمه است گرچه خون جگر میخورم هنوز آن سرو رفت از نظر ما خیال او آرام طعنه اشک مرا نیست لحظه لب تشنه می طعم بسد وقت من میا</p>	<p>آتش در آشیله با بسمل فتاده است بهر خاستن مراقب است فتاده است یا او به پیش باد که بیان کشاده است عاشق چو شمع گشته خموش ایستاده است و عوای عشق از دهن من زیاده است چون سرو پیش دیده من ایستاده است کز خاندان دیده بهجواب زاده است شیخ ترا کسی نه عبث آب داده است</p>
<p>واقف گراز تو یار سپردن من بگو دلی داده برون خود دل نهاده است</p>	
<p>بگویش خواهر شتم از وفاداری نهیست نویزاری زمین چند آنکه نیست کی نهیست</p>	<p>وفاداری مرا شد موجب خواری نهیست ز زاری حاصل گم روی نهیست</p>

<p>مرصیاد بی پروا فکند و دقش تنها درین گلزار بد آب و هوا تا چشم واکردم آسانی دلش دادم بامید وصال آخر دلارام هست یار از بهر غیایا برای من</p>	<p>که تا تنها کشتم رنج گرفتاری ز بهی قسمت ندیدم همچو نرگس غیور جاری ز بهی قسمت ز بیم حیر جان دادم بشو انچه ای قسمت که مرسته است بر غم دل ازاری ز بهی قسمت</p>
<p>هوا دارش شدم در آن بیدر من وقت بیاد دادم داد از جرم هوا داری ز بهی قسمت</p>	
<p>باب رسیدن این جان از نزدیک است ز جمع اهل دل ای نور دیده دور مرو بعجز بر سربالین من بیاریدش به نیم کام لب ز رفت عمر خضر مرا</p>	<p>اگر نام آنیکه شب بجز یار نزدیک است بیا که تفرقه روزگار نزدیک است که جان سپردن این به یقین نزدیک است که گفته است ره کوی یار نزدیک است</p>
<p>اگر چه دو ز فدا ده است دل ز من وقت خوش است خاطر من چون بیا نزدیک است</p>	
<p>در سر هوای رفیق با غم نماده است یاران همه ز پیلوی داغ نمیده اند ای باد حرف بوی بهاران چه میزنی من رو بلا که زار نهسم بکدام رو</p>	<p>مشغولم انچنان که فراغ نماده است پروانه بگرد چیرا غم نماده است تا چند بشنوم که داغ نماده است که باده در دهم با یا غم نماده است</p>
<p>تا کی تلاش کنم شده خود کند سکته واقف دگر دماغ سر غم نماده است</p>	
<p>اگر ز هر دوی شکر توان گفت</p>	<p>و رسنگ زنی که توان گفت</p>

از بیم تو زیر لب شکستم از باد تو شب ز چشم من ریخت یا حوری میا پری باین حسن	آه که همه اثر تو ان گفت اشک که همه شر تو ان گفت حاشا که تر اثر تو ان گفت
--	--

پیش تو ز ناتوانی خویشت گویم سخن اگر تو ان گفت	
--	--

صحبت غیر باد در گیر است کرده پایمال جوامع روان را از تو مویست مراد ام بکند نفس را خاصیت سیاه است	آه ازین آه که بی تاثیر است فلک پر عجب بی پیر است تاری از زلفت تو ام زنجیر است خوب که کشته نشود اکسیر است
---	---

ردیف جیم عربی	
---------------	--

چنانکه تیر بود جانب کمان محتاج در میدان صبح و زنجیت سیاه و ماند من آن شکار ضعیفم که هست کشتن من تر شعله قلمت آب می خورد دل من از سوز دل همه شب حرف میزنم تنها ز بس که ریشه دوانید غم بسینه مرا ز شوق گلن بچمن بستم آشیان ز منم که عشق نماده است نام من	با بروی تو بود نازم بچنان محتاج بشمع داغ درین تیر و خاک ان محتاج بیک اشاره بروی آن کمان محتاج اگر چه بجز نباشند بناد ان محتاج بسان شمع نیم من بهم زبان محتاج برای کسب نشاطم زعفران محتاج من آن نیم که شوم جانب خان محتاج برشته سوخته و دلداده بیزبان محتاج
---	---

یارب زلف کبیت مسلسل بیان موج کمی داده اند در کف دریاعنان موج زنجیر آب گشت زنجلت لبان موج هرگز نبوده است بدریا نشان موج	کله پی نشد که ختم شود داستان موج در فتنه عالم گذران راجه خستیا از دیدن تملطم شور حینون من روزی که چنین بجهنده ما گشت آشنا
---	--

زین بحر واقف نچ گزشت است بر سرم تقریر می کند بروانی زبان موج	
---	--

غصه را گو که ازین غم که گم کرد باج کلات نیست که از باغ ارم گیرد باج این دیار نیست که نیلش ز لقمه گیرد باج وقت آنست که ز آهوی حرم گیرد باج	تا بکی از دل ویران بستم گیرد باج سر کوی تو که عشرتگاه ایام دل است شور در کشور ما پیش غرابار رنگ چشممت از حد گذرانده است ز لبش خن را
--	--

سن گدانی در آن میکده واقف که ازو هر که جامه بکف آورد ز جرم گیرد باج	
--	--

ردیف حسینم فارسی	
------------------	--

با طالع بد شک شباهت هیچ مار از سیده است نمیراث پدر هیچ صد آه که این نخل نیاورد شمر هیچ معلوم نمودم که پدر یوح و بی هیچ بر آتش ما آب نرود دیده و شمر هیچ	در زاری خود و اسی ندیدم اثر هیچ ایجان برادر بجز بزند و غم در هیچ امید بسی داشت دل غمزه آزاره تحقیق نسب کرد و نام نپای مان بیگانه ای از بس که اثر کرد بمردم
---	--

بر شیشه مانسنگ چرامینی بچرخ	واقف درین نیست بجز خون گیسو
تا داغ حبانی حکم سوخته واقف	در خاسته مایوی کباب است دگر هیچ
<p>دارم گاه از خوی بد یار و گریه مانده عشیقتم بود کلبه مارا چون آنکه بر خاطر ما گریه نیست اسی عشق نفس دهنم لاده شود جنسه که خرباری آن سود و دوست شیرازه اوراق پریشان دلم را در جبهه خون شد دل از دیده بخت جستم نشان از کمر آن بت کافر بعد از شبهه شیر خدا را سرم از تن آرنج لیغان گل ازین باغ بدست باز آنکه نمانده است ازین دل شاد خواهد دعا این دل افکار همیشه از سیاب جهان آنچه بآتش توانست کجی و کتابی و سفر انعمی و مانی جان کندن من آه چو فریاد بشا مرغان هوس همه ترا دکن از بند</p>	<p>خوایم که دهد ز خصصت الهما در گریه با عشق رقم برود دیوار و گریه قانع شده ایم از تو بدیدار و گریه یکبار بزن زخمه برین تار و گریه عشق است درین شبهه بازار و گریه کافیه است ز گیسوی تو کینا و گریه اکنون منم و صبر جا دار و گریه دیدیم همین رشته زار و گریه بر دوش مرا نمانده بعدی خار و گریه ماییم و همین سوزش خار و گریه جانی ز جهان بهر تو نپار و گریه گریه می ز نعل آن لب یار و گریه شد متخیم دفتر اشعار و گریه جان میدهم از دست زبانی و گریه بر دم ز جهان سرت بسیار و گریه دل در نفس سینه نگار و گریه</p>

آثار بزرگی شده با خاک بر بر	بر یادت همگین چه دستار و در کز چ
<p>واقف اگر آن شمع تر گریه به پسر از سینه دم سرد برون آرد گریه به صبح</p>	
روایت حاضری	
عاقبت گردید پیدای داغ پنهانم چو صبح صلح از مهر تو دادم شادی و غم را بهم باس بکرو جان نباید مهری صرف کرد شمع آسنا میگدازد گریه ام قست دل	آفتابی سرزد از چاک گریه پنهانم چو صبح میکشتم از سینه آه سرد و خزانم چو صبح کیکنفس بر خوان تو ای پیر خن مهانم چو صبح گر رسی خندان بداد چشمم گریانم چو صبح
<p>در لباطم گر چه واقف غیر آه نرسد دلکشای غنچه های این گلستانم چو صبح</p>	
ریخت خا و معجمه	
لبکوی او نبود جبهه بازین گستان بروز ماتم من زینهار گریه میکن سنان بدوش نشسته است که چین بهوس بگیرد لب او دلیر میگردد ز راه دیده مبادا چو شمع در گریه غلامی از تو ندارد قبول عارض مباد	چیز توئی نهی آنجا قدم چنگستان مباد چشمم ز آب و سداستین گستان نظاره میکنم زین باغ گل چنگستان نگس چگونه نباشد با انگبین گستان مکن نظاره آن روی آتشین گستان چه داغ می نهی ای لاله چنگستان

<p>نصیحت من مخوان دگر مکن وقت مباش با من دیوانه بعد ازین گستاخ</p>	
<p>لبت هنوز نگرییده بود از پان سرخ زهی ز شرم لبست لعل در خشان سرخ بر کجا که چکد اشک او و مدلاله بیاد لعل تو خوان دل آفت در خورم رسید عید و مرا نیست جامه رنگین ز بسکه خون عزیزان گرفته برگردن</p>	<p>که باز خون جگر داشتیم دندان سرخ ز خجالت و همت غنچه دگلستان سرخ کسی که چشمم کند بر عذار خوبان سرخ که استخوان بدنم شد چو شال نه جان سرخ مگر ز گریه کم جیب سرخ و دامان سرخ شده است یوسف مار چو گل گریان سرخ</p>
<p>خطا کنند بعین نوشته از شجرت ز بسکه چشم نمودم بروی جانان سرخ</p>	
<p>رویت وال ممل</p>	
<p>خوش آنکه برویت نظری داشته باشد او را بجفا این همه بدنام مساف تا صبح چه دهی پسند که از دیدن خوبان لب تشنه تیغم نخورم آب بقا را در هر قدمی همچو جرس زار بنالد تا صبح شدن تاب ندارم چکنم آه خوبان نکنند این همه پید او بجا شوق</p>	<p>یا از سر کویت گذری داشته باشد شاید که وفا هم قدری داشته باشد من صبر ندارم دگری داشته باشند ترسم خراجم عزری داشته باشد آنکس که چو دل به سحری داشته باشد گیرم شب هجران سحری داشته باشد این شمر اگر از گری داشته باشد</p>

آن شوخ به شمشیر ستم آب ز سر داد از دل غ ستم تجربه غیر مفر ماے بار و برش سنگ زد دیوار و در نیز	از تشنگی من خبیری داشته باشد او کیست که چون من جگر می افشاید با سنگ دلان هر که سری داشته باشد
---	---

واقف قدر عشق بیاموز بهیاموز
خوبست که آدم هنری داشته باشد

بهار آمد ز خویش آشنایان خواهم نخواهم ز سرمغای کیسوی تبارن مشراب صاف که پیرخان اردو بی از چه شکام با بخود آسان پسندیدم نمیدانم با بید که بوسم لعل باری گساری را زینجا دید چون ز خواب بویوسف را زلفان شی دیوانه چون من ای نصیحت گو گویند ز یک لطفی که فرمودی بخود همسایه کردم مال من خدا داد ولی در شانه می بینم شدی چون شمع ز غم غزل و عشق آفتاب	که گل لبوی تو خواهد داد من دیوانه خواهم خدا نا خواسته اگر چه بگرم شانه خواهم تقاعت پیشه ام دردی کش میخانه خواهم که خواهم شد لبند خاطر او یانه خواهم شوم چون خاک ف خاکم گل شود پیمان خواهم کزین خوابی که دیدم عاقبت افسانه خواهم گمان اری که از پند تو من فزانه خواهم امید هست که لطف دیگر بخانه خواهم که از زنجیر کیسوی کسی دیوانه خواهم نخواهم کرد و روی تو گرد وانه خواهم
--	--

هوا می شایم واقف ز جاک می بزدن
تبصیب گدائی برد جانانه خواهم شد

صبا کجاست کز آن نقاب بردار که بخت خفته ما را ز خواب بردار	شود که طالع من سر ز خواب بردار مگر هیاز رخ او نقاب بردار
--	---

<p>بغیر پیر معان دیده جو انمردی بران سرمه که ز دست تو کشم دل چو آمدی عرق سرد کن که تا نفس علان گزین کن مگر نه نزدیک است نمی کنند عزیزان بخواریم رحمی ز بار محنت ایام گردد آسوده میان من و او طرفه حائل افتادی ز حسن لفظ او بی بصیرت فیض</p>	<p>که بار غم ز دل شیش و شایب مرو گرد مانع که ناز و عقاب بردارد دماغ سوخته بوی گلاب بردارد که سیل خانه مرج چای بردارد مرا ز خاک مگر بوی آب بردارد بدوش هر که سبوی شربت دارد خدا تر از میان ای نقاب بردارد چهره کور سواد از کتاب بردارد</p>
<p>چگونه بین که جگر تشنه میروم و واقف بواد می که خضر نیز آب بردارد</p>	
<p>هر چند او مرا به بدی یاد میکند بشنو که پیر هر چه ارشاد میکند در عشق پند گویند یاد میکند شبهما بگوی او نبود شور یا سبب زان اخنی که بلبل مکرده فتن روزی مگر تو جلوه کنی سرور چین که کرده آشنائی زلف تو خوشتر است من خاک راه باد که گاهی بوی بار ای بت چه آفتی تو که دل بر صبح و شام</p>	<p>یادش بخیر خاطر من نشاید میکند می خور که می ترافرج آباد میکند اکثر بر آتش دل من آباد میکند مسکین دل من است که فریاد میکند هر دم دعای دولت عیاد میکند روزی هزار فاخته آزاد میکند کی شانه یاد طره شمشاد میکند ویرانه دماغ من آباد میکند نام ترا چون نام خدا ایا میکند</p>

<p>مشنو حدیث غیر که از بنده نقل کرد از بس که طبع یار مکرر پند نسبت مشیرین بزم غوطه خور اگر شکر خود</p>	<p>اکثر دروغ خود بمن اسناد میکند هر روز جوهر تازه ایچله میکند چون باد تلخ کامی من را د میکند</p>
<p>واقف ز عشق سرو قدان سونخم ولی خاک ترم چو فاخته من را د میکند</p>	
<p>آن شمع ز دل ما چه خبر داشته باشد در خواب نایدا که شبی جلو که سفت از اشک میرسد که در دل نه چرخ آورده دل امر و قیامت بسز دل در بر من همچو جرس می طبلد امر از شوخ چون آنکه گریبان بکند چاک ناصح که کند منع من از زندی و سستی آنکس که بود بخیر از زلف چلیپا</p>	<p>طفل است ز دنیا چه خبر داشته باشد از حال زلیخا چه خبر داشته باشد ابن قطره ز دریا چه خبر داشته باشد تا از غم من دریا چه خبر داشته باشد زان رهزن دین تا چه خبر داشته باشد از دامن صحرا چه خبر داشته باشد پیدا است کنزینما چه خبر داشته باشد از مذهب تر سا چه خبر داشته باشد</p>
<p>بیار سر اسیمه رسید اشک تو واقف از حال دل آیا چه خبر داشته باشد</p>	
<p>من و اشکی کز وجبگر ریزد من چو گریم دل وجبگر بارم گر به بید سیتی ما را من چو گریم لب تو بر غم</p>	<p>من و آهی کز و شکر ریزد او چو خند دگل و شکر ریزد آب از دیده گس ریزد نمک از خنده بیشتر ریزد</p>

<p>که ز چشمم دل و جگر ریزد تا کی اشک بے اثر ریزد بهمچو شانه گز و ثمر ریزد که بدام تو بال و پیر ریزد</p>	<p>چه کنم آه حکم عشق این است من ازین دیده سخت بیزارم می چکد لخت دل ز مژگانم طائر قدس آرزو دارد</p>
<p>بهمچو گل دفتر دلم واقف ببسی ز یک دگر ریزد</p>	
<p>ماتم زده نوچه گری هست بگوئید سودا زده در بای هست بگوئید دل سوخته خونین جگر میست بگوئید بر بستر غم مخموری هست بگوئید در دهر چنین چشم تری هست بگوئید ز نیگانه اگر مشک تری هست بگوئید اگر زانگاه امید تری هست بگوئید</p>	<p>با حسرت من گرد گری هست بگوئید در شهر شخا چون من بد حال نکو یان هم رنگ بان لاله که از تربت من است احوال من خسته اگر یار به پدید ویران شده شهر سیلاب شکم خون الی میچکد از زلف سیاهش از دیده خود آب دهم نخل و قارا</p>
<p>در کوچه آن زلف لبان دل واقف آشفته دمی پاوسری هست بگوئید</p>	
<p>کیس و دین بایر بیامان نمی رسد صد شمع سوختیم و بیایان نمی رسد هرگز بغض چاک گریان نمی رسد آشفته کی بطرسه خوابان نمی رسد</p>	<p>در کشور تو در بدر بان نمی رسد مارا درازی شب هجرتو داغ کرد صبح بهار گرچه شود دلکش اول زین تیر و روز تا سر موی بجا بود</p>

<p>بایچ آفتی بخت پریشان نمی رسد زین جان ناتوان که بجانان نمی رسد ناجیب هست چاک بدامان نمی رسد باغیم که دست من نبکد ان نمی رسد دیدم یکی بحضرت انسان نمی رسد</p>	<p>بازلف یابیس که درست است مردم رنگ ندگی ای چو نفع انمی ست شوق پاره انصاف زخمی رزوده ام ز تو لیکن مغلسی اربر خویش آکنه باسانت است</p>
<p>واقف ز راهی مسلمان ما پیرس جائی چو تیر بے پرو پیکان نمی رسد</p>	
<p>سر م باتن نمی سازد تنم بجان نمی سازد که گیسگ بر دوش سازد بمن نمی سازد که پایم هرزه گرد افتاد با دامن نمی سازد نمی سازد بمن ای خانه آبادان نمی سازد سر شوریده دادم که با سامان نمی سازد ولی بر جسم من شمشیر را عریان نمی سازد با خونین لادن هرگز لب خندان نمی سازد مراجای بغیر از کلبه احسزان نمی سازد</p>	<p>ازین گز بخت ناسازم بمن جانان نمی سازد باین ناسازی طالع چنانم آه حیرانم مرا بید صحرائی چو نهم آن طرف رفتن ز تعجیل ویران من ای سپند گو بگذر خدا را سایه خود ای همایون از فرستم ز ذوق کشته گردیدن کفن پوشیده ام رسد تا بر لب مآخذه همچون زخم خون گریخته عزیزان و فراق یوسفی به در دیو بگویم</p>
<p>مرض عشق او واقف غریب خود او بمزدن میدهد تن لیک باد را نخبیاز</p>	
<p>دوران نابکار بمن آنچه خواست کرد گردون فتنه بار بمن آنچه خواست کرد</p>	<p>دوران ز تو روزگار بمن آنچه خواست کرد بکبار بار در حرم و سل یا فتم</p>

آن زلف آید از بمن آنچه خواست کرد	نگذاشت آه یکسر منو تاب و طاقتم
آن چشم دل شکار بمن آنچه خواست کرد	خالی نمود بر سر من کیش غصه را
یارستم شعاع بمن آنچه خواست کرد	از پا فکند و خست دزد و لبنت و گشت و خست
نزدکانه آن سوار بمن آنچه خواست کرد	مرکب دو اندو آمد و غارت نمود و رفت
شبهه ای انتظار بمن آنچه خواست کرد	یک روز یار داد مرا و عده وصال

واقفستم شرکی اینبار بر طرف
انصاف اینکه یار بمن آنچه خواست کرد

مسره را از دهن مار بدرمی آرند	آن کسانی که دل از زلف تو برمی آرند
کی مرا چشم سیاهان بنظر می آرند	من گرفتم که ز غم سوختم و سر می آرند
پا گرفتند به بیستم چه مرمی آرند	در زمین دل من تازه نهالان اسید
قره و وصل از آن ماه مگر می آرند	خواب دیدم که شبستان غم روشن شد
طرف زهریست که از تنگ شکری آرند	سخن تلخ تو آنانکه رسانند بمن
کز برت خشک نهان دیده ترمی آرند	چشمه آبجیاتی و ازین شربت باد
کین مناعتیست که از جای دگر می آرند	گویمت از چه بشنود تو فاکیب است
اشک در دیده بعد خون جگر می آرند	بچ سر بایه بسود از دکان تو نمساند
بینوایان تو چون روی سفر می آرند	بر کمر نوشته از تحت جگر می آرند
ناله بینی که چسان شب بحر می آرند	یکشب ای ماه بجا سوسه عشاق بیا
که چسان تاب تو ای شمع بسوزی آرند	آه من بر پدر و مادر تو می گویم
گاه گاه به گله پیش تو گر می آرند	جان من گوش بگیر از سخن دل شدگان

بادهاے که ز خاک درت آلوده سهند	و دیده داند که همه کس اصرمی آرند
واقف از طور نکویان نخوڑی بازی عاقبت بر سرست این قوم حشری آرد	
ترسم که طاقتم ز غم بایکم نشود ز خشم مراد و ز نوبانی نمی رسد از بس که سنج پوشه گران که دویلی ای کاش سرزند ز بیان تیغ استخوان یکبار پیر پر شمش احوال من بیا یوسف لقامی من دم بر من حذر ای دل رسید نوبت دیوانگی ترا	خون در تنم زگر که بسیار کم شود جانا اگر زلف ثوبت در کم شود نزدیک شد که جوش خرد که کم شود تا پیش یار عزت اغیا کم شود باشد که بار این دل بیا کم شود می ترسمت که گرمی بازار کم شود کاری مکن ز رونق انکار کم شود
واقف بسجده خاری بسیار کرده کافیه مشو که عزت ز تار کم شود	
گر چنین اشکبار خواهد شد رحم کن ورنه سیل گریه من جان من غصیر را قرن خنجر و عده وصل می دهی لیکن دل نخواهد ز چشم او جان برد داغ او را چرا دهم از دست فاتش را بچشم کم منگر	دیده ابرو بسیار خواهد شد آفت این دیار خواهد شد سینه من و کار خواهد شد کارم از انتقار خواهد شد گر بیا بسوار خواهد شد که چیدان غمزار خواهد شد فستنه روزگار خواهد شد

مطرب این رنگ گریزان ناز	جامه ساز ناز خوا بد شد
<p>کار دنیا چه میکنی و اوقت آخر این کار بار خواهد شد</p>	
<p>در کوی تو دیوانه دیوانه ساز مجموعه تو هرگز نه نشیند بگل و سرو سودا زده ام ساخته بگیند چاک همسایه بار بار مصیبت تو شن آمدند چنان خیال تو پری و آ از پهلوی جان گیریز عجب نیست رم میکند از دشت ز سواد تو می بخور</p>	<p>در بزم تو پروانه پروانه ساز مجموعه تو با شیشه و پیما ساز آشفته زلف نیست که باشد زلف تیر تو از آن پهلوی ل غانه ساز دل را چو خیال است که دیوانه ساز دیوانه دل من که بجایانه ساز در عشق تو لیلی بسیه خانه سازد</p>
<p>غیر از دل و اوقت که تنگ است ز دنیا دیوانه ندیدم که بوی پرانه سازد</p>	
<p>تا خیال زلف جانان بر نخورد خشکی طالع تری کرد ای دریغ بر نخورد از نخل عمر خویش در بیابان پاهی من بسیار گشت شور بختیهایی دل بگردد که او بر دل دیوانه جسم آید مرا طالع برگشته دارم زان بمن</p>	<p>دیده از خواب پریشان بر نخورد آشتی طاققت لطفوان بر نخورد هر که با سبب ز نخله ان بر نخورد بیت با خار مغیلا ان بر نخورد ز خم خورد و با مسکه ان بر نخورد عمر بگذشت و اطفال ان بر نخورد دلبر برگشته فرغان بر نخورد</p>

<p>واقف دیوانه را جستجو بس این جان خاند ویران بر نخورد</p>	
<p>باشک شام و باه حسرت چه خواهم کرد که من ز رشک تو ای نامه پر چه خواهم کرد تو ناگهان چو در آئی ز در چه خواهم کرد نشوند پیش تو گریه مستبر چه خواهم کرد اگر دو دیده بنبارم دگر چه خواهم کرد اگر ز خانه نیاید بدر چه خواهم کرد اگر ز سینه دل افتد بدر چه خواهم کرد</p>	<p>رسید غم بسرم بچینب چه خواهم کرد تو خود بحضرت او میروی چه میدانی بجیر خم که باین دست و دل که رفته دکار ز رشک خواری اغیار میخورم دل خوشی ز درد دوری آن نور دیده چون بقیه در انتظار نشستم بر آستانه او ز اضطراب محبت که میکنم نهان</p>
<p>اگر جنگ دل کافرش روم واقف بناله که نداد اثر چه خواهم کرد</p>	
<p>از نظر خواهی فکند و در بدر خواهی فکند گر بدانم بسو خاتم گداز خواهی فکند کاش اندر دو دمان بوالشتر خواهی فکند صد بیابانم ز مجنون بیشتر خواهی فکند کوه تمکین بتان را از کمر خواهی فکند</p>	<p>می بری دل را و دانهم کز نظر خواهی فکند ثبت سازم سرگزشت خویش بر لوح ای پس از شعله حسن تو روشن شد مرا در پی من گر چنین خواهی فکند از شور عشق گر چنین طاقت ز ما خواهی از تاب کمر</p>
<p>ای کمان ایر و بیک واقف از شوخی پیش تیر آه او نه سیر خواهی فکند</p>	
<p>چون نیک بدیدیم دل سوخته جان</p>	<p>شب بر سر کوی تو کسی گرم فغان بود</p>

<p>افتاده مراره بدر سپیر خرابات در ناله و مندراید نکریم قصوری امروز پیرا شوب شد از دولت عشقت امشب که دلم زان مشوقا دشت نرسیت فریاد که چون ریش بر آری تو و گویند گویم که زلی ناوک فانوش بدلم خورد کو تو شسپسری تا یکشم بار غمش را دعشق جوانی شده باز یچ طفلان</p>	<p>این دولتم از سهری بخت جولان بود بیدار نشد بخت که در خواب گران بود در کشور دل ورنه عجب امرن امان بود صد شتر الماس مرادرگ جان بود اینست فلانی که ز خوابان جهان بود روزی که بطغلیش یکف نیز و گمان بود خوار می کش اینامی زمان چندان بود این دل که نظر کرده پیران جهان بود</p>
--	--

واقف چه شد امر و که گشت افغان

جهانانه که دی روز مرا خفت جهان بود

<p>ز دل پیلو تنی کردم که الفت رانمی شاید برای پیش احوال من گاهی نمی آئی بکلفت بر طرف بسیار دیدم اهل عالم را بیفشاندی سرشک رحم روزی فرار من چو گشتی بوالهوس را بر رخا کش مر و جانا بشهر دلبران جنس فادرا چون برم بایب مگر دم مانع طفل سرخساز که چه گردینا</p>	<p>پنی هر کس که شد دیوانه صحبت رانمی شاید دل بیار من شاید عبادت رانمی شاید چه جای دوستی یک کس عداوت نهی شاید گفت خاکم مگر باران رحمت رانمی شاید که بی عشق آنکمی بریز زیارت رانمی شاید متاع کاسه می دارم تجارت رانمی شاید که چون فرزندانم بنده نصیحت رانمی شاید</p>
--	--

خیال از دلم نه شسته یزین می رود واقف

مگر این خانه یکدم سحر صبح رانمی شاید

<p> باز من آن ماه مهربان گردید تبر و نامم آنکه بر نامش پایز پر کار تا نیفتاده است سبک از تن سرمه بر دار دل پی جستجوی تیر کس در هوا می های ناوک یار پیش پیر میان عجب آبست تا گدشتی سواره از نظم آنقدر لطف دیدم از صیاد قاظم است بود همچون تیر دل و جان صرف خدمتش کردم دل بدنبال او زیاده افتاد </p>	<p> بر مراد من آسمان گردید روز اول مرزبان گردید گرد آن شوخ می توان گردید بی تو بردوش من گران گردید رفت چند آنکه بی نشان گردید پیکرم مشقت استخوان گردید پیرگر خور و ز جوان گردید اشک من مطلق العنان گردید که قفس بر من آشیان گردید زین خوش و روتبان گردید تا غم باری میسان گردید تا توان داشت تا توان گردید </p>
---	--

بدو که کرد طالعسم واقف

باز من آن ماه مهربان گردید

<p> روزی از روی تو من قطع نظر خواهم کرد تا یکی شام رقیبان ز تو روشن بینم تیره احوال پریشان ز درت خواهم رفت تا چون کس نخورد از رخ تو بازی را در غم غم که دادم ز بهوایت برباد مهر و پیرینه ازین سینه بدر خواهم کرد کارت ای شمع بیک آه سحر خواهم کرد پیش هر کس کله زلف تو سحر خواهم کرد سحر بیغان زوغاد تو سحر خواهم کرد اگر دهم مرگ امان خاک بسر خواهم کرد </p>	<p> روزی از روی تو من قطع نظر خواهم کرد تا یکی شام رقیبان ز تو روشن بینم تیره احوال پریشان ز درت خواهم رفت تا چون کس نخورد از رخ تو بازی را در غم غم که دادم ز بهوایت برباد مهر و پیرینه ازین سینه بدر خواهم کرد کارت ای شمع بیک آه سحر خواهم کرد پیش هر کس کله زلف تو سحر خواهم کرد سحر بیغان زوغاد تو سحر خواهم کرد اگر دهم مرگ امان خاک بسر خواهم کرد </p>
--	--

<p>گر چه دوری ز تو زهر نیست بلای لعلین بعد ازین گریه و سو، عاشقتم خواهد شد بخت بد باز بکویت اگر آورد مرا گل نخواهم پس امین پیش مشام آورد سخت کار نیست مصوری ز تحقیق تو دل</p>	<p>بر خود این زهر گوارا چو شکر خواهم کرد ناز برداری معشوق دگر خواهم کرد بی نیاز انداز پیش تو گداز خواهم کرد یعنی از بوی تو بسیا رخذر خواهم کرد من درین کار لب تشنه جگر خواهم کرد</p>
	<p>خشک لب میروم اینک درت فضا پیش هر کس تبظلم مرقه تر خواهم کرد</p>
<p>اگر در آتش شوقش سپندم آفرین گوید تو کو شوی گر لبه یاد من بی بر که اندازی کنم فکر لبندی در ادای وصف بالایش و کز سیدم قصاص غم او میکنم خود را مرنا صحرای مست میکند لیکن عجب بنو چنان تن دردهم از یاد زلفت با کز آفتاب</p>	<p>توقع نیست کان نادره مندم آفرین گوید چنان نام کم فی از بند بندم آفرین گوید بازدازی که کن بالا بلندم آفرین گوید چنین گزیر بن مو کو سپندم آفرین گوید که چون وی نوید جای بندم آفرین گوید که دام حسنت خوان گردد کمندم آفرین گوید</p>
	<p>چه شکله که آسان کرده ام سر خوشی ولی مشکل که آن مشکل سپندم آفرین گوید</p>
<p>سروی نگشته بود بین گلستان بلند هر کس سری کشد ز زمینی بر وز حشر روشن نگشت بر تو تب جلگه از من اشکی ز در و درون ما بر زمین بخت</p>	<p>روزی که بود نام قدت در جهان بلند خواهد شدن عیارم زان آسمان بلند چون شمع گر چه شعله شد از استخوان بلند آهی نشد بجا تم ما بیکسان بلند</p>

جز آه حسرتی که ز عمری گذشته ماند بیرم ز زندگانی خود سیرگشته ام	دو دمی نشد ز آتش این کاروان بلند تینی مکن بقصد سرم ای جوان بلند
---	--

انجام لاف نیست بغیر از سرگی واقف بسان شعله سافنجی بانی	
---	--

چنان زخم نفس خوش که بهمان رفتند نه سرو ماند درین گلستان آب و دل نصوت زان و زغن گوش شد خور آید کنون به تیرگی حال خود بسیار ایدل سخنوران که به سم گرم گفتگو نمودند تو بر زمین زخرد یار خویشتن ماند خزان رسید و من آزاد گشته ام ز گشتن تو درین انجمن دلایبیست	مرا گذشتند تا یکایک بیکان رفتند در یغ و درد که پاکان استان رفتند هزار حیف کزین مانع بلبان رفتند که روشن همه زمین تیره خاکدن رفتند چو شمع کشته ازین بزم بی زبان رفتند مجرانان چو سیماب آسمان رفتند ولی چه سود که گلها ز بوستان رفتند کناره گیر که احباب از میان رفتند
---	---

مدف شد از پس مرگ استخوان و من خوشا بحال کسانی که بی نشان رفتند	
---	--

ز هر کسی بچیان یاد گاری نام نظر بلبله ز گل همیشه از آن نام ز دیده میرومی زمین دل که اندیشه تو آمدی دلم از سر گرفت سوار کنند روز مرا تیره تر شب خواب	لبگوی یار ز ما هم غبار می ماند که پاره بدل دافدار می ماند دوا شک بر مرده یاد کناری نام که روز وصل بغض بیاری نام باین وتیره اگر روز گاری نام
---	---

بد و چشم تو یکدم ندیدم گسایش بیا به پرسش من نه بعدی چند از اینکه غیر به نرم تو بار یافته است بزلت تو که بود کوچه و پشانی	دلم بگردم بیچاره واری ماند نه من نه شوق تو نه انتظار می ماند همیشه خاطر منی پیرباری ماند نه دل پرس بر برای چه کاری ماند
---	--

شبی بکلیه واقف چرخ می آید
که از برای تو زار و تزار می ماند

بست میخورد جفا سوگند تشنه تیغ آبدار تو ام نه هر اسد دلم ز داغ جفا و اکشتم از لب تو دشنامی کرد بیگانه چشمت از خوشم و عده را تو دغا نخواهی کرد شده ناسور زخمهای دلم چیز خواهی دروغ باقی کرد همچو تو شوخ میزانی نیست بس کن ایدل زیت پستهها	بهرم میخورد وفا سوگند بشیدان که بلا سوگند بجگر داری وفا سوگند بزبردستی دغا سوگند به نکه های آشنا سوگند می خوری بی وفا چرا سوگند ببسر زلف مشکها سوگند بایکی وعده تا کجا سوگند به تو ای شوخ میزاسوگند بجند امی دهم ترا سوگند
--	---

واقف از حال دل چمی پرسی
دل ندارم بدل ربا سوگند

اشکم بسیر دیده محیوب می رسد
کرس بلای ز سخی محیوب می رسد

او گر چه پهلویم نشیند بکماناز شکر خدا که روزی بخون ماز زینسان که کوتی ز گریبان کشید ما ز درد دوری طاقت گذار	تیرش دی برد دلم خوب میرسد گر سنگ و گاه خشت و گوی چوب میرسد دستم کجا بامن مطلق میرسد آن محنتی که مانده زایوب میرسد
--	--

واقف مگو که قاصد جان رنگ کرد گر نهست سر نوشت تو مکتوب میرسد

گر کنی مهر و وفا می زیبد عشو که ناز و ادای می زیبد راست کوس رو که دایمی بینی پای بوس تو اگر دست دهد شبهت آنکه جلوه اوست قدر عناسخ زیبا داری سرد از رشک شما جامه گشت مهر خورشید بجز داری خوی بد چون تو نکوروی را همچو من گلبن رخسار ترا	در کنی جوهر جفا می زیبد به تو ای شوخ چه امی زیبد به تو هر رنگ قبا می زیبد خون ما را چو صفا می زیبد خونما می بخند ای زیبد به تو این ناز و ادای می زیبد جامه زیبای بشما می زیبد و غوی حسن ترا می زیبد حاش شد کجای می زیبد بلبل غنچه سرا می زیبد
---	--

شد نیازم چو قبولش واقف گر گستم ناز مرا می زیبد

عاشق مشو که عشق تکون رسی و خواری نتیجه سید و زار می آورد

خط گو شمال داده بهشیاری آورد	ای دل دور و ز صبر که آن چشم مست را
اورا کشان کشان ز دریاری آورد	رخصت نداد پیر ادب در نه جذب ام
آن خود فروش را بخیرداری آورد	گر جنس خویش عرض درین چار سوخم
رطل گران بده که سبکیاری آورد	بار گران شده هست سرم ساقی از خفا
افسانه من است که بیداری آورد	بر جافسانه ایست فسوسست بهر خوا
حد دل به پیشیت از ره طاری آورد	مشتاقی دل اگر شده طره را بگو
آن شمع را بر جسم گمبیری آورد	کاری نکرد دل او اشک با بزم
آه آن زمان که روی بلبیاری آورد	اندک تغافل تو بخونم نشانده هست
مار اضیم کو خط بیزاری آورد	آن قاصدی که عرصه ما برده در جوا
این آب و این هواست که بیاری آورد	از اشک و آه غمزده گان اختر کرین

یارب ز لطف مژده غفاریش بده
واقف می که عذر گنه گاری آورد

چه شود آه فسلانی چه شود	گر بمن شب گذرانی چه شود
گر ز کس حل نستانی چه شود	تو که برگز کنی دلدارے
گر کنی لطف زبانی چه شود	آن گرفتیم که دلت با من است
لب بلب گر برسانی چه شود	جان بلب آمده از شوق لب
گر بجا طر گذرانی چه شود	انچه بر من ز غمت میگذرد
گر فرس تشنه زانی چه شود	در رکاب تو غریبان هستند
دوسه اشکی بفشانی چه شود	دل مکر شده امی دیده اگر

	بی تو در بند بلا افتادم تا کی از قفس برانی مارا	بند و راگر بر بانی چه شود اگر از لطف بخوانی چه شود
	گر گنی دیده واقف روشن چه شود یوسف ثانی چه شود	
سن کیم تا آن قدر غنا بفریادم رسد خوش لبند یار آدم از در تنهایی اگر سردی دوران مرا فسرده دارد و گاهی می توانم داد و داد پیشه دیوانگی صورت عالم ز چهرانش بسی گردیده ز دست نتوانم زدن در زلف جانان ز نشور زان کاهش جانم درین باغم گشت		مصرعی از عالم بالا بفریادم رسد وی چه خوش باشد که او تنها بفریادم رسد آتشین روی درین سرا بفریادم رسد روح مجنون گردین صحرای بفریادم رسد او مگر با صورت زریا بفریادم رسد میکنم گستاخی از سودا بفریادم رسد بیلی که صوت روح افروز بفریادم رسد
	چون سپندم فرصت یکا واقف نیست کارم آخر میشود کس تا بفریادم رسد	
خسته اش کی نازد بان میکشد من بیاوش میکشم خط برین چشم او را که فردین منظور نیست آنکه کام شکل است از دست گریه مارا بحشتم کم سبین بیدم را بس که خاطر من نیست		دست از دست طیار میکشد او بنامم خط نسیان میکشد تبغ بر گبر و مسلمان میکشد دامن از دستم چو آسان میکشد عاقبت کارش بطوفان میکشد ناله در گلشن پریشان میکشد

<p>ازادیت نقاش ارزان میکشد سزبدان میان میکشد انچه از دستم گریبان میکشد اینکه دل در سینه میان میکشد</p>	<p>نوبت تصویر زلفش چون رسد گریه ام روز نمی دستت چو میل دل کجایان پنجه مژگان کشید می کند انداز حسن از برم</p>
<p>عاقبت واقف بکنج بیکیسی سر بجیب و پا بدامن میکشد</p>	
<p>همه کفر است آنجا اهل ایمان که می پرسد در آنجا باعث چاک گریبان که می پرسد چرخ کشتگان تیغ حرامان که می پرسد فرنگ است آن یار آنجا مسلمان که می پرسد</p>	<p>نشه حسن حال ما غریبان که می پرسد نپرد اند کسی بازخم دل در محفل خوبان بجز تیرش که می جوید نشان از استخوان بکوی خوش نگاهان فتی ایدل قدر خود بگو</p>
<p>دل جان مرا برده است چشم کافرش و قوت اگر دین هم برده آن نامسلمان که می پرسد</p>	
<p>دست بر من یافت دشمن و مستداران چه شد باز بان حال میگوید که باران چه شد شور زانست دگاشن هزاران چه شد جمله اغیار اند در این بزم یاران چه شد غنچه ام نشکفت تاثیر بهاران چه شد برزبانش نگذرد کین خاکساران چه شد عذرها اینست باری بهو یاران چه شد</p>	<p>غمم افکند از پانعلکساران چه شد برگ برگ گلبن امید از لب تشنگی میدهم جان از پی یک صوت لکشان می بیند آشنای روی نمی بینم همه بیگانه اند شادی روز وصال او غم از دل نه برد بر سر کوی تو خاک عاشقان بر باد رفت با خود از مستی بچاه آن قرن افتاده ام</p>

از برای ناوکی پر میزند دل در برم غمزه صید افکن این دل شکار آن چه شد

واقف از غم خانه من کج گشت

گر یهستانه وسیل بهاران چه شد

جانانه مهر وفا داشت ندارد	آن لطف نهانی که باد داشت دارد
گفتی که دلت جبر من اشتها شد	تو بان کی داشت کجا داشت ندارد
این بار دل از تو نمی خیزد و نیست	پشیمی که ز حسرت بقفا داشت دارد
دیر است که دشنامی از آن گشت بنیدم	لطفی که بار بار عادت داشت ندارد
ناخین بل من آن گنوج درین ساز	تبار نفسی بود صدا داشت ندارد
با آه که افتاد و ترا کار ندانم	آینه روی تو صدا داشت ندارد
برجم شده سر داده مگر زلف تو دل را	دیوانه زنجیر بیاد داشت ندارد
ز ناز و زگر یه بدل هیچ نشان نیست	غمخی یه من آب بهواد داشت ندارد

خوبان بکنید این همه اعاض که وقت

اسب رنگاهی ز شما داشت ندارد

برچو آن ذکر و صل با یحیانی خوش نمی آید	به پیری یاد ایام جوانی خوش نمی آید
من از نادیدنت راضی بودم شسته ام	کسی دیدی که اورا زندگانی خوش نمی آید
نیم ناخوش اگر نامهربانی می کنی به من	ولی باغی داری مهربانی خوش نمی آید
خوش نشین من باده می زرد و می شاخ گل رستم	ترا از من اگر رنگ خزان خوش نمی آید
برای غمزه چشم کمبودش میخوان مردن	که میگوید بلای آسمانی خوش نمی آید
ز حرص دل ستانیده ام که آن ناکسین است	ز هر کس جان من دل می ستانی خوش نمی آید

بود خوشتر زمین بوسی که باشد در حضور تو مباد ایادگیری جان من عاشق پرانی را چه می پرسی از ضعفم هم نفس بگذرا خاموش خطی نبویس تا بوسم با لبم سرود دیده مراج مانع زور دلبستان را در نمی یابد	نکوهیم لبه های آستمانی خوش نمی آید نکو که طفل کی بود ترمی پرانی خوش نمی آید سخن گفتن مرا از ناتوانی خوش نمی آید مرا می دوست پیغام بانی خوش نمی آید سبک بودم مرا این سرگردانی خوش نمی آید
---	--

چرا امید اول منصب پرانه ام و آ
زمن آن شمع را گر جانفشانی خوش نمی آید

من چگویم که پیامش بد دل ار چه کرد ایکه گوئی که فلانی چه بلا می گزیند دل دیوانه که زنجیر از و میل زند ماجرای شنب چو تو قیامت چو نال و اوراق دلم داد بیا در آخر کار شد فرون و درون از غیبه چو عالم سپید	بومی گل آمد و با مرغ گرفتار چه کرد نوحه دانی که بمن عشق جگر ار چه کرد خبرم نیست که با طره دلدار چه کرد سایل اشکم نگر بار و دیوار چه کرد بخت بد بین که بمن یار بود ار چه کرد لب عیبسی دلم و با من بیمار چه کرد
--	--

من چگویم تب و واقف شمع روز فراق
روشن است این که شب تاریه بیمار چه کرد

نال و تاجانگد از نتوان کرد آب و رنگیست عارض او را مست نازی سخن نمی شنوی گلک زلف یار کونه نیست	یار را دلنواز نتوان کرد که ز گل مستی از نتوان کرد به تو عرض نیار نتوان کرد جز بجمه در از نتوان کرد
--	---

<p>مفلسانیم هسب عارت ما سوز عشق تو کیمیا بساوست چه بلای تو ای بلا بالا گر نباید بسوی اهل نیاز تا منم غیر ابسنگ جفا آخر ای شوخ باز پرسی هست</p>	<p>این همه ترک از نتوان کرد ترک این سوز ساز نتوان کرد که ز تو احتسار از نتوان کرد کله زان سرفراز نتوان کرد جان من سرفراز نتوان کرد در برویم سدا ز نتوان کرد</p>
<p>ما ز من هست شمع سان واقف ترک سوز و گداز نتوان کرد</p>	
<p>بی تو جان حزمین نیاساید هر کجا چون نو آفتی گذرد هر که آن خاک آستان دیده است بیقرار می بنام من شد خستم هر که نفرینی از لب تو شنید بدل و جان چه گفته ای عشق</p>	<p>تا دم واپسین نیاساید مرده زیر زمین نیاساید از سجودش جبین نیاساید نام من در نگین نیاساید لبش از آفرین نیاساید کان نیار آید این نیاساید</p>
<p>واقف آنرا که پیشه جامه در لبست دست در آستین نیاساید</p>	
<p>خاک ره تو همه باد صبار سید از مدعی خطا شده تیرش مر سید هر چند دورم از تو من ای سگدل چشم مرا ز غیب عجب تو تیار سید</p>	<p>شکر خدا که بر حسب مدعا رسید آنجا تو دل شکستی و اینجا صدا رسید</p>

<p>این اضطراب آهمن از کجا رسید بنگر که بید ما غی اوتا کجا رسید باید مرا بحال دل تنگ و ارسید کل از تو برگ یافت بیل نو ارسید از ناله سپید بفریاد و ارسید و از ماه را بر بار کیکو بشش و ارسید دل را جدا رسید و جگر را جدا رسید</p>	<p>سیاب رشک می برد از تیغ ارم بوی گل بهشت پسندش نمی رفت با آنکه ناشکفته غنچه ساخته است شکر تو ای بهار چمن چون آید در بر زم او که سوخته دهنی زند و شنای از لبش شنیدیم ای یخ لطف نهان یار بنام که تیر او</p>
<p>از فیض فقر این شمشیر سخن شدم واقف مرا شکر زبانی بویار رسید</p>	
<p>دل بر حرم جانان بر سر بید می آید که با چندین خسرانی در نظر آباد می آید جبرس آسا دل من سخت در فریاد می آید ولی خالی کن ای مرغ چین صیاد می آید غبار من بگویش بر چه باد آباد می آید نمی آید در خیر و آنچه از سر بید می آید</p>	<p>مرا محل نشین خویش تن چون بید می آید تا شامی طلسم این جهان در حیرت دارد دل بر پلاقم چند آنکه در سر بید می آید سر را بگویش گردیده است کل از ذوق فریاد مکدر کو شود جانان سیم کو شود دشمن هوس کی می تواند شد حریف عشق زور او</p>
<p>از وصلش آنقدر شاد است در عمارت واقف که آنجا عید از بهر مبارک باد می آید</p>	
<p>تو بهار نیست که ز بوی جنون می آید بایا سکه که بگو شمع ز درون می آید</p>	<p>نه خط است اینکه از آن چهره برون می آید گر بیا تو دلم گریه نکرده است آغاز</p>

<p>سیر و در قص کنان ل بدم تیغ نگاه گرد بدست شب وصل زلفت گویم لاله را کرد چنان شوق رخت بنی آرام نیست سیری ز جفا شوخ مرا همچون</p>	<p>چه جگر داری ازین قطره خون می آید بر سرم آنچه ازین بخت نگون می آید که نفس سوخته از خاک برون می آید و مبدم بر سرم تشنه خون می آید</p>
<p>واقف از روی هوس دست آن لفافه که ازین سلسله ام بوی جنون می آید</p>	
<p>که تاب جلوه آن سرخ پوش می آرد ز جگر گل اگر نیست شیوه بلبیل بخت گل دگر ای غنایب ناله کن چه پر سی از دل محنت کشم که از کوشش بین چه جلوه مستانه آن سپردارد</p>	<p>که خون دیده دل را بجوش می آرد قامتی لب بر گل فروش می آرد که غیرت تو مراد حسد و دش می آرد همیشه نفس امیدی بدوش می آرد که خون دختر ز را بجوشش می آرد</p>
<p>بسحر نرگس او هر که را برد از بهوش لبش ز معجزه واقف بهوش می آرد</p>	
<p>سرشمشیر قضا باید داد دلبران از دل صد پاره ما خون دل را بفتح باید بخت گر بخوبان ندیم دل ناصح چون وفا نیست ترا یکسر مو کرده بایست نگاری چون تو</p>	<p>تن به تسلیم رضا باید داد هر چه مانده است بجا باید داد بغضم و درد صلا باید داد خود لبند مای کر ابا باید داد و عده وصل مرا باید داد پوسه بردست حنا باید داد</p>

<p>رخصت حرف مرا باید داد هستی خود یفسا باید داد خون بهای شهادت باید داد</p>	<p>چپند خاموش نشینم بر تو شمع سان در نظر بار ایدل گذری کن بسر تربت ما</p>
<p>کرده بهیاری غمت واقف را بوسه بسرد و باید داد</p>	
<p>تراز یاده برین شوخ و شنگ نخواهم کرد بین که خاکد رت را چه رنگ نخواهم کرد گل عذار ترا نیم رنگ خواهم کرد جهان بچشم تو چون غنچه تنگ نخواهم کرد طواف کعبه و سیر فرنگ نخواهم کرد</p>	<p>و گر بکیم جنون با تو جنگ خواهم کرد اگر ز دیده باین رنگ اشک خواهم کرد مزن بجان من آتش و گرنه از دم گرم پیرس حال من ای گل و گرنه از دستم گرم چنین کند آواره چشم و ابرویت</p>
<p>گدا نی گویم میانه می کنم واقف نه فکر نام نه پروا سه ننگ خواهم کرد</p>	
<p>سری دارم که خاک پای یابی می تواند ولی دارم که صید دل شکاری می تواند که هر بابی از این فصل بهاری می تواند بمن هم که به بخشی سرمه داری می تواند اگر از سر نهی این بار باری می تواند هنوز از بوسه اش رفع خاری می تواند که خواری رفته رفته اعتباری می تواند</p>	<p>به بی سامانی از من نیز کاری می تواند نمیکویم ز من به عشق کاری می تواند دل من از گلستان رخ او نسخه دارد صبا در چشم مردمی کشتی خاک در او را باین دستار و بیچانه زاهد باریابی از آن لبهای میگون گرچه خطا برده بهشت نشست از خاک متنگا گرد و پروی دوستم</p>

ندارد که چه اصلی و عده آن بیوفالیکن خدا را رو بگردانید خوبان بن دل حیران چرا ای ناله شور افکند در سر زمین دل	تسلی گوئید امید واری می تواند شد که در بزم شما آئینه داری می تواند شد برابر آسمان گراز نو کاری می تواند شد
--	--

بروز وصل واقف از خدا بطلب نام آید که روز از قدرت او روز کاری می تواند شد

ز دل که رفت بتاراج دستان چندی نماند که چه ز من غیر استخوانی چندی و گریخته خوش ابروان و ایدل و کم گرفت ز نامهربانی خوبان روا مدار تغافل بکشتن عشاق سواد دیده با شسته شد از لعل اشک و لم ملول شد از خانه بیرون کجین بیدلان سخت نیست ای سرکش کینه	با نماند بجز ناله و فغانی چندی نشانده ام بره تیر و نشان چندی که در کمین هست شبح کانی چندی به پهلویم نبشاند مهر بانی چندی تمام کن سبب کار نیمه جانی چندی ز حال خود نه نوشتم دستان چندی شود که همه دلیل کشتن فغانی چندی چاشنید که آیا ز بیزبانی چندی
---	---

ز دست آن خرقه جان بر چپان شوم واقف گل زشته است مرا از جگر سنانی چندی

یارم از لطف بلب کار می جامی کرد سو و سربامه زبان کرد پیشانی دل مابه پیش دل سختش سپر انداخته ایم در دهنمایم ای شمع کمان ابرو کشت	کشته گان ستم خویشتن ای جامی کرد سیه آن روز که باز لطف تو سودا می کرد کو بکن بود که او جنگ بخار می کرد کاشکه تیر تو در پهلوی من جامی کرد
--	--

امشب از سوختن خویشم از دوقتی بود این زمان غیر درین لطیف بگشتن شکر یک شب که از سنگد لیهای تومی نالییدم شکر آن غمزه چکو نیم که دلجوئی کرد همچو آنکس که ز تب در بیدان می افتد دید چون دام تیر اتن بگرفت ری داد	در پس پرده مگر یار تماشا می کرد بیا در روزی که ستم با من تنهامی کرد نالاه ام رخنه درین گنبد بینامی کرد دل کم گشته مادر نه که سپید امی کرد شمع باروی تو شب دعوی بیامی کرد آنکه ازادی اکنون تنه امی کرد
--	--

واقف آن شوخ که عمری بدلمزدن

گر به کاش ز کار دل من وامی کرد

ای در اینجا که خمی او گردید سر موی ز دل نیافت نشان محض از زواری جیانی با دیدن ناچاک آن گریبان چون تو سر وی نیافت آبان وصف خط ترا ز شرم کردم در سراغ تو ماه من خورشید	یار دل جو بهانه جو گردید جان در آن زلف موبو گردید بانو آینه رو برو گردید زخم من دشمن رفو گردید گرچه در باغ جو بهو گردید سطر چون زلف مشکبو گردید در بدر رفت و کو کبو گردید
--	---

واقف از دیدن نگورویان

صورت حال من نگو گردید

سالم بر آن پریگو بید اول ازین دیده حرف زنگید	آهسته و مختصر بگو بید زان پس ز دل و جا بگو بید
---	---

<p>حسرتی که کند اثر بگوید در گوش و می این خبر بگوید آن به که شمار سر بگوید بابو ستم اینقدر بگوید بگذشت آتم از سر بگوید گویند و چشم تر بگوید با آن بت خوش کم بگوید باران چه شود اگر بگوید با من سخنی دگر بگوید</p>	<p>گفتن بسیار نیست لازم میریزم لعل و گوهر از چشمم گر گوش نکرد از سر ناز چشم بی نور شد چو یعقوب گر پرسد ماجرا ای شکم باران این تازه سرگذشتم بشکست کمر ز کوه در دم با من دو سه حرف از زبانش من ترک وفا چگونه گویم</p>
---	---

واقف میبرد زار و می گفت
حالم بر آن پسر بگوید

<p>در پناه درد او جان زندگانی می کند ابر غم بر تریب من سایه بانی می کند همچنان دل در پریم شور جوانی می کند لیک بردوش سبک و رحم گرانی می کند بعد مردن کی بخاک گل فشان می کند باسیر روزان خود طفت زبانی می کند حاش لشکر کی بلای آسمانی می کند زین تظاولها که کیسوی فلانی می کند</p>	<p>دل ز پهلوی غم او شادمانی می کند سالها شد مرده ام و ز مهر باینها هنوز گر چه پیری بی نمک کرده است عیشم را و جامه عریان تنی نازک قماش افتاده است آنکه یکشب شمع بالینم زد سوزی نشد نرسد او گاه از سرمه و دنباله آ غمزه چشمم که او بجا نم آنچه کرد میشود واقف شجرت سیاه دین از</p>
---	--

<p>کارها کرد آسمان افسوس کارها نکرد یک نیم آشنا یاد دیا را نکرد هیچکس رحمی چشم اشکبار نکرد هیچ شرم از گریه بی اختیار نکرد طفل اشک آرام یکدم در کنار نکرد زلف او رحمی بروز روزگار نکرد عمر رفت و یاد از شبهه های تار نکرد شکوه باری کرد از مشت غبار نکرد</p>	<p>مه بان آن ماه را بر حال زار نکرد بوی پیر این زمهر آمد بکنعان نصیب گریه میکردیم و می گفستیم با هم داد یار خندان فت و کرد از ماجدانی اختیار در هوا می دامن صحرا ز بس دیوانه شدند روزگار ما پریشان کرد و روز ما سیاه آنکه روغن در چراغ حسن و از خون مات گرچه ما را بارها جولان او بر باد داد</p>
--	---

بیکس اقیق نداشتن که چیز بیل ما را
بعد مزن کس گذاری بر مزار ما نکرد

<p>یعنی که نصیب دل باشد چه بجا شد از تیر تو انگشت نماند چه بجا شد پامال تو مانند خاشاک چه بجا شد زان طره گرفتار باشد چه بجا شد پیر این ناموس قبا باشد چه بجا شد زندانی یک عمر باشد چه بجا شد</p>	<p>تیرش زد دل غیر خطا شد چه بجا شد بی نام و نشان بود دل گوشه نشین بوده است کف خون کرم فتنی آورد دل بنده گوش نمیکرد ز سوا صد شکر که عشق بمن بست گریبان گفتند ملاک ز تنم جان چو برآید</p>
---	--

واقف ز میدان بد لارام رسیدم
گشتگیم قبله نماند چه بجا شد

<p>کسی معنی حسن نمیبده باشد که چون تو نکو صورتی دیده باشد</p>

سری کز هوای تو شوریده باشد	سزاوار آن موی ژولیده باشد
زنازک دماغی پسندت نیفتد	که پای نزارلف بوسیده باشد
مرالین مناد یست در شهر خوان	که کم کرده ام دل کسی دیده باشد
توان کرد گشت سرکش که را	که گرد سربار کم دیده باشد
دران کوچ شور غریب است	همانا دل بنده نالیده باشد
خا اربت من زلفت بقضا	که با این پریشان نه چیده باشد
مسازید بیدار بخت بدم را	گذارد کاین فتنه خوابیده باشد

مرا گریه کردن ضرور است واقف

اگر غیر خندید خندیده باشد

ازان ز تیغ تو عاشق امان نمی خواهد	که هر که داد دل از دست جان نمی خواهد
نبقد جان دل من بوسه خرد ز لبست	بیا بگیر و بده رایگان نمی خواهد
مکن رها دل ما را ز بند خود کاین مرغ	گرفته خو بقبض آشیان نمی خواهد
نیاز مند تو اسیر اگر بعرش رسد	بغیر سجده آن آستان نمی خواهد
گرت هو است که در شهر قتل عام کند	بیا و تیغ بکش کس امان نمی خواهد
بهرزه شکوه ز بی مهری فلک چه کنم	مراد خاطر ما را افسان نمی خواهد

ز بیم اینکه بگویش سری کشد واقف

زمانه پارسه سرشکم روان نمی خواهد

از صبا بوی یار می آید	مگر از کوه یار می آید
زان کشتن تنگ در بغل دل می آید	که ز پهلوی یار می آید

خط که بر روی یار می آید که از ولوی یار می آید	دود آه کدام سوخته است زان بهای درخت گل افتم
از پریشانی خودم واقف بوے کیسوے یار می آید	
هست بر گردنم از تیغ تو احسانی چند میروم دور ازین شهر بیابانی چند که نشد سیر و تنهی گشت نمکدانی چند گل چاکلی که نگنجد بگز بیابانی چند ز دبران جنبش فرکان تو دامانی چند در کمین دل من طره پریشانی چند که مصاحب بد تو باشد گر انجانی چند نگذارد که کنی روی بحسبیرانی چند که ز من دور فاده است بیابانی چند ما گرفت تیمم نوشیم بعنوانی چند این که جمیع اندرین نمکده معانی چند فکر احضار تو دارند پر یخچانی چند	بر سرم گل زده از زخم نمایانی چند دیدم داد هست بمن عده طوفانی چند داغ این گرسنه چشمی ز کجا آورده است غم بار آمد از جیب دل تنگم ریخت بود نزدیک که افسرده شود آتش من خاطر خویش چسان جمع کنم چون هستند من سبک روحم و رفتم نتوانم دیدن با همه سادگی آئینه چه تسخیرت کرد خبری از دل دیوانه ندارم و دیرست بچه عنوان گذرو از نظرش نامه ما از پی خون جگر خوردن خود آمده اند ای پری چهره ترا حاضر خود باید بود
واقف این آتش جانسوز که ز دل که زد و دل من سوخته شد جانی چند	
با دل دیوانه کاری داشتند گشتند	بر سر کوبش گذاری داشتند گشتند

دل ز من بردند بازی بازی خرد لبران از نوید وصل او در اضطراب افتاد دل عاقبت کار دل و چشمم نبوید کسی کشید زخم پهلوی مرا کردند بید روان علاج آتشم در آتشیان پیرجم صیادان زدند خارهای غم کشیدند از دل من سندان گوشه دامن کشیدند از حسد بر روی من آخر افکندند از چشمم تو ام اهل غرض عشق روز و روزگارم تیره و تاریک خست	ماه یاری نگهساری داشتم نگذاشتند طاقت صبر و قراری داشتم نگذاشتند اشتیاق انتظار ی داشتم نگذاشتند از خدنگش یادگاری داشتم نگذاشتند در گلستان نیست خاکی داشتم نگذاشتند یادگاری گلزاری داشتم نگذاشتند پیرخ از کولیش غباری داشتم نگذاشتند پیش مردم اعتباری داشتم نگذاشتند و ده که روز و روزگاری داشتم نگذاشتند
--	---

رفت واقف از کفم سرشته اقبال جفت

ناری از گیسوی یاری داشتم نگذاشتند

بایار شتم کار نشستن که تواند جایی که شود فعل تو از خنده مکنه آنجا که بدل داغ نند شعله توجبت نوی تو کم آتش سوزنده شب بر خواست چو از پهلوی من یاد کنم از سلسله زلف تو خواهم که شستم	پهلوی دل آزار نشستن که تواند بی سینه افکار نشستن که تواند بی صبر جگر دار نشستن که تواند بی یار باغیا نشستن که تواند بر خواست که بی یار نشستن که تواند یک عمر گرفتار نشستن که تواند
--	---

واقف چه کنی عیب من از زندیستی

مانند تو بیکار نشستن که تواند

مفر و شش عشوه با تو سیرایم نماند مردن جمله تم قفسا غم هزار حیف باروی همچو شمع بجلس در آمدی جز خون دل که هست نصیب من ازل در کوی یار قدر سنگ از من باده است ای غم بیایجا طر جمیع بخور کنون	بر چنین دکان که ذوق خریداریم نماند یک تن شریک در گرفتاریم نماند پروانه وار طاقت خود داریم نماند ذوقی بسچ چیز ز بهیسا ریم نماند رفتم که آبروی وفاداریم نماند کز میچکس توقع غم خواریم نماند
---	--

واقع ز زاریت شده نیر جان من

بس کن دگر که طاقت این زاریم نماند

هجر رود اچه می باید کرد وصل هم گشت میسر لیکن سعیها کردم و ویرانه دل در چین رفتی و آهسته بسوز کو غم را نتوان تنها کند سوده شد ناخن تدیر و تنو گر بخوبان ند هم دل نا صبح خواستم با تو بگویم غم دل ریخت چون بال پر زاردم خست در هواداری زلفت یعمرم ز لیکن در غم دور می وقت	داد بید اچه می باید کرد دل نشد شاد چه می باید کرد نشد آباد چه می باید کرد گفت شمشاد چه می باید کرد مرد من را د چه می باید کرد عقده نکشاد چه می باید کرد بکن ارشاد چه می باید کرد گریه رود اچه می باید کرد شوخ صبیاد چه می باید کرد رفت بر باد چه می باید کرد مشکل افتاد چه می باید کرد
---	--

در کوی تو جز فتنه و آشوب نباشد گویند که در مصر عزیزت زبندان هر حلقه زنجیر کند ناله بطری نگذاشته در کلبه من ناله غبار صد شکر که در محنت بجان دادم ای دیده نادیده ز کعبه کشکول این	اینها بتو ای شوخ بس خوب نباشد بینید جگر گزیده یعقوب نباشد فریاد اسیران بیک اسلوب نباشد این نمکده را حاجت جاروب نباشد صبری که کم از طاقت ایوب نباشد دیدن سوی فرزند کسان خوب نباشد
---	---

واقف ز سلیم این سخن تازه شنیدیم
خوب است که معشوق بکس خوب نباشد

برایم جلوه گر شد آناه با داد گر ماه نو با بروی و میشود طرف از پانشت سر ز گشت منفعل قطع امید کرده ام از زندگی کیار آن سلیم که بهر گل از اشیا پی کمشا دهان شکوه ام غمی بخار پی گل	خوشید گرم آمد او را سلام داد متوان جواب دعوی آن تا تمام داد در باغ داد جلوه چو آن خجسته رام داد تینی بدست غمزه پی قتل عام داد نادیده روی گل پی خود را بداد داد این زخم را اگر نتوان التیام داد
--	---

واقف کشید رخت ز مسجد بمیکده

تقوای دیر ساله بمینا و حجام داد

دل باخت صبر طاقت در عشق خواهم شد ایام وصل آمد دل همچنان گرفته زین پیش داشتم من روزی و روزگار	با وصف مغلیه بیابی اعتبار هم شد نشگفت غمچه من فصل هم نشد آن روز گشت بنگاه آن روزگار هم شد
--	---

یک عمر ترس در بیم تنهاییم بدل بود گفتی بخانه تو شبها سر تنارایم نه جیب خود دریدم نه دامنش کشیدم صد شکر دل بطلشد عاقبت ظفر آید	بابو شستم آخر صحبت برار هم نشد یک شب نیامدی جیب شبها تنی از هم کارم ز دست رفت و دستم ز کار شد یعنی بصد گاهش رفت و شکار هم نشد
--	--

واقف تسخیرت یکشب حال داد

مار اچراغ بالین شمع فرار هم نشد

دل از کوچه آن زلف برسان گذرد از صف سونخکان بگذرد آن فتن جان انس با گوشه دامان که گیر دیارب یار می آید و نه نشسته بمن میگردد شورش گریه گریه نیست که من می بینم خارهای دلم از بسکه زخام رسیده است جیر نم گشت که چون دل موین نگذشت	همچو مجروح که از مشک فروشان گذرد آپنجان تند که صرصر چراغان گذرد دست من گریز ملاقات گریبان گذرد وامی عالم اگر آینه بدینسان گذرد بر دل و دیده ندانم که چه طوفان گذرد آن گل از تربت من بر زده دامان گذرد نیز الماس شکافش که ز سندان گذرد
---	---

چند واقف شوی شفته زلف و کحل

عیف زین عمر که در فکر بریشان گذرد

سر و پا با قدر عنای تو دعوی فرست میکشتم آه ز بیطافتی و میگفتم میکنم زاری بیفائده در پیش طعنه من خج و امیکشایش همه زین ادا م	این سخن بسکه بلند است بطوبی فرست یارب این آه بان آئینه سیاه فرست حکم عشقت که در دم پیدا و اثر فرست آه گر ناله من نادر و لمانه فرست
--	---

<p>نا منم خدمت بفرست و گریه انرسد تیر نازت بمن ایدوست رسد یا نرسد که دماغ من مخمور بصبه با نرسد گل سحالت اگر ای مرغ چمن و انرسد از دل گم شده من خبری نا نرسد</p>	<p>نه پسندی که کسی غصب کند منصب مطلب اینست که دشمن نخورد پشیم قدر خون دل خود را بشرب آمیز کنی شکوه که او نیز بر پیشان کسی است میکنم گریه چو آن پیر سپهر کرده</p>
	<p>دلشکاران جگر هم نمیکنش بودند بردی آن دل که ز واقف بتو نهان رسد</p>
<p>عنان خویش را اگر گوهر غلطان نگمدارد تپ شوق ترا از استخوان تنها نگمدارد خدا این درد را ز آفت درمان نگمدارد مگر عشق آبروی دیده گریان نگمدارد چسراغ رنگ او را در توده امان نگمدارد سواد ناز را با لشکر مژگان نگمدارد</p>	<p>سرشکی بقیه را هم پای در امان نگمدارد بدور رشک آن بیمار میمیرم که از غیرت ز دردت راحتی دارم که در گفتن نمی آید چسازم ابرشده با من طرف در شکبارها الهی آتش افتد در تقابش تا کی بیغم سبایی کرده باشد که غنیمت خط که چشم او</p>
	<p>بجانم دشمنی دارد گر آن شیطان اینست گذشتم من جان واقف خدایا آن نگمدارد</p>
<p>روزگارم سبیه خواهد کرد صرف در اشک و آه خواهد کرد ناله صبحگاه خواهد کرد چه قدر واه واه خواهد کرد</p>	<p>عشق کارم تباه خواهد کرد آنچه از عمر فانیم باقی است کار من اگر نکند و گریه شام سرو گرفتار است ترا بیند</p>

<p>خنده قاه قاه خواهد کرد عالمی سجده گاه خواهد کرد کارم از یک نگاه خواهد کرد روز خلقی سیاه خواهد کرد که نزار شک ماه خواهد کرد جلوه آن کج کلاه خواهد کرد</p>	<p>کباب بر خویش پیش رفتارت نقش پای ترا چو مهر ناز چشم مردم کشتی که او دارد نشان آتش که دود دلم ز و شتم شد ز حسن روز افزون ماه نو کو برون میا کامشب</p>
<p>عشق سودای نو خطن و وقت نامه ام را سیاه خواهد کرد</p>	
<p>دل قانع مرا چم با نگاه و بسیار که آب زندگانی در مذاقم بسیار بازدک فرصتی اقلیم دل معور بسیار که دومی باده را شورم منصور بسیار بتان را دیدن آئینه پر مغر و بسیار بهر چایام نرگس آیه بند کور بسیار</p>	<p>چرا آن مه ز نزدیک خودم مجبور بسیار لب شیرین جان من آن حق نکند با حوال خراجم گرد میان عشق و درد نذارم هیچکس کفایت در برم میخوار چه فیض از صحبت اهل صفا گیرد خود بین بوصف چشم خوبان قلم را آشنا کردم</p>
<p>بداغ و گیلان شوخی که هر هم می نمود اگر دستش رسد زخم مرنا صورت بسیار</p>	
<p>مردم از زهر غم آن شکر شکن یادم نکرد هیچکس از همنوایان جبین یادم نکرد مردم و یکبار شیخ و بر همین یادم نکرد</p>	<p>نخ شد عیش من آن شیرین بن یادم نکرد در قفس از رانالی که چه مشترک نیست دیرو مسجد بود روشن همچو شمع از خدمت</p>

<p>با وجود آنکه طسز ناله یاد از من گرفت</p>	<p>در نفس افتادم و مرغ چمن بایدم نکرد</p>
<p>روزگاری شد که واقف مبتلای غمخیزم کس بمکتوبی زیاران وطن بایدم نکرد</p>	
<p>در حریم او چون تو انست قاصد راه برد ا بکه صبح و شام در بنم وصالش خاک ما دور از در جانانه در خون میطپد حال دل از من چمی پر کجی شبهه از غمت تا بساط دلبری گسترده آن غالب حرفین از دل صد پاره ام بدم چمی پر سی خبر با من مجنون نما ندانس امی حشی غزال بر ذقن دل را گذار فاده در شبگیر لعل</p>	<p>نامه ما را بسوسه یار پیک آه برد نام ما هم میتوان انجی که و بیگاه برد با دلطفت گرد آن را حسته لب برد کرد اندازی و آن را از کفم ناگاه برد رخ نمود و باز بازی از گدا و شاه برد پاره را اشک برده پاره را آه برد من نمیدانم کدامی سگ تراز راه برد بخت گمراه بود از راهش بسوی چاه برد</p>
<p>داد و نداد تو نقد لب سگ اینستان در دسربای نیز واقف ازین نگاه برد</p>	
<p>ماندیم در بلا و دعار خبر نشد ما داشتیم یک دو سکه پیغام گفتنی بی شیون ست گردی همچو آبیک چشم فسو نگر تو ز نشوخی بکار من غیرت ببین که دل بکف پای آن از گریه ام به بی خبریده و لستان</p>	<p>دادیم جان بدر و دوار خبر نشد دل رفت سوی دلبر و بار خبر نشد نگریستم که خلق خدا را خبر نشد کرد آنچنان نگه که حیار را خبر نشد زد بوسه که رنگ خنار را خبر نشد آه ز سر گذشت و شمار را خبر نشد</p>

<p>تن سوخت اینجا که قبار خیز نشد شکر خد اکنم که عیار خیز نشد</p>	<p>عشق آن مشعبد است که از آتش تغم مشت عیار من هوایش بباد رفت</p>
<p>واقف هزار حیف ز صدق فغانی آن سر سبز دروغ و دغا را خیز نشد</p>	
<p>از جهان گذران سرور وانی دارد که برگوشه چو من دل بکرانی دارد بکسی گوی که در دست عنانی دارد در کمین مرغ دلم سخت کجانی دارد میکنند وصف ترا هر که زبانی دارد هر کس از ناوک ناز تو نشانی دارد رو بهیچانه که خوش اسمی دارد عاشق دل شده در زعم تو جانی دارد هر که اندیشه سودجی و زیانی دارد ریشم آید که غم غنچه دهانی دارد یار بار سبکتر از موی میانی دارد زانکه هر بار غم بهاری و خزانانی دارد</p>	<p>ای خوش طالع پیری که جوانی دارد تا که تیرگیان ابروی من بنوازد ای که گویی که مرو از پی آن شاه سوار نخورد قطره آبی و صغیرے نکشد ز که خیرت نه چوین در زبانت مرا نیست یکدل که خراشیده مرغکان تو نیست ای که از جور فلک میطلبی راه گرین می کشی تیغ بی قتل من ای شوخ مگر دم ز سودا و سر زلفت تو باید نزنند هر کجا تنگدلی سر بگریبان بینم تا غم که چه حقارت کننیدم بایان گل رخسار تو گریزد شد افسرده مشو</p>
<p>واقف از فکر و هاست شده معدوم همت بر خود از هستی موهوم گمانی دارد</p>	
<p>اجل زان تیغ مرگان میگردد</p>	<p>بلا زان چپم فتان میگردد</p>

ازین گریه دارم دامن تو بجنگ هجر نتوان رفت باهر بر مامرد میدان چنین نیست شود گرفتنه با چشمش مقابل بدور عشق من مجنون بخت دل از تیغش مگر زخمی خرید بدور جادوی آن چشم کافر چه پرسی از پیروی که دارم منید انم که می آید بجنبم گریزه هر کس از آفت و کین	زمن آن پاکد امان میگردد که او ناگه ز میدان میریزد کسی که ز سنگ طفلان میگردد یک تحریک فرکان میگردد بیابان در بیابان میگردد که از مرهم فروشان میگردد مسلمان از مسلمان میگردد بفرسنگ از پری خوان میگردد که هوش از سر زتن جان میگردد زمن آن آفت جان میگردد
--	---

بشهر ما عجب رسم است و وقت

که بیمارش ز درمان میگردد

ولم در سینه کز داغ غم جانانه میسوزد بجام آتش افکنده است و خاکستر نه آزر دم ولی تا در عشقت کرده امید ز بیتاب محبت را ز پوشیدن نمی آید اگر تزدیکم از شمع جمال او دگر دوزم بدل نما آتش افتاد از غم او دیده گریان چراغ عشق باز آن گشت در روشن طغیان	چراغ تیره را مانند که در غمخانه میسوزد مر آن طفل آتش خو چه است تا دانه میسوزد همین داغ هست کز دست من لوانه میسوزد ولی دارم که پیش محرم و بیگانه میسوزد به حالت ولی بی صبر چون پروانه میسوزد بلی بریندم دم آپ هر که خانه میسوزد کسی کی شمع بهر خاطر پروانه میسوزد
---	--

دل ماسوخت لیکن کسی روشن نشد چسراغ بیکیسان در گوشه ویرانه میوزد	
خنجر بکفت او را گذری بر سرم افتاد پرواز نمود از دلم امید رهایی قمری شد و گردید گداز سر آن مرد گفتم چو خورد باده و دهانم دل نشویند	دل در طیش افتاد چنان که بر بزم در کنج قفس بسکه طعیدم بر بزم افتاد اول چون گذر بر بخت خاکسترم قفا سایغر ز دو آتش شد و در بزم افتاد
می خواست که بیرون رود از کوچه ای بر خاست بصد ضعف ز جالاجرم افتاد	
دوش پیکان خود از سینه کشید گر خدا خیر کند با تو بگویم روز کشید آفت مردم همسایه همسایه کشید نیست در عشق مرا فرصت خار کشید با چو مرغ قفس از باطل تنان کشید گر گذاری بدلم دست بفریاد کشید دل زبندی بسزایف بتان حق خار کشید	دل المنده چو گویم که چو آزار کشید که ز درد تو چو این ل بهما کشید هر چه اندوخت دلم چشم تلخ کار کشید مفت آنکس که درین بازیافت کار کشید ناله ما این ل و سینه گرفتار کشید من ندانم که ز دست تو چو آزار کشید تقوان داد تسبیح ز تار کشید
چه خیال است که نرسد ز جغای اغیار واقعت آنست که عمری ستم یار کشید	
در چمن چون بیدلان او فغان برداشتن سخت جانانی که جور آسمان برداشتن	بلبلان از رشک یکسر آشیان برداشتن طویر پیدا و تو دیدند الامان برداشتن

<p>دشمن جان خود اندازش با دشمن دوستداران را نمیدانم چه پیش آید آن فسون سازان که با ما رسیده باز می بر نمیدارند خوابان نینج بر قصد سرم دولت پایونس آنان را که یارب است</p>	<p>دشمن شمشیر قاتل را چنان برداشتن نعش من از استناش دشمنان برداشتن زلف او را دیده یکسر دل ز جان برداشتن ببخت آئین مروت از جهان برداشتن سر زبانی او نمیدانم چنان برداشتن</p>
	<p>روز گرم محنت و اندوه درج و در دو غم در پی تابوت من واقف فغان برداشتن</p>
<p>این چنین گریستم از دست تو بر دل برد سالمها ماند در آن دست نگار از خونم از تو فریاد یکم ای عشق جبر نیست علم ای که راندمی بگاو خنجر بیداد مرا غرق دریای محبت نکن میل نجات ای که از دیده من میروی آسان بیداد</p>	<p>روزی از گریه من پای تو در گل برد این خنایست که زود از کف قاتل برد تا بجای ناکه کنان همه محمل برد آن قدر باش که جان از تن بسمل برد مردی او چه خیال است بساحل برد که ز دل حسرت دیدار تو مشکل برد</p>
	<p>واقف آندم که ره وادی مجنون گیر پیش پیشش دل دیوانه دو منزل برد</p>
<p>با تو ناآشنا کسی چه کند بلبلان داد که میجو امید تو که ناز کتری زلاله و گل دل بصدر رنگ می پدید آید</p>	<p>چه کند ما حبرا کسی چه کند گل ندارد وفا کسی چه کند خود بختد ما را کسی چه کند دلبران با شما کسی چه کند</p>

<p>دل دیوانه را کسی چه کست</p>	<p>اگر نه زنجیر زلف او باشد</p>
<p>طعن مشتقم چه میکنی واقف</p>	<p>باقضای سینه کسی چه کست</p>
<p>نگاهش بسوزانست چمنی باید کرد نسخه بسوزو گدازست چمنی باید کرد قصد بسیار در از غمت چمنی باید کرد عالم ناز و نیازست چمنی باید کرد یار بریکانه نوازست چمنی باید کرد</p>	<p>چشم او عریض سازست چمنی باید کرد رقم عافیتی نیست در اوراق دلم جدیت سر زلفت نکند عس و فدا من کنم گریه تو بر گریه من خسته دانی آشنایان نوازده نگاههای کاسب</p>
<p>نخواهم که بر من بی تحقیقت واقف دل گرفتار بجایست چمنی باید کرد</p>	<p></p>
<p>خونریز دوست و عریض ساز آفریده اند چون شیشه گرگداخته باز آفریده اند کز روی هزار گونه محباز آفریده اند خندانان او ز چنگل باز آفریده اند مینا شکن پیا که از آفریده اند مژگان او چه دست دراز آفریده اند دشمن نواز و دوست گداز آفریده اند</p>	<p>آن چشم را بین بچه ناز آفریده اند سنگین دلمان بذوق شکستن دل مرا اصل سخن شنید که همان یک بخت است از چشم صید گیر تو دل کی توان گرفت با ظرف ضیق عشق ندایم کاین تر است هر چه دیده اند بچه مردم ز راه دور ای دل مکن شکایت خواب من را</p>
<p>در چشم آنکه واقف منجبت هست محمود را غلام ایاز آفریده اند</p>	<p></p>

<p>ندانم تا چسا از تیغ ابروی تو می آید ز موزنجبیر در پای دل دیوانه افکنند مسلمان را ز دین و از کفر کافر آبرو دل زبان از شعله باید دامن کردن به زقریب نمیدانی که جان ما طرح چو گمان بافتن کسی که کعبه آید باید استقبال او کردن تو ای شوخ کمان ابرو چنان رخا می ناز نوید نازکی داده هست تیغش کشته زخم را</p>	<p>که بوی خون ناطق ظالم از بوی تویی آید ز گیسوی تو می آید ز گیسوی تو می آید ز جادوی تویی می آید ز جادوی تو می آید و گرنه کس چه گوید از پنجه زخوی تو می آید چو گو آسجا بسر سلطان عاگوی تو می آید ز خود در فتم شنیدم قاصد از کوی تو می آید که بر دل تیر چون شرکان بهرمی تو می آید بخندای دل که آب رفته در جوی تو می آید</p>
<p>نباشی غافل از دودل سوزانی و آفت که روزی همچو خطای شوخ بروی تو می آید</p>	
<p>دل دیوانه من جان سپردن آرزو دارد نه تنها بی تو از سرفرت ذوق زندگی ما را تو برگ عیش گرداری بروایع الهی و جان چنان افتد بدستم و امن یوسف که از هم کجا در طینت عاشق بود از خورمی بوک</p>	<p>ز طفلان سنگ بی انداز خوردن آرزو دارد چیران کلبه ما نیز مردن آرزو دارد که عاشق بر جگر دندان فشرود آرزو دارد نسیم پیرین تشریف بردن آرزو دارد اکلی کرخاک ماروید فشرود آرزو دارد</p>
<p>به تبسم کواکب کاش دست من سدا جفا های فلک را دلش مردن آرزو دارد</p>	
<p>اگر بی شرمی سر بیتوان کرد در آن محفل که تو گیسو کشائی</p>	<p>چون با آن سنگ بر میتوان کرد در موم فمع عینر میتوان کرد</p>

دماغ کیمیا سازی ندادم سرش کردم جفا بر بند پاکی خدا را خشک خالی نگذارم بیا و چشم خوش و بناله یار ازان دامان درازم شکوه است دل من بی جگر افت و وثر صبها گاهی زبوی کا کل او	وگر نه خاک را زرم میتوان کرد و فاهم بسته پرو میتوان کرد بجون من لب ترم میتوان کرد جگر اندر خنجر میتوان کرد که تا دامان محشر میتوان کرد بیشیش گریه سرمی توان کرد دماغ ما معطر میتوان کرد
--	---

بنا مایزد چه خوش شوق تو واقف

غزلهاست تو از بر میتوان کرد

نه در دین نه راحت دنیا با سید صد بار کرده ایم گریبان خویش چاک داری سر عبادت تا خشتگان در زرم عیش گشت کدورت نصیب در باغ دهر نیست بجرمان کسی قسمت پدید که باعث شکست میشد بر بستر وصال تو آسوده دیگران برند و از نشان گرفتند عیش را از سخت شورش سبب گیسوی تلخ تیری که گشت بیا بیا وعده کوزه	حرمان این آن همه یکجا با رسید تا گوشه زد امن صحرایا رسید تنهایی که دردتو تنها با رسید دردی که مانده بود صبا با رسید چون فصل گل گذشت نماشا با رسید دردی که از گدائی دلها با رسید خمیازه همچو صورت دیبا با رسید جنس غمی ز آدم و حوا با رسید آبی که هیچو ابر ز دریا با رسید واقف بصد تر افتاد با رسید
---	---

جانم زین در دبر لب آمد	کمانه نیامد و شب آمد
رحم که کیوتر دل ما	لب تشنه بچاه غیب آمد
دیوانه شدند جمله طفلان	آن روز که او بکنتب آمد
تا صبح دهد سلام او را	نخورشید آمد شبان شب آمد
چند آن بر خور دکریم بان	کز گرمی او مرثپ آمد
یارب جانان رسد بوقت	جانم بر لب زیارب آمد
بر شیشه ناچمی زنی سنگ	کز خون جگر لبالب آمد
ای اختر نجات چشم روشن	کمان ماه خجسته کوکب آمد
دل گفت بمن چه دیش از دو	کمان دشمن دین و مذنب آمد
کیجا دادیم جان و دل را	اکنون بکدام مطلب آمد

واقف چه شنیده و چه دیده

کز محفل او مذنب آمد

دنبال دل خویش دوام چه توان کرد	برده است دل از دست غلام چه توان کرد
در وصل سر اسبیم از سحر پیشان	من با تو چنین بی تو چاهم چه توان کرد
کز تیغ کشتی جبر سر تسلیم ندارم	عمر تو بریدن نتوانم چه توان کرد
با کشمش عشق چنانم که ناسازم	در قبضه او هیچ کمانم چه توان کرد
در گلشن فردوس دل من نکشاید	دل تنگ از آن غنچه دمانم چه توان کرد
ای شیخ ارادت بنوام نیست چه سازا	من معتقد پیر معانم چه توان کرد
با کعبه روان نیست مرا خست و فتن	من معتکف کوی غلامم چه توان کرد

<p>بیکار نشستن نتوانم چه توان کرد</p>	<p>که دست زخمی تو لبرگاه بزانو</p>
<p>واقف کشدم گریه بیابان به بیابان</p>	<p>چون سبیل زلف رفته عنانم چه توان کرد</p>
<p>از بار خرم و درد گراختم چه توان کرد خواری کش اینای زمانم چه توان کرد از دور محبت نگراختم چه توان کرد در عشق تو رسوای جهانم چه توان کرد گر دید حیا بند ز بانم چه توان کرد آتش شد و افتاد بجانم چه توان کرد مستغرق این دهم و گمانم چه توان کرد</p>	<p>از کوی تو رفتن نتوانم چه توان کرد در مصروفی که عزیز است خطایم چون نیست مرا بهر از خوان حاش جای نتوانم که نکو نام برآیم یار آمد و حال دل بسیار پرسید گفتم چو خورد باده دهم کام دل آن بی منکر دهن و کمر یار نباشد</p>
<p>عمریست که واقف ز برم عیش میشد</p>	<p>اوقات بغم بیگذرانم چه توان کرد</p>
<p>رفتم ازین دیار به بنیم چه میشود تا آخر قمار به بنیم چه میشود با حبه کارزار به بنیم چه میشود چون بنیش سوار به بنیم چه میشود ای دیده خون بهار به بنیم چه میشود هستم امیدوار به بنیم چه میشود سر میکنم نثار به بنیم چه میشود</p>	<p>کردم وداع یار به بنیم چه میشود هر چند بردن است از و با خن برین افتاده است همچو من ارادگر اورایاده دید زلف داده ام عنای این اشک نیم رنگ لبندش نمیفتد نومید وصل نیستم از امتداد هجر زر کرد مشق فدا دل و مهربان نشد</p>

<p>جان مانده بقیصر بر بیهیم چه میشود فریاد بیشمار به بیهیم چه میشود خاک درش بیار به بیهیم چه میشود</p>	<p>دل مضطرب ز پادشاهی من میبارد خواهم کشید بر در آن سیلاب کن چشمم ز هیچ سرمه نشد روشن ای صبا</p>
<p>آغاز عاشقی است بسر خاک میکنم واقف مال کار به بیهیم چه میشود</p>	
<p>هزار شمع طرب در سرای من سوزد و گریه کیست که دل فغانی من سوزد بسان داغ اگر نقش پای من سوزد اگر کسی بشیند بجای من سوزد عبثت دماغ بقدر وای من سوزد که من اگر ز سرمه او بجای من سوزد</p>	<p>اگر دل توشی از برای من سوزد بدان بکیسی خود چو شمع بیسوزم براه عشق ز بس گرم میروم عجیب ز بزم او بپز رشک میروم عجب طیبیب دست کشید از علاج و تلخ که بجا که اشتیاق دل را ز بزم او فرقت</p>
<p>مرادرون برون داغ داغ شد واقف بحیرت است خیم اکنون که جای من سوزد</p>	
<p>در خاطر شکسته چادداشتم نشد در سر خیال نشود نما داشتم نشد انک تو قنای ز عدا داشتم نشد از لعل او امید و ادا داشتم نشد</p>	<p>از دوستان امید و ادا داشتم نشد آن داند که خاک مرا پاک خورده است نخواستن هیچگاه بدنامی آن لیم بیچاره داشت ز گرس بایر تمامم</p>
<p>بی برگ و پینوا ز بلستان برادم واقف امید برگ و ثواب داشتم نشد</p>	

دلها کباب جلوه مستانه تواند	گرم تلاش روزن کاشانه تواند
خوبان که رو بکس نه نمایند هر	آینه وار و بدرخانه تواند
جمعی که از حسان دل بیدار برده اند	در خواب مرگ گوش برافسانه تواند
کریم سیر ساسانه حسن موبه	زنجیر گیسوان همه دیوانه تواند
در یادلان که از دجهان سست اند	خواص شوق گوهر یک دانه تواند
آنان که جام صافی مشرب کشیده اند	در آرزوی دردی همیشه تواند

واقعتم نموش باش که یاران تمام
کی آشنای منم بیکانه تواند

ز شادی میگزیم خاطر مباحم نمیانم	دلم دشتی ست بایگانه و محرم نمیانم
درین محفل چه شمع از اختلاط شعله سیک	بدست آورده ام داغی که با منم نمیانم
بگیر و خاطر مگر با سگ یار انس معذوم	مرا جی نازکی دارم که با آدم نمیانم
تو ام چون فی نوازش میکنی من را نه عالم	نمی سازد بمن لطف تو ای مهرم نمیانم
نغمه محسوس چشمم نرم بسیار میسوزد	حیا پرور گلی دارم که با شبنم نمیانم
بصد خون جگر پرورده از عالم دلی دارم	که از ناسازی طالع بمن آنهم نمیانم
اگر چه پاره کرده ام صحت و نقصانم	پیشانی کمال اهل عرفان کم نسازد

نه تنها با تو ناسازی ست وقت آن
ز شوخی عالمی دارد که با عالم نمیانم

در بهوایت کی دلم از زندگانی شاد بود	شمع جانم هر نفس در بگزار باد بود
دود آهی از دلم اکنون نمیگردد و بلند	باد آیمی که این ویرانه هم آباد بود

بلیلم عسری اسیر بضیہ فولاد بود بیخیز از نشانه همچون طره شمشاد بود خصل اشک من بکار خود عجب استاد بود	گر قفس آهن کنی و سخت گیری ناپست پیش از بنفش کمال خود نمی پراختیج پایز سر کرد و طریق عشق را سر کرد و رفت
---	---

عالمی در پوست چون کرم کتاب افتاده
در بغل آنرا که واقف جز به منعد بود

که طاقت در بدن من رفتن بسیار نکند ولی دارم که کیساعت مرا بیکار نکند مرا مهر از حسد در سایه دیوار نکند کشم آبی که گل رازگ بر خسار نکند که خونی در تنم از گریه سراز نکند که کیساعت مرا آسوده این بیار نکند که در من ضعف بجزان طاقت گشتار نکند	بمن تناب و توان این بده خونبار نکند اگر از ناله فارغ میشوم در گریه می آیم با بن طالع اگر خود را بکوبیش افکنم روز مکن ای باغبان بیرون گلزارم که در دست غم دوری چو آمد به تاراجم یقینم شد ز غفلت ضامن تیار دل کشتم دستم برای حال پیسی بر سرم آنروز ببار آمد
---	---

دران گلشن که گرد قامت او جلوه بود
بسر و استادگی و رایچرفت نکند

کی مرا سنبل در میان نظری آید روز و صلم شب بجزان نظری آید در وطن شام غریبان نظری آید تا سحر خواب پریشان نظری آید گر بود قطره که طیفان نظری آید	ما خط و طره جاتان بنظری آید در مصیبت کده دهر پس غم دیدم خاطر شفته آن لغو به صبح مرا با خیال سزایف تو خوش بخت کن هر که را چشم ز اشک شب بجزان
---	---

<p>زخم مار السب خندان بنظرمی آید تبع بیداد تو عربان بنظرمی آید رویت از بادیه فروزان بنظرمی آید هر که آن سرو خزان بنظرمی آید پیرهن دارد و عربان بنظرمی آید جو هر حرات یاران بنظرمی آید</p>	<p>دل غم دیده مادید ز لب قحط نشانا گشتی ای شمع ستمگار جانی مهونا آتش خرمن آرام که خوابی تن رفتن عمر کند در نظرم جلوه گری شونی دختر زین که زمینا در بر یکدم آن شون اگر تیغ بر کرد ز غلا</p>
<p>واقف از خانه تو یایرون رفتگر دو سه روز است که دیران بنظرمی آید</p>	
<p>آفت دین و دل و جان بنظرمی آید زین برافشا ندان دامن بنظرمی آید گریه باز یچ طفلان بنظرمی آید کی مرا نعمت الوان بنظرمی آید دور گیتی چونم که آن بنظرمی آید مشکل اینست که آسان بنظرمی آید چون مرا آن صف مرگان بنظرمی آید مداحان خط بطلان بنظرمی آید در تو آبی هست مرا آن بنظرمی آید اینکه آن طره پریشان بنظرمی آید سرو هم برزده دامن بنظرمی آید</p>	<p>چشمم اور زین ایمان بنظرمی آید آن غباری که زمین یا بنجا طردارد بعد ازین چاره صبور است که بیدرد میکنم ذوق بعد رنگ خونخوردن دل بسکه آن کان ملاحی نچنان شو را کند عشق کاریست که دشوار تر از هر کاریست دو جهان لشکر طاقت بگیر نیز آورد منت از کس نپذیرم که آزادان را چشمم و ابرو خط و خالت همه کس می بیند مردم از رشک ندانم ز پی ماتم گیت نه همین گل بچمن بر سر راه سفر است</p>

و انغمای تو مرا سوخت ز خجلت و آفت

که شب حجب چهره اغان بنظر می آید

دل اجد در دو غم از دار فنا میگذرد	بیرسته خسته خود زود بسیار میگذرد
پاره از دل صد پاره فرستیم بیار	گر بدانیم که بر رقصه ما میگذرد
گر بهیاب دل درویش خود می آید	که ز درگاه تویی برگ و نو میگذرد
پیش این سخت کمانان سپاه خسته ایم	گر چه مار از فلک تیر و عام میگذرد
وادی عشق اگر نیست کمینگاه خطر	بی جرس قافله گریه چه میگذرد
جان من میگذرانی بر قیاس شب و روز	از دل ما خبرت نیست چه میگذرد
منکه باشم که کسی را گذر افتد بسرم	گاه گاه از سر ماتنج شما میگذرد
تا پس از مرگ هم از رشک بسوزیم شمع	بار قیاسان ز سر تربت ما میگذرد

واقف از دیدن آینه خساری چند

تند الحاح که و قسم به وفا میگذرد

و ادیم سرب بتیش کاری که بود این	بیردوش ما ز هستی باری که بود این
دل رفته از برین دنبال دایر من	بی یار ماندم افسوس باری که بود این
خست جگر ز مکرگان یکبارگی فروخت	اسی و اسی نخل ما را ماری که بود این
و ندان نفس کندهم آسودم از گزندش	بر کنج گشت گزند ما ماری که بود این
سر رشته امیدم از دست شد و لغا	از زلف او بدستم تاری که بود این
سد شکر گشتهم از دوز قید تنگ ناموس	در کیش عشق بازی عاری که بود این

واقف چو رفت زان کج مانند گل شکفته

	در دیدن بقیان خاری که بود این بو	
<p>شبصال دل و جان نشاید ازین دو کار یکی اختیار باید کرد ترا که گفت که زینسان فکا باید کرد یکی نظاره این لاله زار باید کرد در چه کار بفضل بهار باید کرد ترحمی بمن خاکسار باید کرد دلی نمایند که دیگر کار باید کرد</p>	<p>نه فکر یوسن ذکر کنار باید کرد بروز یاد مودنه همراه باید آورد دلی که بعد ترود بدستش آورد شگفته است عجب باغها ز سینه اگر نه چاک کنم جیب با همچو گل ناصح ز کوی یار برای صبا غبار مرا جواب غمزه مردم شکار چه وقت است</p>	
	<p>چنین که خون دلم جوش میندوخت اگر نه گریه کنم پس چه کار باید کرد</p>	
<p>انغمزه هست و برین نشیند بیش و کم اندک بسیار نشیند سرگزشت دل افکار نشیند لیک زان لعل شکوای نشیند ناله میکنم این بار نشیند درد دل میکنم اندک بار نشیند بوی یار از دروید ز نشیند</p>	<p>زار نالی من زار نشیند سخن عشق سراپا مزه باشد هر د ماجرای هست کزان جلا نیک میرد گرچه نتوان سخن تلخ نشیند کرده آهنگ نوی در تو تعلیم ابی که بسیار نشیند بی سخن میرد میست تا صاف مشاطم طلب میرد</p>	
	<p>واقف از زده بناشی ز لامت گویان هر چه گویند بناچار نشیند دارد</p>	

<p>در عشق خوار و ناز ترا من کسی نبود اول مرا ز جمله اسیران زدی به تیغ بردی نخست گرد من از کولش ای بیم کردی تو سست عهد مرا و زیندین صوف جرات دگر آن ساختن نمک زلف تو شاهد هست که پیش از زنا خط امروز کس بخواری من نیست کس یار</p>	<p>بمقدور و بهیوقار ترا من کسی نبود شاید گنا همگار ترا من کسی نبود گو یا که خاکسار ترا من کسی نبود بر عهد استوار ترا من کسی نبود با آنکه دلفگار ترا من کسی نبود آشفته روزگار ترا من کسی نبود بوی صاحب اعتبار ترا من کسی نبود</p>
<p>واقف تمام ناکه اعمال خلق را خواندم سیاهکار ترا من کسی نبود</p>	
<p>دل بیتوام ز سیر چین و انمی شود آن گل که وقف بر خس و خوار شده دلگیر زندگی شکفتن ز نیم مرگ بخت سیه که سایه بفرم فکند بهت این عقده که در دل من از سر دگر گشت صد زخم خورده ایم ز تیغ و دلی مهنه</p>	<p>چشم بروی سرو سمن و انمی شود یارب چه کرده ایم که بمن دانی شود این غنچه حبس به صبح کفن و انمی شود ابر بلاست کز سر من دانی شود چون دالک حبس ز آب شدن دانی شود ما را بشکوه تو دهن و انمی شود</p>
<p>این غنچه را بهوای چمن ساز گانیت واقف دلم بجاک وطن دانی شود</p>	
<p>او میرود از رفتنش آرام جانم میرود درد آنکه آن بیدار که بر سفر بسته کمر</p>	<p>عصو قرار می رختاب و توانم میرود او دلدل خونین جگر از وی ستانم میرود</p>

<p>از رفتن آن دلشکن ای مهربان غمخواران بگذشت آن سحر روان از پیش من آنکشان خاطر مرا دلگیر شد از زندگانی سیر شد من گریه افتادم ز پیا از ضعف کافور گفتم که دیگر در کباب اصلا نخواهم رفتش</p>	<p>با من مگو چیدین سخن من نیز دانهم میبرد چون زنده مانم همدان دیدم دانهم میبرد خوابم ازین غم پیر شد رعنای دانهم میبرد صد شکر کوه را از قفا اشک روانم میبرد لیکن چو می آید سوار از کف عنائم میبرد</p>
<p>من شرح این دردالم واقف چنانم هرگاه میگیرم قلم خون از بیانم میبرد</p>	
<p>ابنای جنس ما را فرزانه آفریدند در عشق این خمیابی امروزی نیستند از سرگذشت مجنونان عشق از دست چون دل فرو نماند در حبش خانه ما</p>	<p>ما را در عشق طفلان دیوانه آفریدند این خانه روز اول دیرانه آفریدند این طفل طبع مردم فسانه آفریدند از بهر خاطر ما غم خانه آفریدند</p>
<p>روز نخست واقف از گلشن دل ما خاکستر گریه گرفتند پیرانه آفریدند</p>	
<p>مر آن روز گریان آفریدند ز روز من سیاهی دام کردند قباشد صبح را پیر این اندم شکست آن روز بقلب اقام خفا کردیم دانه شور سبخته خراب آن روز شد معمور دل</p>	<p>که دامان بیابان آفریدند شب تا یک بهمان آفریدند که آن چاک گریان آفریدند که آن صفهای مکران آفریدند ز خاک من نمکدان آفریدند که عشق خانه دیران آفریدند</p>

<p>ز رویت شام کفر ایجاد کرد چه میسر سی زمن حال دل را مرگونی چنین غمگین چسبانی بشیدنی خود جان نافر میگرد چو فیه عشق را کردند ایجاد بشور از گریه آوردند دل را</p>	<p>ز رویت صبح ایمان آفریدند که حیران و پریشان آفریدند چه گویم چون بدینسان آفریدند ترا شیرین تر از جان آفریدند چرا زنجیر و زندان آفریدند ازین یک قطره طوفان آفریدند</p>
<p>چه گویم شکر این واقف که غم را همین دست و گریبان آفریدند</p>	
<p>که قمار ترا پروای زادی نیما شد بلی در عشق شاگرد می استادی نیما شد سپند مجرب شوق تو فرادی نیما شد ز صید خود تغافل رسم صیادی نیما شد که در دشت خراب عشق آبادی نیما شد که سیمین پیکران را پنجه نو لادی نیما شد</p>	<p>دل مرا در غم عشقت سرشادی نیما شد ب تعلیم و تعلم هیچکس عاشق نمیگرد مرا در آتش افکندی ددم در دیده نیما شد بد است آدم اغراض فرمودی سرت گرد ز بخت دل میا سا ختم برگ سفر زین لکن ای شمع نرم اندام با من سخت گیر با</p>
<p>دل صدا باده و دیار به مجنون است سرگردان چون آواره واقف دیدن دی نیما شد</p>	
<p>نگار من برای غارت بهوشم نپا دارد خوان بخت هست آن سپر که در دست این عطا دارد جهان مانند من مجموعه در می کجا دارد</p>	<p>کفایت بپایه گل بر سر جبار تک خدا دارد باین نفعم خیال سرور عنائی پیا دارد اجدائی دیده دام جز بزد من در دجدا دارد</p>

<p>به بستر هر که افتد سرز بالین نمی دارد چرا باید تغافل کرد خوش چشمان مشتاقی کز کس حرف وقای او مرا باور نمی آید چو آن تیری که از ترکش جدا افتاده گم گردد ز درد مفلسی از ماصدائی بر نمی خیزد بیفکند قرعۀ فالی بسین ای عشقش تان من</p>	<p>دیارد در دمنده اش عجب آب هوا دارد که با صد آرزو چشم نگاهی از شما دارد من او را از مودم حاش اندکی کجا دارد فلک زینسان مرا ز دشنه یاران جدا دارد خوشا احوال نی باوصفت بی برگی نواد کنم فکری بحال خود اگر دردم دوا دارد</p>
<p>دل من خون گشت و او نامد بر وقت و دم منسید انهم کار من کجا یاد در خدا داد</p>	
<p>خوبان که دوا منی ل بیمار فروشنده گل مغت بریزد بر سر اهل هوس صد تافته تا تار به بیعانه توان داد سود از دکان بر سر بازار محبت بر تنجر به کردیم که داروی غم دل باشند ز خرد و دور مر با طلبیدن آنانکه خریدار متاع غم یار اند گر مغ سچ این بنگ کن باده فرو سجاده نشینان اگر زن رفت برینند</p>	<p>چون نوبت ما میرسد از ز فرو عاشق چو خریدار شود خار فرو آنجا که ز گیسوی تو یک تار فرو کونین بیک وعده دیدار فرو چیز نیست که در خانه خار فرو زین رو تر شنی چید که آچار فرو سرمه شادی همه یکبار فرو ارباب درع جبه دستار فرو صد سجده یک رشته ز تار فرو</p>
<p>بر خیر و برد واقف زین شهر خدا را جای که غم عشق بجای و ز فرو</p>	

بتان که گفت کزین گونه تکرار کنید بر آستانه او بیدلان نیاز کنید ز حال زار برون ماندگان بیاورید بلازگوشته آن چشم می کند فریاد دم سپردن جان گفت این سخن محمود شکاکت سر آن زلف مختصر کنید	بحق ما که ضبط عنان ناز کنید نیازتان چو قبول اوفت و بار کنید چو با حبیب نشینید در فراز کنید که عافیت طلبان از من احترام کنید که در لحد رخ من جانب ایاز کنید حکایتی هست خوش از بهرام و راز کنید
--	--

ز واقف این غزل تازه مطربان
سرود مجلس آن بایر دلنواز کنید

ای صاحب لوا و علم با علی مدد ای هادی امام احمد با علی مدد تا کی گشتم ز چرخ ستم با علی مدد ای محرم حرم با علی مدد در یای خود و بجزو کریم با علی مدد گر دیده ام ندیم ندم با علی مدد ای قاسم رحیم و نعم با علی مدد بر دل نموده ایم رقم با علی مدد سرگشته ام بوا دی غم با علی مدد	بر من دو اسپه تا خسته غم با علی مدد کم کرده راهم و بجناب تو بلخی از لطف دامن بتان این پیش محرومیم بدین نذر حرم نامن در مانده ام بمفلسی عجز و احتیاج خاطر مرا ز صحبت مردم گرفته شد بی بهره ام مدار ز فیض نوا خویش تنهانه نام پاک تو در زبان ما راهم غم نابسوی حضوره سرور عشق
---	---

خوش گفت و شد واقف از ده زوکل
من ببنده غلام تو ام با علی مدد

<p>دل من از نصیب می نالد که غریبی غریب می نالد دل که چون عندلیب می نالد که زدستم طیب می نالد به سر آن جامه زیب می نالد که بر اسے رقیب می نالد که زدستش ادیب می نالد</p>	<p>کی ز جور حبیب می نالد گوش کن گوش زار می نالد خار خار گلے مگر دارد طرفه دردی ز دست او دارد سرو باشد بهانه قمری مرد از ره بنالهای قریب سر و کارم فتاوہ باطله</p>
<p>خواه در وصل و خواه در بجران واقف بی شکیب می نالد</p>	
<p>یا سمن بوی مراد یوانه کرد طفل هندوی مراد یوانه کرد چشم جادوی مراد یوانه کرد طاق ابروی مراد یوانه کرد بوی گیسوی مراد یوانه کرد چشم آهوی مراد یوانه کرد جذبه کوسے مراد یوانه کرد آشنا روی مراد یوانه کرد آتشین خوی مراد یوانه کرد کاشمشب از آهوی مراد یوانه کرد</p>	<p>خبرین موسی مراد یوانه کرد اسی مسلمانان بفریادم رسید باطل السحر بیارای هم نشین ماه نور دیده می آیم بشور فکر زنجیری کنید اسی عاقلان انس با مردم نمیکیرد دلم از حرم لبیک گو بایان میروم پیش هر بیگانه گویم را ز خود میزنم خود را بر آتش بید ریخ دل نیامیزد عجب دیوانه است</p>

<p>واقف از میخانه و مسجد نیم چشم و ابرو مرا دیوانه کرد</p>		<p>میخ پیکان تیر او دارد چون تو سر دی مگر کند پیرا روی صحرای شده هست گرد آلود راز ناگفته گشته ام رسوا زان کنم گریه دراز که دل گاه دیوانه گاه هشیار است ناصح از آرزو مکن عیسم کار زخم زخم گدشت و مهنه</p>	
<p>در دل پیش او مکن واقف یار طبع بهسانه جو دارد</p>		<p>غصم نذارم که بغیرت روزگار میکشد نه همین اندوه بیزاری یارم میکشد غیرت معشوقیت ایشوخ عاشق بسجش و عده دادی که می آیم برای کشتنت در عشق و داغ حسرت رشک غیر جو یا در دیارش بودم و بامریگس و یار بود نیست اسسال التظاتی سوی من آناه را</p>	
<p>میکشد اینم که دور از کوی یارم میکشد زاری دارد دل زارم که زارم میکشد بی جمیعت تیغ بکشد روزگار میکشد زود شو گردید گردی انتظارم میکشد چون شوم جان بیکه بر یک زین چهارم میکشد و که اکنون یاد آن یار و دیارم میکشد حسرت کم التفاتیهای یارم میکشد</p>			

<p>روزهای تیره و مشبهای تمام میکند حالیابی رحم من شمع فرارم میکند</p>	<p>ای رخت خورشید و ماه من بفریادم بر گرچه یارم گشت لیکن از دلش کنیم فرت</p>
<p>حسن او را واقف از عشق من آنیک ما ضررم گر بس در دفع تنگ عارم بشد</p>	
<p>بسیار قد کشید که عনা نشود گل چهره بر فروخت که زیبا نشود گفتم که راد حرف با و او نشود شرح غم تو خواستم انشا شود دل عهد بسته بود که همپا نشود شاید که بکنفس تنو گیر نشود من داشتم امید که زیبا نشود</p>	<p>بر خاست سرفرا تو مانا نشود رفتی بسیر و باغ در رشک عذاتو غمم بر بزم یار سر آمد بجا موشی خوناب دل بسطر خنجر تینجام با مانگشت در سفر عشق کشتی در عشق عمر با نفس آتشین بزم گوهر شد از شتر دگی افسوس فطره</p>
<p>واقف دوباره دیدن یارم نداشت این درس خواستم که منشا شود نشد</p>	
<p>صنمی چون تو کم ترا شنیدند تو خطان چون قلم ترا شنیدند عاقلان کیف و کم ترا شنیدند که ز سنگ حرم ترا شنیدند که ازان جام جسم ترا شنیدند لذت از الم ترا شنیدند</p>	<p>بنگران چون صنم ترا شنیدند خط کشیدند بر جریده مهر عشق بالا ترا از مقولان است دل سخت تو کعبه دلهاست پاره از سفال مکیده بود در و مناعت از تفنن طبع</p>

<p>مهر او را ز کین بر آوردند</p>	<p>لطف او از ستم ترا شد پند</p>
<p>ملک واقف به صفت چشم کسی</p>	<p>طسرفه جادو و قسم ترا شد پند</p>
<p>آلای را ضمیمه راضی از ستم هر چه افتد گذارش کردی گلزار با آن چشم بست افتد بضبط ملک دل شپشت نه می از آفرستی مراقب ای دشمن جان چین ابرو است چین دیگر سر بالین من آمد چو آن بیدر میگوید</p>	<p>مبادا دل نه صفت نقد مبادا دل ز دست افتد ز جیرت نرگس محمود را ساغر بدست افتد بصر ما زلف را شاید بفکر بیده بست افتد که می ترسم بطاق کعبه دلهام شکست افتد مرا در عاشقی کس اینقدر بالین بست افتد</p>
<p>من از کین غیتی چشمه خمار آلوده ام وقت</p>	<p>که بیارش بربترا صاحب چشمه مست افتد</p>
<p>روایت راء محله</p>	
<p>میکنم تدبیر این دیوانه یک چندی دیگر با تو ای پیمان گسل داریم پیوندی دیگر تا بر دشواری رنجت من شکر خندی دیگر میدهم هر لحظه این بد بخت را پندی دیگر هست در هر گوشه چشمت نظر بندی دیگر مهر یوسف را بکین در کار فرزند می دیگر عشق در هر گوشه دارد مهر مندی دیگر</p>	<p>می نهم بر پای دل از زلف او بند می دیگر خاطر ما که شکستی هست عهد ما دست یک شکر خندی که کردی کام جان من چون دل سخن نشنوده هست از عشق خوابان بر نه نیست در هر حلقه زلفت گرفتار تو می از دلخای ای عبا با حضرت یعقوب گو کو به کن مغروران زین نازک تر شه با ما ش</p>

<p>لا اعلیٰ التعبدین باد و اقصیٰ دل خود در تنه هر یک از اجزای حسن دوست لب نهنگ</p>	<p>دور از تو آنچه خواست بجا کرد در بکار هر ناک ستم که خطاشند ز دیگران او را بجا نداد غلط کرد آسمان گر روزگار داد امانم شبصال نخون مرا که غازه رخساره وفاست بر تیغ غمزه تو امید تمام هست در هیچ سرزمین اثر عاقبت نماند در روز تیره و شب تاریک من فرو از جبرم اینک من سر زلف تو داشتم آمد شد غم از دل ماکم نمی شود</p>	<p>حق جفا و جور داد اگر در روزگار بر جان این ضعیف فضا کرد و نگار مار باو سپرد خطا کرد روزگار گویم به پیش او که چسب کرد و نگار پامال از جفا چه حنا کرد روزگار مارا که نیم کشته را کرد روزگار تافتنه نقد تو بپا کرد روزگار چند آنکه زلف یار بسا کرد روزگار سرشته ام لبان صبا کرد و نگار این خانه را چه وقت بنا کرد و نگار</p>
<p>واقف اگر روی بر جانان ما بگو دور از تو آنچه خواست بجا کرد و نگار</p>	<p>اشک من تادامن مجسم نمیکرد کنار بر سر بالین من بود آینه بیمار رفتی و بر هم زدی جان فراق دل بیتو دل کز بقیه آری میکند معذرت تاج افتاد از چینه خراب آبا خوش</p>	<p>بسکه غلطان ست این گوهر بیک قیاس بر سر بالین ببالین سر نمیکرد قرار بیتو جان و جسم دل در بر نمیکرد قرار جست تو در دل دایره بیک نمیکرد قرار خاطر من در هیچ بوم و بر نمیکرد قرار</p>

خواب آسایش مگر برخاک کوی او کند از دیار ما بخت برد و اندازم را کی مرا ناکشته چشم او شود مایل بخواب دل که باشد نشسته چاه زرخدان کسی تا بود طول امل دل را فراغت بشکست ناصح از بنابران تدبیر کردن معیشت انطیمیدن چاره نبود در جهان افتاده یا این دل سیار بر لب تر نمیگیرد و قرار هر که می آید درین کشور نمیگیرد و قرار تا نریند خونم این کافر نمیگیرد و قرار گر فتند در زمرم و گوشت نمیکرد و قرار آه سن بر جاست بر دیگر نمیگیرد و قرار کشتی طوفانی از لنگر نمیگیرد و قرار چون سپند افتاد در محجر نمیگیرد و قرار	
---	--

ماه من از بسکه واقف نشسته بهیست
با چو ماهی در کفش خنجر نمیگیرد و قرار

ز بس که آمده در بند من بجان زنجیر حریف سلسله عشق کی تواند شد ز بس ثبات قدم دیده در جنون امین جهان شده هست ز مجنون کوه کنگالی دو اندر ریشه بمغزم ز بس گرفتاری خط تو سلسله زلف را چه برهم زد مگر شوم با سبیران زلف او محشور کنند ز هم هر چه هر قدم فغان زنجیر که نازک هست ترا گردن گران زنجیر زده هست بوسه بیایم بصدایان زنجیر و گرنه هست همان تیشه و همان زنجیر نهان چو مال قلم شد در استخوان زنجیر نما زده کنون حلقه ازان زنجیر بران سرم که برم با خود از جهان زنجیر	
---	--

کنند گردن اغیار گشت کیسوی یار
نداشت واقف دیوانه بخت آن زنجیر

آنکه دل را یاد او بخشد سر را ز راه دور دیدم را چون ماه کنعان اده نور از راه دور	
--	--

از کجا آوردی این دست درازان دم چنان دزد بخود و کوی این نگینان وارسیدم چون باد دیدم چرخ غول از برای دور بینی در تلاش عینکم زاهد بار اگر ماند بار باب صفا	میکنی بر ناتوان عشق ز دراز راه دور منکر چون سبیل آدم لب ریخته ز راه دور هر که اگر دم تصور شمع طور از راه دور تا به بنیم سوی آن حسن غیور از راه دور دور نبودی نماید چرخ باور از راه دور
---	--

اندر آن وادی که من دیدار جوایم میگرد
میکنند واقف سیاهی کو ظهور از دور

در محبت بی سرانجام میهم نام ما همچو مار در کوه در کوه و بیجا ناصحا اهل صبا می ذکر ما موقوف زاد ما را چه خوانی قابل صحبت نیم نوش کن صوفی شریعت و عارفان بدو ما کجا صیاد و اقبال اسیری اکتفا	سوختیم و همچنان خامی هم نام ما عار کفر و تنگ اسلام هم نام ما زند شام باز و بد نامی هم نام ما هم نشین شنیدیم و با هم نام ما ما که رند درویش نامی هم نام ما ما کجا شایسته دایم هم نام ما
---	---

هم زمان این اطمینان کردند واقف لبیک ما
همچنان در اولین کامی هم نام ما

ما قفس پرورده مرا هم اسپر یکید دلبران در قتل عاشق مشهور با هم چون جوانان تیر ویرجی با عشق دردمند چون دو آئینه که واری روی بر و اهل صفا	خاطر خوش می نمایم از صیفر یکید بادشاهانند این قوم وزیر یکید هر زمان گویند صدر رحمت به سپر یکید آنگی دارند از باقی الضمیر یکید
---	--

	<p>یاد آن شبها که در کوی کسی از فرد خفت ما و دل بودیم واقف و سنگیر یکدیگر</p>	
<p>خون من بر طرف دامنش نگر کند بنیاد دلم و نیش بهین با وجودش خنده می آید ترا خط باطل می کشند بر نام من خون عاشق رنگم دارد بسی بالب او دم ز شیرینی مزن چون فشانند دست در قفس آن خنم سینه ام چاک کن ای بهمنشین تشنه لب مانند یوسف صد غزنه نه همین کشت آن کمان بر دما خون کشید از گوشه های چشم من</p>	<p>با من این لطف نمایانش نگر کعبه ویران کرد ایماش نگر ای سحر چاک گریبانش نگر در حق من مداحانش نگر گر ندیدی خاک میدانش نگر ای غسل تو کیستی شانش نگر دل بر داز دست و ستانش نگر جای دل نبسته سپکانش نگر بر سر چاه زخداش نگر صد چو من هر گوشه قرانش نگر کنج کاویهای مرگانش نگر</p>	
<p>قدر من واقف نمیدانی اگر خون من بر طرف دامنش نگر</p>		
<p>عباز چشم من آن خاکپا دریغ مدار تو قاصدا نچه شنیدی از بگو با من شنیده ایم تو ای عشق کیسها دارے تمام چشم بر لب میجو آینه</p>		<p>بهر دم ز من این توتیا دریغ مدار ز آشنای سخن آشنا دریغ مدار بیا و از مس ما کیسها دریغ مدار و تم ز خانه اهل صفا دریغ مدار</p>

<p>زمن که ساکن بیت الحزن شدم بی او دو است آن لب و ما حمله در منداخیم تو شاه حسنی و ما کمترین گدای تو ام بان نهال بهشتی بگو صبا از من مر از دولت خود بی نصیب نگذار ای</p>	<p>نسیم پیرمیش ای صبا در یغ مدار عنایتی کن و از ما و او در یغ مدار بنگاه لطف ز حال گدا در یغ مدار که برگ عبیش ازین مینوادر یغ مدار وفا اگر نتوانی ز جفا در یغ مدار</p>
--	--

ز لطف بنده خود خواند که تو واقف
 ز بنده لطف برای خدا در یغ مدار

<p>هر شام میفرود زم شمع فرار دیگر گر زین دیار رستم من در دیار دیگر دستی یکن نگارین از خون ما و گرنه با آنکه اشک و آهیم بر عاشقی گواه است جز پیرمین دریدن کاری نیاید ازین از در آ که دارد هر لحظه از برایت یک روز کار کردم با در هجر و صرف از چند روز صیادی افتناست بمن از پیشگاه نازش گردیده هست مامور تو بر قشای خوشی و از حسرت و صلت</p>	<p>کایید بکلمه ما آن ماه بار دیگر حاشا که برگزیند دل بر دیار دیگر می خواهد این حسبار از من نگار دیگر پیش تو مدعی راهست اعتبار دیگر کاین دست آشنای هست اصلا کار دیگر دل اشتیاق دیگر چشم انتظار دیگر افتاد وصل در و ابرو و کار دیگر در دام او فتاده شاید بشکار دیگر مژگان بکار دیگر ابرو و بکار دیگر هر لحظه می سپارد جان به قرار دیگر</p>
---	---

نقش تو کی نشیند با آن نگار و وقت
 تا هست در دل تو نقش نگار دیگر

ما را کجاست حوصله جنگ و زنگار ای آنکه بشکشته دلان خنده دینی دلها سیاه گشته و خونها سپید با صد هزار عجز ترسم نمی کند دون پر دست سغایه پرست سفت بوی مروی نشمیدم ز بخت عالم تمام گریختل گشتان شود ناخن قرن بسا نظر عجب من مشغول گشتیم سطر سطر بی معنی و ف یا مرنضی علی تو بفراوان بر سر	ناچار تن بهیم بسجنگ و زنگار بیشینه ات نخورده گامی نگار اینست در زمانه مارنگ و زنگار کافضل است آه ز سبک و زنگار تف کن بر پیش و دانش فرنگ و زنگار مردم گرفته اند همه رنگ و زنگار مشکل که بشکند دل بر تنگ و زنگار یعنی هماده است بد آهنگ و زنگار هرگز نیافتم بفرنگ و زنگار عار زمانه گشته ام و تنگ و زنگار
---	--

واقف بدامن شهردان علی ولی

دستی بزن که وارهی از چنگ و زنگار

نماندیم در حیرت او زنده بسیار توان بست شیرازه از تان و لانی چو گل در دهانست مگر زعفرانست خدا را ز منجلی مکن ای من	گماشتم صد شکر شمرنده بسیار که او را بی دل شد پر آگه بسیار که برگریه ام میبزی خنده بسیار که این سینه بهر تو جان کب بسیار
--	--

روایت ز ابو محمده

دش از در محبت پیوسته	زنگ معشوقی از آن رخ پریده
----------------------	---------------------------

<p>که شب فتنه سپایان بر میداد تندبادی بچراغش نمر زید داشت خامه در پای ل او خلیفه است بچه من هر گاهی بخشنید خواب آشفته چون عشاق ندیده پیش کس سر بلندش نمیداد آفتاب سنبلیله نمی شنید</p>	<p>زلف اوزان نکند دست تطاول خبر از تیره شب عاشق بدو رس بچه گل خنده کتان از سر میگذرد آن شکل لب نکند تلخی عیشم باور بر پریشانی من رحم ندارد که شبی که سلام من افتاده دیگر در بهر جاست حسرت آشفته دماغی نکند گوشه</p>
<p>و احوال آن شوق ندارد غم آوار گیم دوسته گامی ز پی ل ندیده است</p>	

<p>چه بنده گنمی تری از خدا بر گز که نیست با من صافی دل و صفا بر گز چه عمر خویش ندیدم از وفا بر گز بمن نبود دلم گوئی آشنای بر گز تقصیری ننماید باین گدا بر گز چنین مکن که نباشد چنین بر گز نمید بی تو ز بیدرمی آن دهر بر گز سرم ز پای تو ای نازنین جدا بر گز نمیشود که کنم دامنست بر با بر گز که ناوکش نشود از دلی خطا بر گز</p>	<p>بر بنده نیست ترا کار جز بجا بر گز باین صفا که تو دارم خویش بر گز ز جرم اینک نمیشد عمر خویش میگفتم ز آشنائی بیگانه فریفته شد گدای کوی ویم لیک آن شخوبان روا کنی همه را حاجت و مرگ کنی دوای درد دل است و لب بکین جد از تن نشود تا سرم نخوابد شد ز دست دامن جان را با تو انم کرد کمان بر روی ترک خطائی باین</p>
---	---

که نقش من نشیند بر عاقر گزند	بمد عیش چو دیدم نشسته دایم
مباد روزی کس یارب این بلا هرگز	بلا می بجز تو شب کرده روز واقف را
خط بر آورد و پیامی نفرستاد هنوز سر مر از چشم تو ای شوخ میفتاد هنوز هست باقی بد کم حسرت فریاد هنوز نیست بی کین بمن آن غمزه جلا دهنوز پرا وقتا ده او جانب صیاد هنوز	سختش آفرشد و از مانگند یاد هنوز کرده با خاک سپید خانه مردم گسان مردمی نیست که چشم تو بمن سر مر دهد گرچه از پوست بر آورد مرالی تقصیر بلبلم مرد و لیکن زو فاسه آید
آه ویرانه واقف نشد آباد هنوز	خضر خط تو عمارت گری دلها کرد
نیست این فال نکوبنده نواز لیکن آن لطف تو نکوبنده نواز نیست خالی سرمو بنده نواز می خورم گریه فرو بنده نواز این سخن باز نکوبنده نواز دل مانینم نکوبنده نواز گل افسرده سبزه بنده نواز دامن و دست بشو بنده نواز پیشیت آیم بچه رو بنده نواز	سخن از بجز نکوبنده نواز من همان بنده که بودم هستم بر تن بنده ز سودای شفا میخوری می بر قیام تو دامن گفتی آیم بکشم زار ترا مپند دلجوئی افسانه کبی دل اهل هوس از دست بند چند آلودگی از خون رقیب گریه آب رخ من ریخت بجاک

رحم کن جسم که من در او واقف مسیر و دزین سر کو بنده نواز	
دل صد پاره ام ای یار جفا کار مسوز دوزخی نیستم ای یار بهشتی پیکر دل به آن هست که آواگیش داغ کنی نرسم از دو تو آن چهره محظوظ گردد این همه داغ شدی در غم آن چشم چرا	دفتر مهر و وفا این همه یکبار مسوز بخدا سوختنم نیست سزاوار مسوز شمع بزم است که این کوچه و بازار مسوز بعد ازین اسی دل حسرت زده زمار مسوز نیستی شمع دلا بر سر بیار مسوز
بجز رب باش ز دو دل بلیل واقف در چمن ناله مکش این گل و گلزار مسوز	
سوختی دل را و در جانی هنوز حال دل کان و زو شب پهلوی ریختی خون عزیزان را بخاک مسجد و تپخانه ویران ساختی گر چه کردی کعبه دل را خراب چون گل از دستت قبا شد جانم خار حسرت سبب شد از نرسیم	دشمن جانی و جانانی هنوز گر چه میدانی نمیدانی هنوز یوسف من پاکدامنی هنوز دشمن گبر و مسلمانی هنوز بی تکلف قلبه جانی هنوز غنچه سان سرور گریبانی هنوز اکل نخاک من نیفتانی هنوز
حال واقف را چه گویم پیش تو طغی و بسیار ناداستی هنوز	
گشتی و سر ز نش کندم طعنه گزینم	سر رفت و دانشم در سرم در سر رفت

<p>شمشیر ناز را مندا گرفت که در خم راندی اگر چه تیغ سیاست لختی با آنکه عمر با همه شده صوف قدش از مهر مهر بر لب مایه زنی نزن کبر کشکی ز طالع من وصل و نبود گل گل شکفته تو ز آب بهای حسن</p>	<p>خالیست جای یکد و نه خم و گریه هرگز نکرده ام ز تو قطع نظر هنوز ما را نخواهند است غلام و نظیر باقی ست یکد آه مراد و جگر هنوز یار از درم در گذن در بدر هنوز از خار خار عشق نداری خبر هنوز</p>
<p>بیشب خیال آن نثره در خواب دیده ام واقف بدیده میخلمه نمیش نر هنوز</p>	
<p>گشتم بلاک و در د تو دارم بجان هنوز پیشانیم بسان نگین گرچه سوده شده با آنکه صدر هم بجفا آرموده سودای من نازده بسر زلف کرده ایم بگذشت آن سوار ز شوق رکاب بوس من کیستم غریز بچاه اوفتاده هر گوشه دارد ابروی تو زخمی دیگر شد سنگ نرم از نفس گرم جلی اسباب شکوه گر چه گذشته است از شما از گریه ام ترا چه خبر سروناز من پیوسته حرف اهل غرض گوش کرده</p>	<p>میسوزد این تنم ملحد استخوان هنوز نه نشست نقش سجده بر این استخوان هنوز ناز تو هست در صدد امتحان هنوز آگاه نیستیم ز سود و زیان هنوز اشکم دود بیل عنان بر عنان هنوز بر من نکرده است گذر کاروان هنوز تیری نجسته است نرا از کمان هنوز تا هر یان دل تو نشد مهر یان هنوز نگذشته غیر شکر تو ام بر زبان هنوز نه نشسته تو بر لب آب روان هنوز نشنیده صدیث ازین پیران هنوز</p>

من بلبل قدیمی این گلشنم و سله	جا خوش نکرده ام ز پی آشیان بنهون
یعقوب بوی یوسف خود از صبا شنید	پیدا نشد ز گم شده بوسن نشان بنهون

با آنکه رفت بر سر واقف نهر جود	
جائی نرفته است از ان آستان بنهون	

رفتی و رفتی از نو اساز	هر چند ز دم نداد آواز
غمم فسیح نمود کشور دل	ای ناله تو شد و یانه بنواز
تا هست چو من نیاز مندی	ضایع چه کنی باین و آن ناز
افسوده دلم چنانکه از تنگ	هرگز نر باید شمس غلیبواز
یار ب چه کنم باو که دارد	جادو در چشم در لب اعجاز
چون فاخته ام اسیر آن سر	طوفی هست بگردنم خدا ساز
دل زان قزاق چنان برده جان	یک صید و هزار ناوک انداز
دل برد برفت و صوت از دست	فسر یازد ز کبر خوش آواز

سے نازد هر کسی بچیزه	
واقف به نیاز خود کند ناز	

روایت سین ممله	
----------------	--

روز و شب از دیدن صبا دستم قفس	بسکه مستم نیست معلوم که مستم قفس
باشنود یا نشنود صبا دزاری میکنم	غیب ازین بیک چه می آید و مستم قفس
بی حضورم کرد از بس شور مغال سیر	سر زیر بال در کنجی نشستم قفس

بسملم کن نام آزادی مبر کنون گین گرچه امید ربانی کرده پرواز از دلم گل پرستی بود کارم تا بگاشن بوده ام	بال و پر از لطیف زنها شکستم و قفس اینقدر شد که شکنج دلم رستم از قفس این مان ناچار بوی گل ستیم و قفس
--	---

تا شدم واقف ز ذوق ناله مرغ اسیر
از چمن برداشتم دل را و بستیم و قفس

داریم یوسفی که بخوابش ندید کس چندین هزار خانه دل را خراب کرد دل در بلای دوزخ بجزان افتاده است از بسکه خوی یار با طفت است آشنا معلوم شد که مستیش از یاد چشم نیست ناصح چه میگوید نوز افسانه ام خواب	در دید بگر گرفته نقابش ندید کس و از عاشقان خانه خرابش ندید کس آسوده لحظه ز غذا بش ندید کس چینی بجهیه وقت غناش ندید کس نترکس که در پیاله شرابش ندید کس برده است خواجه ام که بخوابش ندید کس
--	--

واقف دلم لبان صمیری ز سحر او
در آتش هست و دود کبابش ندید کس

عاشقم پروانم از گرفت و گیر کس تا گرفتارت شدم از رشاک گویم هر کس از نظر محل نهان گردیده گم کرده ام مور خط بر فکرتان لب او دست یافت همزه محل دل من می رود زاری کنان بسکه نالیدم باین غنا ز غار گمرخی	مست او را نیست باک از محتسب هم کس غیر من یارب گرفتارت مباد ای چاکس ای جبرس گیره بفرایدی مرا فراید ز من ز حسرت دست بر منو نیم همچون گس زادی کن غیرت آن زار مینا که جبرس گوش بگیرفته کلها بلبان گفته پس
---	--

<p>بیرم و تو از جوانی تنه میرانی فرس</p>	<p>بر رکابت چون تو انجم پوسه ز جهان گذر</p>
<p>داد زخم کشته دل را نوید زبندگی واقف از زلف کمری میا شکستین</p>	
<p>کسی مباد چو من کشته بهوای قفس که میکنم ز گل صرف در بهای قفس فتنای دامن تو میگویم و دعای قفس که مانده لال کن دایم و نه برای قفس که بی وسیله تو انجم آشنا قفس مبند این همه عیاد و نه برای قفس بناله زلزله افکنده در بنای قفس</p>	<p>در آشیانه شدم بسمل از برای قفس درین چمن منم آن بلبلی قفس شتاق نیم ز شکر تو صیاد لحظه فسا فل در آرزوی اسیری چه پر ز نیم عبت چهارم هست که منت ز دامن بردارم گذارتا برسد بوی گل دماغ مرا تو غافل ز من ای طفل بابلی زارم</p>
<p>من آرزوی گشتن چو انجم واقف کنون که ساخته باطن من چو قفس</p>	
<p>نابایدی که زلزله افتاد و قفس برک گل مرا نفرستاد و قفس تنها مرا گذاشته صیاد و قفس ما را عجب معامله زد و قفس کز بضیعه تا بر آمده افتاد و قفس مرغ چمن چگونه زیدشاد و قفس با را نمانده زهر کشته باد و قفس</p>	<p>دیدم محضر ز بلبل ناشاد و قفس یک عمر عند لیب بمن هم صغیر بود آزاد کرد و هم نفسان را هزار حیف نطاق طپیدن و نه جرأت فغان نقطه خسته است بابل مانع و بوستان جان را بقید جسم گزیر از طلال نیست زاندم که زهر چشم و صیاد و پیره ایم</p>

تا گشته ام بدوق گرفتاری شنا مرغ دلم بدرد اسیری سپرد جان	رفته هست عیش گلشنم از باد قفس یار ب که گفته بود بمیرد در قفس
غیر از خیال او بدل چاک خویش واقف ندیده ایم پری زاد در قفس	
مادماغ آشفته ایم از حال زار ما پیرس چون کنار از ما گرفتاری حال زار ما پیرس از خراش سینه ما می کی بر سبب کرده آناه از جفا معمور دل را خراب نخل آهیم از زمین سینه غم رسته ایم شکوهای خفته را بیدار کردن خوبست میتوان دریافت زین اشک خنای حال بسکه دارد زلف مشکینش سیراب و نود چون خودی را چشم برره خطه نشسته سوزن عیسی سیار ورشته مریم بنام صبح و شام ماست کیسان تو انوشیروان اگر گشتم ای تو امی آینه زو معذور دار گلکین در دیم آب از اشک حسرت خورده ایم ما ببردیم و بدل داغ غمت بر دیم و تو برد از جا کوه را یک لمعه دیدار او	زلفت بار ما بین از روزگار ما پیرس بی تو می باشد سر غم و کنار ما پیرس اگر گذار ما بین از خار خار ما پیرس شهر ما اسیر کن از شهر یار ما پیرس برگ ما نخت بگر باشد ز بار ما پیرس گر بجا دشمن نه از دوست ما پیرس انچه بر ما رفته از دست نگار ما پیرس از جو به افشاند و امن بخوار ما پیرس سخت بیدری زرد انتظار ما پیرس ورنه دیگر جان حیب تازار ما پیرس ماچو چشم کور از لیل و نهار ما پیرس جبری عشقینم آه از اختیار ما پیرس میشود رنگت خزان از بهار ما پیرس شمع بزم غیر گشتی از فرا ما پیرس ما که برگ کاه با شیم از قنار ما پیرس

	<p>بود تا جانی به تن کردیم واقف جان کنی کار با چون کو کهن بین مزد کار با مپرس</p>	
<p>برگزیدم از برای گریه دامانی و بس کز عدم آورده ام چون گل گریانی و بس از غذا چون ابر خواهم چم گریانی و بس از برای چاک میخوایم گریانی و بس</p>		<p>کرده ام مانند مجنون خوشن بلبانی و بس از کجا هر صبح حرف چاک سازم عیب تا تو انم سبز گردان خار صحرای جنون خلعت من گز تمام از انباشد گو میباش</p>
	<p>بی مروت از سر بالین واقف بر خیز مانده در جان دادن این بیمار آنی و بس</p>	
<p>بسان موم که سازد کسی ازان نگرش فقد ز گوشه دستار کار خان نگرش دمیده است سمن سنبل از نگرش بزر خاک کند سیم و زر زمان نگرش</p>		<p>تمام چشم دلم شد بشوقی آن نگرش ز شوقی این که باله پای او دیده بهر کجا که سر شکم چکید از یادت چو ترک چشم تو خار زگر بهار شود</p>
	<p>رویف شین معجمه</p>	
<p>بنوش یک دوسه جامی نو گستانش برهنه گرد و چو شمشیر و میدانش شکسته خاطر و آشفته و پیرایشش ندیده خاک در باران گنجانش درین معامله هیچ چشم پیر کنعانش</p>		<p>ترا که گفت که مائل بسیرستانش دلیل جوهر مرد انگلی بود تخبید بزلف یار ترا هست اگر سر سودا مباد چشم برین سمر کس سیاه کند نظر بپار چو از دیده رفت یار عزیز</p>

<p>دمی بخدمت اهل نظر کن تقصیر گذاشت از سر دین بجز دختر ترسا اگر کسی بگریزد و دشمنان بارے</p>	<p>ستاد و بر درشان روز و شب هر گاه باش مهر بدین سلسله عشق شیخ صنعان باش ترا که گفت که از دوستان گریزان باش</p>
	<p>چه عشق دست بردار استین وقت قبول فیض طلب از خدا گریبان باش</p>
<p>گل کند پاره برت دفتر بیای خویش من درین بادیه ام و ارت مجنون که منور خاک را گو که بیایم بنهد و نجیب کسیان کشته چشمش شود از سر زنده یک قماش است بر من محل و دشمنان</p>	<p>سر و از سر بنهند پیش نور عنای خویش در دم نزع بین محضر شیدائی خویش چپه سر گشته شوم از سر سودائی خویش گر کند فعل تو اظهار سیجائی خویش بیج اندیشه ندارم ز تنی یائی خویش</p>
<p>واقف از بار کن گر چه دونا گردیده است بارب اورا تو بیا مریکیتائی خویش</p>	
<p>سر جدا می کنم خود از تن خویش گل چراغ از رخت کند روشن دیده ام چو نتوق تلی چکبم دختر سنگ نیست شیدائی میدهد بوی یار از حبس در هوای قفس کنم پرواز</p>	<p>چند باشم و بال گردن خویش چون ندازی بزنگ ده خویش نشوم گر رضا بکشتن خویش سخت شمرده ام ز شمع خویش بعد ازین دست ما در خویش خوش نمی آیدم نشمن خویش</p>
<p>غیر همیانه پیش کس واقف</p>	

ختم کن ایچو شیشه گردن خویش		ای سخت کمان تر که جفاکش بدین از غامت صبر من در وایش بندیش زان پیش که پایت رو از نشین بدین دل را مرسان این همه تشویش بدین زان پیش که آید برخت نیش بدین		نیز سم جدا ز شست دلم ناوگ هی در حسن تو انگ رشده دیدم بدور فصیده قدم نه بره پیر خطر عشق تا چند باز چیه کنی زلف پریشان ای سادوخ از دودل سوخته جانم	
هر کس کند اندیشه زیگانه تو وقت گر صاحب اندیشه از خویش بدین		اخگر من که روم خواب بجا کستر خوش ای کبوتر نشوی دشمن مشت بدین میز خرم دست همان همچو گلکس بدین رقص شادی کنم از سوختن اختر خوش جامه راتنگ کشیده است چادر بدین سزد از تاک کند نامزد دختر خوش گل دانی که تو ای شمع زدی بر سر خوش		چه خیال است که سنجاب کنم بستر خوش برون نامه ماسو خنکان کار تو نیست مور خطا گر چه ستاندا ز شکرش دادم گهو بی بود که واکشت ز کارم بچویند گردنش نیست بیاران لباسی چو پان ای پس جلوه مستانه دلکش داری حیرت سوخت ندانم ز کدامی چین است	
میتوانی که بری گوی عادت وقت گر توانی شدن از لفرقه و او ز خوش		اگر بودی اعتمادم بر زندگانی خویش ترسم که سنگ کردم از سخت جانی خویش		صد وعده میگفتم از یار جانی خویش تا زبش بر استانش سخن گفتم شب و روز	

چون شمع بزم اور آتش زبان بدینیم هرگز نمیتوانم از خاطر تو رفتن	آتش بجایم افتد از بی زبانی خویش هر لحظه شکر گویم بر ناتوانی خویش
--	---

آخر بکارم آمد بارگاه واقف
گشتم به بحر حمت غرق از گزینی تویش

ردیف صاد

بهر جان سہی بالا کند رقص مبارک سوختن و ارسته را دلهم میرقصه از ذوق لب او تو چون برسد دیبا نشینی کندر روشن دل از آزدگی حال باین بالا تو چون در رقص آئی کشیدم پای در دمان نکین چو بختون گردادی را به بیند	قیامت خیزد و بر پا کند رقص که در آتش سپند آسا کند رقص چو صوفی کنی حلوا کند رقص ز شادی صورت دیبا کند رقص شر چون جست از ناز کند رقص مالک در عالم بالا کند رقص نزد قسم گیرم به دنیا کند رقص بیاد محمل لیلا کند رقص
--	--

دہی کرو عہدہ نوزخمی واقضا
ز شادی از ہمہ اعضا کند رقص

ردیف ضاد

چون ما حیرامی بچو بجانان کنیم عرض	اگر بایں شویم و قصہ طوفان کنیم عرض
-----------------------------------	------------------------------------

<p>شائسته قرار تو نقد می بکینه نیست گاهی حید از جمع رقیبان نمیشو ماطول و عرض قصه خود را نداده ایم آید بشنور از اثر بخت شور با آئینه وار ساده زلفش تکلفم خندان چو گل بیا که بگوشت گذازل شاید که ره دهد بدرون سراسر او تعلیم رحم سود ندارد بغیره اش</p>	<p>افتد اگر قبول دل و جان کنیم عرض پیشست چگونه حال پریشان کنیم عرض این یک دو سطر آه بجانان کنیم عرض گر زخم خویش را به عکس ان کنیم عرض در خانه هر چه هست بهمان کنیم عرض بشنم صفت بدیده گریان کنیم عرض در ماندگی خویش بدریان کنیم عرض بر کاغذ فرنگ چه ایمان کنیم عرض</p>
--	---

واقف دواسی مایلب او حواله است
 مادر خود چیرا بطیب بان کنیم عرض

ردیف طاء

<p>از دامگاه دهر میدم با حنیاط آخر مرا گذار بدم و نفس قنای از بس که داشت اینزه روی و صفا ناصح نگاشت یک سخنت لذتبخش آخر ز من نشست غبار نجی طراش در نوش بس که تعیینش دیده ام تا کار من به نرگس جادوی وقنای</p>	<p>دامن زخا را اگر کشیدم با حنیاط هر چند ز آشنایان پریدم با حنیاط در پیش یار آه کشیدم با حنیاط صد بار گفته نوشیدم با حنیاط در کوی او اگر چه طعیدم با حنیاط آن لب شت وصال مکیدم با حنیاط بر خویش آن یکا دو میدم با حنیاط</p>
--	---

<p>رسوای عالمی شدم آخر بزرگ صبح واقف اگر چه چیب دریدم با حقیق</p>	<p>اگر چه نتوان کرد راه خانه خود را غلط میکنند همدم مرا با صورت دیبا غلط چون کتاب کیمیا دیدیم سرتاپا غلط خون غلط بلغم غلط سودا غلط صفر غلط و عده آن بیوفایان غلط دروغ آنجا غلط در حساب دوستها اگر کند صد جا غلط</p>	<p>راه دل را میکنند آن یار بی پیر غلط بس که از بیماری دل نقش سترگ نه ام سوز و گداز این هوس سراسر غلط ما که بیماری عاشق چه میداند طبیب برای وصل او تعیین جای که در آن غمست باز من چنانست ده از نسبت نشناسد بجا</p>
<p>مقصودم چون نیست غیر از سیر اقلیم خن مغت من واقف کنم که راه دیر غلط</p>		
<p>روایت عین</p>		
<p>آن کسی که کند بیکدل پریشان جمع چنانکه قافله یکجا شود مینسزد نگاه همیشه میخند این آرزو مرا در دل مسباز آمدن او مگر رسانده خبر برای بردن مکتوب او سپیدان دار ببینای من دل دیو این سخت مضطرب است از رفتن تو شد او باقی صبر بزرگ خزان</p>	<p>دهند اجر کسی که کرده قرآن جمع شده هست لخت دل و شک درین مان جمع که غارهای بره او کنم بزرگان جمیع که بابلان بگردشتند در گلستان جمع شده است بر سر من فوج و فرمان جمع خبر و پید کجا گشت اند طفلان جمع بیا که تا شود این نسخه پریشان جمع</p>	

بی حساب غم و عیش یکروز از من پرس	که من برای تو این خمرچ کرده ام این جمع
هزار پاره چو گل گریه کرده ام واقف	هنوز خاطر من نصبت از گریبان جمع

روایت غین

زان پیشیکه گل کند ز برگ لاله داغ	کردند لخت لخت دلم را حواله داغ
منزل بکوی سوخته جانان خربیده ام	مار بجای می مهر بود بر قباله داغ
در هر رساله که نویسند سوز من	چون برگهای لاله شود آن سال داغ
آن بتیغ را رسوخته جانم که میکنم	همسایه را تمام شب از آه ناله داغ

واقف ز محرومان کس سال در جهان

صد ساله درد دارم و هفتاد ساله داغ

گر نسوزد شامم گم کس سجاک من چراغ	کرده ام در زندگی از داغ دل و تن چراغ
خانه نتوان ز آتش همسایه روشن شدن	میروم تا آورم از وادی ایمن چراغ
آتشین داغ دلم از رخنه پهلوی من	مینماید آنچنان خود را که از روزن چراغ
میروی عجمخانه ام تا یک می ماند مرو	باش تا از آتش رویت کنم روشن چراغ
تا تو رفتی از گستان تیره شد احوال گل	اینچنین باشد بلی در مجلس شیون چراغ
خون من بچاک میریزی نمیدانی که هست	زنگ رخسار تزاره شن ازین دهن چراغ
بار و سوزی درین ظلمت سر چون داغ	سوخت بر سر شمع تا دم مردن چراغ
بسته ام از لاله و گل دیده بی دیدار دست	ز آنکه با چشمم مدد دیده بود دشمن چراغ

	<p>کی توانم خانه اجباب را تار یک دید من که واقف می برم بر تیرت چرخ</p>	
<p>ز اشک شام و ز آه سحر شدم فارغ و گر ز منت خشک خضر شدم فارغ که من بخوردن خون جگر شدم فارغ ز بر گزشتم و از درد سر شدم فارغ</p>		<p>بعشق مردم و از درد سر شدم فارغ رساند خاک قناعت مرا یاب بقا تو نه بجز با حضور خویش را بیاریدل عللج در دلم سحر سخت درد سر میداده</p>
	<p>ردیف فاء</p>	
<p>باشید صحبت گل و بابل هزار حیف نه نشستی آنقدر که کنم جان هزار حیف دامن کشان گذاشت از این خاکسار حیف بیاد و دل ز تر افتاده است کار حیف صورت نه بسته است ز باغ کار حیف</p>		<p>بی برگ شد ز باد خزان هزار حیف ای تیر پارتی ز گزشتی ز پیل و یوم همراه بوا اوس چه قدر کرم بخورد ای آنکه برگ بر گریستم خنده میزنه فحلت ز روی خامه نقاش میکنم</p>
	<p>همچون منا اگر چه فتادم ز پای او نگذشت واقف از سر تو هم کار حیف</p>	
<p>یک کار سودمند نکردم هزار حیف دست دعا بلند نکردم هزار حیف همراهی سپید نکردم هزار حیف سرور سرگمت نکردم هزار حیف</p>		<p>کاری خدا پسند نکردم هزار حیف بند قبا کشادی و صبحی عجیب دیدم آندم که رفت بر سر آتشی پیژم او زلفت کشاده بود کمندی بقصص</p>

آن زلف مار بود گرفت ز سادگی
اندیشه از گزند نکردم نه را حیف

روایف قاف

نیز گزاشد دل با یکدم با موفق
عریان تنی ترید غیر از قیصر کس را
آنگس که پای او کرد عشق خویش
زین جسم غصه نیش بخت جان
پهلوتی نمودیم زین با موفق
تنها بقامت من هست قیامت موفق
دیگر نیتند او را کشتی بیاموفق
افتاده ام ز عمری در چار موفق

بیمار عشق واقف مشکل شفا پذیرد
کرده مخالفش آب چون شده موفق

روایف کاف

چو شاخهای درختی که شد ز سر خشک
نتراب خرمی ای گل که ریخت در جات
نداشت حرمت دامان پاک یوسف را
عجب مدار اگر از سموم ناله من
نمانده قطره اشکی بدیده از لطف آه
بر آن رقی که نویسم حدیث دیده تر
و گرد از زمین چشمش تر و جفت
ز آه سرد مرا گشته جمله اعضا خشک
درین چمن بود که بود سبزه همچو بیبا خشک
ندادم از چه نشد پیچ ز لبنا خشک
شود چو پیکر مجنون درخت صحرای خشک
قیامت است تو گوئی که گشته دریا خشک
در آفتاب قیامت نگردد اصلا خشک
دماغ من شده از فکرهای بی خشک

برگر تو شته از لخت جگر دارد اشک قطره آب بود در نظم بیدردان هست امروز برنگی که ندیدم زین پیش	ماسفر کوی که یارب نبظر دارد اشک لیک در دیده ماکدر گهر دارد اشک از دل خون شده شایده خبر دارد شک
---	--

نیست معلوم بیاید کلین چند کسیت
واقف این شور غریبی که بس در اشک

فرودم آمدی در دل مبارک من ای هدم فکندم دل بدیلا محبت گفت تا خون دل من طبیذ نهانها میبکند یار من ای همره زیاده نامدم از ضعف	ترا ای ماه این منترل مبارک مر آسا پیش ساحل مبارک که حل شد عقد هتکل مبارک مبارک ایدل بسمل مبارک ترا همرای محصل مبارک
--	---

رویف لام

روز ازل که گشت غمت آشنای دل طوفان گریه در گریه یک بهانه است دل پاره پاره کرده بزبان صلاهی ترسم که تاب پرستش فردا نیادری همچون سپید پیش تو ای مختصر پسند بیرون روی ز خانه آئینه بیدار می نالم از برای دل و میکنم دعا	دل مبتلای غم شده و غم مبتلای دل از من میسر جان کسی ماجرای دل گرفد دل به پیش تو ایست ای دل امروز یک دو بوسه بده خونهای دل در ناله تمام کنم دعای دل خوش کرده برای چه کافرت برای دل یار ج کسی مباد اسیر بلا سے دل
---	--

ز انسان که طفل در پئی دیوانه می فتد او پهلویم کجا بنشیند که از غم سرور چنان بیابین که چسان میبهم آب	اشکم بر بهت پای دوید از قنای دل پیکان او دمی نه نشیند بجای دل از گریه بختنای جلگه باره های دل
---	---

واقف پیرس حاصل سودا نمی لفت

یعنی خسریده ایمر بائی برای دل

هر چند که با من ست این دل در کوچه عشق خانه دارد با سنگد لان گرفته الفت ز بنجر و اد گرم جنبان خورد از تو فریب دوستدار از سنگ جفائی هراسد غمیست که در پوای آن لفت	آماده رفتن ست این دل بنیاد کش منست این دل شایان شکست ست این دل آماده شیون ست این دل با خویش چه دشمن ست این دل بویا که ز آهن ست این دل ز بنجر بگردن ست این دل
---	--

واقف تا کی زد دل شکایت

آخر جگر من ست این دل

کی ورد با فسانه و افسون رود از دل غم نیست گرازد تو ام خون و دازل هرگاه کن گریه ام از یاد تو طوفان ترسم چو باین حال مرا یار ببیند آنرا که بعشق من حسنیت نظر افتاد	هرگز نرود گریه بمثل خون رود از دل ترسم که آن دردتو بیرون رود از دل سمحون ز جگر آید و همچون رود از دل تخلین رود از دیده و محزون رود از دل لیلی رود از خاطر و مجنون رود از دل
--	---

در جان من آتش زده خوش غافل اناه	مکذا که این دود بگردون رود از دل
<p>واقف بحضور تو چنان مضطرب افتاد کز بزم برون نمانده برون رود از دل</p>	
<p>گر گوش کنی ترانه دل آشفته ساز زلف خود را امشب همه شب نرفته چشمم تا زلف درازد لبران هست ترسم خوابت بدیده سوزد</p>	<p>بیرون نرویی ز خانه دل ویران کن آستینانه دل از زاری عاشقانه دل کوته نشود بهانه دل جانا مشغوفسانه دل</p>
<p>واقف دلدار در دل تست مے نال بر آستانه دل</p>	
<p>از جنگ نوشدم من دلتنگ منفعیل شرمند شوز خود که باین سیم بگیری بر اشک سرخ گونه زردم نظره کرد هر خس تشگفته است چو گل در جریمه وارم به پشت خم بر آن بار دلتوازی</p>	<p>صلحی بکن کنون که شود جنگ منفعیل داری دلی که هست از وسنگ منفعیل گشتم پیش یار به رنگ منفعیل من مانده غنچه سان بل تنگ منفعیل آن زار ناله که شود جنگ منفعیل</p>
<p>واقف بشی گذشته که هنگام است تا صبح بود مرغ شب هنگام منفعیل</p>	
<p>ز من برد آن دو چشمم سزاوار بدان دور غم شد آشنادر</p>	<p>دو میل افتاده آه از من جدا دل خوشا دل جدا دل مر جدا دل</p>

<p>برم پیش شسته مشک کشتن دل چیر بسیار میجواید ترا دل اگر آویزد بدلان شما دل نمیدانم چه داد و دیده بادل که باد برای غم شد آشنای دل که زو شد بی چراغ از دیده دل غلام حضرت مهر و فاد دل ندانم در برت سنگ است یا دل که از دل راه نبرد یکست یا دل چنین خواهد ز جانم غمی دل رود از سینم بیرون پیشو دل</p>	<p>ندارم عقده مشکل سواد دل سرت گروم باین کم التفاتی جوابش چیست فردا جانم زیبا بخونش میکند هر لحظه بازی دیگر مشکل که بینم در کنارش الهی خانه حبران سیه باد کجا بگیریز از جور و جفا بیت به هیچ افسانه و افسون نشنم من تو گر زهم دوریم غم نیست بلای میمچو عشقم بر سر آورد با استقبال تیرش یک سر نیز</p>
---	--

ز بقدری درین بازار واقف
 نمیکرد کسی از دست مادل

<p>گمربوی از دردمن بر دلبیل بدردی که افسرد گل مر دلبیل قیامت مرا بر سر آورد دلبیل ز شبنون مرا مغر میخورد دلبیل چه افتاده یارب گمرد دلبیل بمنقار مشت گل آورد دلبیل</p>	<p>ز شبنون دل غنچه از رو دلبیل بیاد تو سحر در چمن ناله کردم بگلشن گل زیب ستار کردم فکندم ز سر زود گل را و گریه بهار هست در گلستان نیست مراد ز چمن دید و بهر خوش آمد</p>
--	--

بر همه سوزایان گلزار واقف
زمن از مغان این سخن بدلیل

سیر و دم هر سودوان از دست دل	مویکنان پویکنان از دست دل
گرچه گردیده است پا بر آبله	میگرد نیزم همچنان از دست دل
همچو اشکم نیست در دست اختیار	گشته ام مطلق عنان از دست دل
دل مرا چون شمنان از پا نکند	الغیاث نمیستان از دست دل
میخورد دل خون من آن میکشتم	ماله های خونچکان از دست دل
گشته ام در دیده مردم سبک	زیست بر من شد گران از دست دل
در جوانی گیر گشتم از غمت	شد بهار من خزان از دست دل
تا بنوا پامی در گل مانده ام	بر سر کویستان از دست دل
اشک واهم رخها افکنده است	در زمین آسمان از دست دل
دلگرفته رفته بودم از درت	آمدم اکنون بجان از دست دل
دل بگیر از دست سرکافاده ام	در عذاب جاودان از دست دل
گفتی از دست که مینای چنین	ای شفیق مهربان از دست دل
دل بفریاد و فغان از دست دل	من بفریاد و فغان از دست دل
عرض دارم دوستان از دست دل	داستان بهر داستان از دست دل
میکنند هر لحظه تکلیف نفس	میگذارم اشیای از دست دل
در سر سوزای زلفش نقد جان	رفت آخر رایگان از دست دل
غنچه آسا در خیال آن من	تنگ شد بر من جهان از دست دل

<p>کر مراد می نامان از دست دل پشت طاقت بر کجای از دست دل دل ز دست جان جان از دست دل چون جبرئیل رکنی از دست دل تیر غم را نند نشان از دست دل</p>	<p>سیر ساندم گوشه امی بهسم ناترا بر ویش کشیدن تا توان زنک عشقت کند گریه پیشان میرم منزل منزل در رهش دل پی ابرو دکانان فتن جان</p>
<p>واقف از عالم چو شد گفت او صاحب ای سلمانان فغان از دست دل</p>	
<p>بخت ناساز وای بر من دل در نشد باز وای بر من دل پرد عا باز وای بر من دل او همه ناز وای بر من دل سحر و اعجاز وای بر من دل میکنی ساز وای بر من دل ترکی آغاز وای بر من دل پرده راز وای بر من دل رنگ غماز وای بر من دل</p>	<p>یار طناز وای بر من دل من و دل بر درش چها کردیم من و دل ساده دان حرفی قمار من و دل تا شدم صفت نیاز دلر با بیان ز چشم دلب دارند گر تو فانون ماتنسگی را چشم او کرده از پی شلتاق اشکم آخسر درید از طفلی هسچ شرمی نکرده از رویم</p>
<p>اند آن شوخ شیخ کمان واقف تا وک اندازد اے بر من دل</p>	
<p>چه خواهی کرد آخر یک جهان دل</p>	<p>ربود می جان من زین دل از ان دل</p>

لبکوی یارب بگر یک جهان دل	فتاده از زمین تا آسمان دل
بکوبیش میسرود از من نمان دل	مراد شمن بجان نشد وستان دل
چه سازد گر نسا زد با جفا میت	ستمکش دل نه بون دل می زبان دل
دلش بر جم و چشمش مست خونریز	خدا حافظ از ان چشم و از ان دل
گرفتم دل گرفتتم زود بیکن	بمن کی میگذارد دستان دل
دل از من کنده پیوستی با غیار	عبثت بهر تو عمری کنده جان دل
بود سرگشته یاد تو چو سپیج	بصرای طلب یک کاروان دل

من از وی داده خود را می ستانم

اگر واقف نبودی در میان دل

ایکه هرگز نگنی چاره بیماری دل	نرسیده هست بگوش تو مگر داری دل
حق همسایه فراموش نمی باید کرد	ای جگر خون شو و درگیر بده باری دل
میدهم یاد برغان چمن شیون را	سر کنم ناله چو درد گرفتاری دل
تو نداری غم دل لیکه خیال تو لطف	هست در لحظه نمان از تو بفرجاری دل
تا شبی دولت دیدار تو بنیم خواب	از خدا می طلبم دولت بیداری دل
کس نیارد نشان از دل گم گشته بین	جان بر آید مگر اکنون بطلب گاری دل
کوه غم ز نظرت چون پیکاه است بسک	چه کنم پیش تو افسار گر انباری دل
دار آن طمره طمره سر دل بردن	آه تا چید نتوان کرد خبر داری دل
من دیوانه بر آن زلف بسی میل زخم	ترسم از هم گسلد سلسله بیداری دل
بتر غم بر دل عاشق زردون می آید	هست بیفا کنده ای سینه سپردای دل

گر چه از تشنگی جان بلب آمد و قوت
صبر کردم ز عقیقتش بجای داری دل

دل بردی و چاکه نکیدی بجان دل این جورها که میکنی اکنون بجان دل از پیلویش خدنگ بلاراهت شدیم از من پرس حال دلم را ز دل پرس بر زلفش ای نسیم با هستگی گذر جانا گرت خیال خریداری وفاست او میرود سوار و رقیب هست در رکاب	واپس بده دلم تونه قدر دان دل هرگز نبود جان کسی در کمان دل یارب ز روزگار برافتد نشان دل بیگانه دلی تو چه دانی زبان دل ویران کن نشیمن جان آشیان دل زین نوع هست جنس لبی در دکان دل نتوان نگاه داشتن اکنون عنان دل
---	--

دلدار در دل است خبر میکشم ترا
واقف مرو بجای دگر ز استان دل

از بس براه شوق تو نشد بقیه را در دل از خویش رفت ز آمد پیغام یار دل چشمم بد از تو دور که از روی و سوجی شرمی بکن که جور و جنایت ز حد گذشت غیر می نشست چشمم بر است نیای بی اختیار دست دلی باز داشتتم زین دیده یکدو قطره خون او بر غدا دل در دیار یار نیز دوسپچ بمیسم	می افتدم قدم قدم بقدم از کنار دل و یوانه گشت باز ز لبوی هبار دل جبران هزار دیده پریشانی هزار دل تا کی شود ز مهر و وفا شرمسار دل بر خاست عاقبت زره انتظار دل روزی که کرد عشق بتان اختیار دل مارا شب و سراق نیامد بکار دل زان بر گرفتیم ایمن زیار و دیار دل
--	--

<p>تا دید روی عشق دلم در بلافتاد واقف باین بلاز گجاشد و چارل</p>		<p>گر کنی علم خاموشی تحصیل بار شد بس که زندگی بیتو زنک عشرت آسمان مطلب شکوهِ زلف یار کونه کن هر سری نیست لائق داغ همدم کس میاد در دُشراق دست از خود بشو و حاضر شو سخنی چند گفتی دارم از برای جواب مدعیان بر مزارم که مرده ام ز خمار</p> <p>فارغ از گشتو شنوی بی قیل نفسی میباشم مجید تقیل کس نخورده هست با ده از تنم ز آنکه لا طائل است این تحصیل که هر گل نمیرسد اکلیل روح میکند دم تحلیل عشق گسترده است خوان غلیل باش در گشتم کن تعجیل دل بزمش گذاشتیم وکیل شیشه باده می سوزد قلیل</p>	
<p>نوبت ماست حالیا واقف همدمان کوفتند طبل حیل</p>		<p>کرده اظهار غم پیش تو صد بار خجیل شربت خون دل مارگ تلخی دارد خانه آراستم امشب که تو خواهی آمد گشتم از کم شنوهای نوبسار خجیل زین سبب هستم از ان نرگس بیار خجیل نمادی آه شدم از درو دیوار خجیل</p>	
<p>زینکه از پرده بر افتاد محبت واقف یار محبوب ز من گشت من از یار خجیل</p>			

<p>خواهم شود از رخ و خنم زلف را بادل آسوده ز سرگشتگی آرزو که آورد عمر سبست که دارد بر نخذان تو امل بر باد زده دفتر جمعیت خود را برداشتنه از پهلوی من بسکه ستمها از شوق درین قافله چون دانه تسبیح</p>	<p>تا چند بود بسته این دامن بادل رو جانب آبروی تو چون قبله بادل فریاد که در چاه فکند سبست مراد چون غنچه پریشان مکن از کسب بادل چون تکمه گرفته است گویان بادل آید سبزه راه تو دل راز قفا دل</p>
<p>خواهد که دل از دست تو واقتل تا چند ز دست تو کشد جبر و جفا دل</p>	
<p>رو بخت میم</p>	
<p>از تو در کون و مکان هنگامه عشق است گم از فروغ طلعت یوسف رنگینان بصر از شر ترا آتشی از دل تو در تاب و تپ است در گرفتاری و آزاری فغانم آتش است برف پیری گر چه یبار دهم او بر سرم سرد شد باز رقیس و کوهکن بر کوه دود است در بهشت افتادم و سوزد زلم تسکین نیست سرری نتوان شمردن سوز را را هیچ شمع</p>	<p>از زمین تا آسمان هنگامه عشق است گم کاروان در کاروان هنگامه عشق است گم در دل خورده و کلان هنگامه عشق است گم از نفس تا آشیان هنگامه عشق است گم در دل من همچنان هنگامه عشق است گم در دیار ماهیان هنگامه عشق است گم همچو دوزخ جاودان هنگامه عشق است گم تا بخت استخوان هنگامه عشق است گم</p>
<p>راست میگویم به عشق ویران کز تو اهر و رایحان هنگامه عشق است گم</p>	<p>راست میگویم به عشق ویران کز تو اهر و رایحان هنگامه عشق است گم</p>

ز گلزار تننا حسرت بسیار می آرم بیاد لعل جان نجشت چو شبنم کز گلزار من آن مرغم که جای برگ گل در شیان ز زلف یاز تو انجم گرفتن دل بعد فسون کنداستاد بهتر چاره ننگ کج و روا بجالم صورت دیوار هم در گریه می آید	رقیبان دامن گل من جل پر خای آرم سجیجا را ببالین دل بیماری آرم بر غم غنای پان شعله در منقار می آرم اگر چه مهره بیرون از دمان ماری آرم شکایت از فلک ناچار پیش یار می آرم چو گریان از غم آوروی در دیوار می آرم
--	--

بشور طرف می آیم ز افییم سیر روی
چو ابر تیره واقف گریه های زار می آیم

در دلی به پیش نواظم مار میکنم تا از ادیب غم آه خوانده ام میگویم پیش که میرسد از آسمان سج گفتی ز دیده سیل چرا میکنی روان تا صبح تو در در سر چه کنی در ملائمت غربت بر دغم از دل غمیده وطن خواهد نمود خانه همسایه را خراب	کارم بجان رسیده بناچار میکنم در گوشه می نشینم فکر میکنم زینسان تشفی دل بیمار میکنم پست و بلند راه تو هموار میکنم من خود بخود دلاست بسیار میکنم منهم سفر ز کوی نوکیبا میکنم این گریه پاکه در لپس دیوار میکنم
--	---

واقف بکنج نمکده شبنم انگیسی
انحصار غم بصورت دیوار میکنم

تا سیمبر به هم رسانم گر تو دگری بهم رساندی	رفتم که زری بهم رسانم منهم دگری بهم رسانم
---	--

مسر یاد کنان روم بهر سو ناصح سر حرف و امکن بابش داغم مکن ای فراق رحمی تا ذوق کرم ز سنگ طفلان	تا داوگری بهسم رسانم تا گوش کرمی بهسم رسانم تا من جگری بهسم رسانم شوریده سری بهسم رسانم
<p>رفتم به تلاش درد واقف شاید قدری بهسم رسانم</p>	
دل را اگر بنا که کشیدن دروم جای که سر کتم سخن از اضطرار دل رحمی بدل نسزد گیم ای گدا عشق از عشق حکم درم نیست ورنه شیرین لای غنائ من از کف ربوده است از لطف بیغوش گرت با خیر کنم	زنک از رخ فلک سپیدی آوم سیاه کشته را طعیدن در آوم کاین خون مرده را بچکیدن در آوم صبح نشور را بدبیدن در آوم گلگون اشک ابد ویدن در آوم زاهد ترا بیاده خریدن در آوم
<p>واقف ز قاشتش بچمن و گزغم شمنشاد و سرور را بچمیدن آوم</p>	
ناب بیمار دل زار ندارم چکنم اگر از داغ و فراق تو کنم شکوه مرغ گلها ز هر زبان آبله خونین شد هسچ گفتن نتوانم ز دهان و کمرش آن جوان فت و من از ضعف زین گریشدم	طاقت خدمت بیمار ندارم چکنم بید لم صبر بگردار ندارم چکنم رخصت و جرات انما ندارم چکنم خبر از عالم اسرار ندارم چکنم پیرم و طاقت رفتار ندارم چکنم

گر شوم آب ز دیدار تو عیبم نکنم خود فروشی ست درین همه تبار یکین من گفتم که تو بزدل شستی از چهره نقاب مفسلم هیچ ندارم که کنم زین شراب میکنم شکوه ازین باغ ولی معذورم کحل بر نیست بیا خاوندانم چکنم	تاب آن آتش رخسار ندارم چکنم طاقت بار خسریدار ندارم چکنم دیدۀ لائق دیدار ندارم چکنم چکنم جبه و دستار ندارم چکنم کحل بر نیست بیا خاوندانم چکنم
---	--

باغبانم زنده در بهار گلستان واقف

چشم بر رخسار دیدار ندارم چکنم

فتادیم بر در دل خانه یار است میدم دل جانانه از عشقم خبردار است میدم نه از رحم است کرد و نه شکستم تا خیر فرمود بسوی وادی مجنون چو دل البابا ز حرف سخت ناصح خاطر من کی گران گردد فریم میدی کو چاک دلم از ناله زار مرا بگذار با آن شوخ و بگذار سرم ناصح فتاد فل بطیب بیان منیرم با و صفت بیمار همین دم میکنم تسلیم گران زنده جان نریم خون دل را با پس چشم تست منظورم از این من بی تکلف میکشیم با جفا پیش را ترا آرد گرد ز سر گران ز ناله فروشی	چو آینه تجلیگاه دیدار است میدم ولیکن با تغافل حسن کار است میدم که شمشیر ز ان خون من عار است میدم بکار خویشتن دیوانه هشیار است میدم سر شوریده ام را سنگ و کار است میدم ترا این سر بر ز گیم باز دستار است میدم جفا کار است می بینم دل آزار است میدم لطیف درد من آن چشم بیمار است میدم توقف چون نمایم مال سرکار است میدم که این یک شیشه شربت حق بیمار است میدم که تکلیف فایده خاطر من بار است میدم که چون یوسف ترا شهری خریدار است میدم
--	---

<p>دل صد چاک تافت از قفم بخود که در گیسوی او این شانه در کارست میدنم</p>	<p>تقصیب از قضا این بلاست من چکنم شنیده و گفت که این از خداست من چکنم بل گفت طالع تو ناراست من چکنم ترا بالای خدا و قضاست من چکنم</p>	<p>دل من زلف کسی مبتلاست من چکنم ز درد دل بر آن بت شکایت آوردم پو گفتمش نرسیدی بد من ایماه به پیش من عبث ایندل زلف بایرنال</p>
<p>مرا از گریه ملامت چه میکنی واقف میان دیده و دل ماجراست من چکنم</p>	<p>عسری اعتبار را چه کنم هستی مستعار را چه کنم بخت ناسازگار را چه کنم دیدۀ اشکبار را چه کنم کاهش انتظار را چه کنم گردش روزگار را چه کنم چه کنم آن نگار را چه کنم طبع ناسازگار را چه کنم دل دریا دار را چه کنم اشک بی اختیار را چه کنم دل امیدوار را چه کنم</p>	<p>بایر ناپایدار را چه کنم من آن نیستی اصلی خویش من گرفتم که ساختم با بخت ساخت در زمان مرا سوا دل اگر خوش کنم بوعده وصل روزگارم گذشت در گردش گر بستم قدم بر ننگ خنا نه بوصل است سازشتم نه بهجر گر نرزم ز دیده اشک چو ابر گر بصد صبر ضبط آه کنم گر تو امانا امید می سازی</p>

گر نه دیوانه کف واقف خود لب را بهار را چه کنم

گر رسم روزی بختجاری که میخواهد دلم ابر کو تا گریز زاری کنم از رشک او گر چه ببل گوش بر حرف من اندازگی گرفتاری بکف از لطف کافیش او	سر کنم از گریه طوماری که میخواهد دلم ایجاد بفرست هم کاری که میخواهد دلم سر کنم شوریده گفتاری که میخواهد دلم سبب تو نام بست ز ناری که میخواهد دلم
---	---

خویش را واقف بدست و فرستیم کار گر شود پید احسار داری که میخواهد دلم

هر دم از درد گریه میگیرم یکدم از گریه بناشتم فارغ خبر هست که من از دستت اینقدر خسته بجا لم نکنی تا چه آید بس دل امروز آستین دور بد از چشمم دل من خوی تو بیدر گرفت دارم از گریه چنان چشمم اثر از خیال لب و دندان کسی آن کمر از کمر افکند مرا قره العین من ای یوسف حسن	که دل و گاه بگریه میگیرم روز و شب شام و سحر میگیرم بیزخم دست بس میگیرم گر بدانی چه قدر میگیرم که ز دیروز تیر میگیرم با خبر باش شر میگیرم سر کند خنده اگر میگیرم منکه بر مرگ اثر میگیرم چه قدر عسل و گهر میگیرم اکثر از درد کمر میگیرم رفته تا ز نظر میگیرم
--	--

لطفم از ذوق شکر میگرم	شور اشکم ز لب شیرینی است
واقف از یاد عشیق لب او	چو من در خون جگر میگرم
مهر سونی چمن ای بهدم از کاشانه خوشتم ز نذر خیر گریه روزی صلابی خانه خوشتم اگر آن شمع خواند یک شبی پروانه خوشتم بزنک لاله دماغ از قسمت پیمان خوشتم پیریشانی حال در فکر دل دیوانه خوشتم	منبیسازد بهوای جز بهوای خانه خوشتم من یوانه دست افشان پاکوبان روم خوشتم برافروزد چراغ آساز شادی دماغ خوشتم ندارد غیر خوان آنهم بود از سبزه کمر خوشتم ندارد دلالی ز خیر زلفش از سبزه بختی خوشتم
چو شد کرد نظر بهار و زلفش	نظیر مردم چشم چرخ خانه خوشتم
یعنی بدل فکر رفتم رفتم چو از بین دیار رفتم با دیده اشکیار رفتم از خود همچون شرار رفتم زان دم که زیاد یار رفتم او آمد و من ز کار رفتم در قافله بهار رفتم کز خاطر روزگار رفتم صد بار بالاله زار رفتم	آزاده ز کوی یار رفتم باز آمدم و گر محال است چون ابر بهار زین گلستان تا چشمم بهم زد و درین راه آوازده هر دو بار گشتم از وصل چه حاصل که امشب صحرا صحرا بیاد از غویش چندان رفتم بچست جوش دل سوخته چو خود ندیدم

	در راه طلب زاشتک خونین واقف گلگون سوار رفتم	
نه بخواب آسوده گزیده بیداری دلم فصل گل آمد که تا از یاد ایام وصال نام شمع و گل به پیش من بر می کشین ظاهر از نخی زلفی هر من آباد شد بجینه و مرهم چه کار آید مرا ای همدان	اضطراب عشق پیدا کرده بیداری دلم سر کند در سینه چون مرغ قفس زاری دلم داع گردیده است از خوابان باز دلم در بر من میزند فال گرفتار دلم خورده از مرغان شونی خجری دلم	
	جنس غم را کساد بیانی از دمیج میکنند واقف بنقد جان خریداری دلم	
بجال من نپروازی چه سازم منم ساز خوش آواز محبت دل از کف می بری ردا و اول دل و دین مرا بدی لغارت نهان دیر ده دل بود رازم شدم مکیسان بجاک رهگذارت و قافا بازیت کارت با حریفان سپید از انتظارت گشت چشمم برایت کردم از دل خانه ساز چسازم چاره کار تو واقف	نمیسوزی بمی سازی چه سازم گرم از لطف تنواری چه سازم مقام پیشه کم بازی چه سازم همان ترکانه می بازی چه سازم سر شکم گرد غمازی چه سازم گذر بر من نیندازی چه سازم جز این بازی نمی بازی چه سازم سپید مست می بازی چه سازم تو آنرا اگر بر اندازی چه سازم اسیری شوخ طنازی چه سازم	

<p>دل هست باعث این درد چه چاره کنم بگو بچو شمش خون جگر چه چاره کنم گرا ز غور نیائی ز در چه چاره کنم شکست در رک جان نیشتر چه چاره کنم نمی کند بدل او اثر چه چاره کنم اگر نه عمر من آید بسر چه چاره کنم شکایت از کتم مختص چه چاره کنم</p>	<p>باشک شام و باده سحر چه چاره کنم ز گریه در غم دل ای که میکنی منع بسان آئینه وقف تو کرده ام خانه ز دست آن شره خون شیوم عا نیست ز گریه ام جگر خاره آب میگرد ز پاستادم او بر سرم نمی آید مراد من نماده هست و طبع او نازک</p>
<p>اگر ز عشق شدم خوار در وطن وقت اگر سرفراز گزینم در چه چاره کنم</p>	
<p>یکره نواز نشی کن بگر چه خوش صدایم بادرد آشنایم بیگانه و دایم تا کی تعاف فلان از ما دیوانه شما یکدست شیشه از خون یکدست رنجام با خنده قاه قاهیم با گریه های پایم ببل خموش گردد هر گز غزل سرایم ما هر کجا که افیم بیا رخوش نمایم بر خاستن ندانیم گویی که نقش پایم مشکین چنین دل ما سرشکرد عایم ما را بر سر بدر جام جهان نمایم</p>	<p>چون ما ساز هر چند با زرمی نمایم ما از میان مردم در وضع خود جدایم طفلان سنگدل را یاران ز ما بگویند بازنگ شادی و غم داریم طرفه بطی ما را با تم و شور باشد خوش اخلاطی آهنگ تازه عشق تعلیم کرده مارا با وصف تیره روزی چون خال بر رخ یا رفتی و در قفایت بز خاک ره نشستم با فوج بی نیازی بر قلب ما چه نازی ای بخت بی حمیت چون کاشه گدایان</p>

	<p>واقف زگوی جانان مارا سفر چه امکان هم بسته وفا نیم کشته جفت ارم</p>	
<p>عناط کردم حبادانسته بودم نه کافر را جبر دانسته بودم چنین دشمن کجا دانسته بودم که من سر را زیاده دانسته بودم ره کویت چرا دانسته بودم سرم از تن جدا دانسته بودم من از اول دل دانسته بودم من آن را که یلدا دانسته بودم که دور آشتا دانسته بودم چهار دیدم چهار دانسته بودم منش بال نهادانسته بودم ترا من ناخدا دانسته بودم ترا من ره نهادانسته بودم</p>	<p>ترا من با وفا دانسته بودم دلت دادم مسلمانان دیده نگهان بردم که خواهی مست دان براهت باز نکردم همان روز مراد خانه یکدم نیست آرام هماندم کش یکف شمشیر دیدم بگوئی کارخان آخر شدی خوار سز فتم کور کورانه دران کو مگر بیکانه بودم آندم افضل نگاهم در حقش باطل برآید سیر شد روزم از اقبال لفت جهازم را تباهی کرد ای عشق ولا گشته ام کردی درین شت</p>	
	<p>تو واقف رن نشاید باز بودی ترا من پارسا دانسته بودم</p>	
<p>مرا آزاد کن قدری گرفتاری نمیدانم که من پرده اندام می شمع خود دار نمی دانم</p>		<p>ببندان غمت جز ناله زاری نمیدانم مکن صیبه اگر از دیدنت دلاطل بستم</p>

<p>اگر در شیشه داری خون دل ساقی لبان گرن بروای و بنشین گر خوابت آمد سر بالین ز بید روی نگفتم سخت پیکان ترا هرگز شتایان از بر من میرود آفتوخ و میگید میفلن بر دم ز نهار بار سر گرانی را</p>	<p>که چون اهل هوس من سحر می خوار نمی بینم که من چون شمع شبها غیر بیداری نمی بینم بحمد الله که آئین دل ازاری نمی بینم که من عمر مرده در رسم وفاداری نمی بینم من وحشی طبیعت ناز بر داری نمی بینم</p>
--	--

بزم گل خان عزت نمی باید کسی وقت
 توان بر چه واقف میکشی خوار نمی بینم

<p>امشب کز آتش غم جانانه سوختیم امشب چه جالی بود که از یاد روی او در بزم می بیا و عزیزان گرم خون تا کی نهیم داغ زخای بفرق خویش روشن نشد بجرم و بیگانه سوز ما از ما پیرس حاصل افشاندن مرشک مردیم در حسدیم تو با داغ بیکسی چو سبایر چون لب سوختن نارضا نداد</p>	<p>آهی زدیم و بام در خانه سوختیم با شمع ساختیم و به پروانه سوختیم از اختلاط شیشه و پیانه سوختیم ما از علل ج این دل دیوانه سوختیم ما خویش را نگوشت ویرانه سوختیم در مزرع امید بسی دانه سوختیم ای وای در وطن چه غریبانه سوختیم رفتیم در محله بیگانه سوختیم</p>
--	---

واقف پیرس حسرت دار که چون چنین
 پیش از ظهور جلوه جانانه سوختیم

<p>احوال خراب می نویسم وصف رخ تو خط خوی آلود</p>	<p>نقشی بر آب می نویسم با مشک و گلاب می نویسم</p>
---	--

سوز دل خویش سوی آن است	از اشک کباب می نویسم
جز روی کباب دیدنی نیست	بر پشت کتاب می نویسم
نامرور قیب من بگور من	آیات عذاب می نویسم
هر ذره خاک در گش را	خورشید جناب می نویسم
مکتوبم شسته کرد از بس	با چشم پر آب می نویسم
واقف القاب دل که خون باد	
رسوا و خسراب می نویسم	
منست از خون دل شراب دهم	و از جگر یارده با کباب دهم
کنند از رشک معوج گیسو را	چون سر زلف گریتاب دهم
عرق آلوده میروی بشتاب	باش تا چشمی از تو آب دهم
تاله دل فدا ده از آهنگ	گو شمایی باین رباب دهم
گر تو شمع و چرخ من باشی	ماه و خورشید را جواب دهم
در بساطم دل خرابی هست	بتو ای خانان خراب دهم
گشته ام مغفلت بی خانه	جان بپای خم شراب دهم
نشسته آنی بجای اعم بکاش	که شراب بت بجای آب دهم
ساقی آن باوه لطف کن که ازو	شیب را قمره شباب دهم
نتوانم دوید در جلوش	بوسه باری بران رکاب دهم
گشته گرد و ز رشک من سیاب	گر چنین داد اعطای دهم
خوان دردی کشیده ام خواهم	که صلائی بشیخ و شاب دهم

<p>آن کمر سبج و بس و واقف من چسب این بریج و تاب دهم</p>		<p>بعد عمری یافتیم لیکن پریشان یافتیم منت ایزد را که من این یافتیم آن یافتیم چون شدم بیدار بخت دل بدمان یافتیم ناشگفت این غنچه زندان آگه تنان یافتیم شیر و جان یافتیم شیرین نزار جان یافتیم بخت را نازم که مرهم از نمدان یافتیم چون کشاوم چشم بخت دل بدمان یافتیم در سر این قطره خون شور طوفان یافتیم</p>		<p>این دل گم گشته را در زلف خوابانیم دل ز درد عشق بریان دیده گریان یافتیم خواب دیدم که نهال عیش می چشیم ثم واشده دل کرد دنیا را بچشم من بهشت ناشدم صاحب مذاق آن تلخی و شام بوسه زان دل گرفتیم ز خسم دل اسو کرد لحظه در خواب رفتم با خیال آن منز میخبر بودم ندل کردم چو در کارش نظر</p>	
<p>از دل خون گشته واقف عمر با کرم یافتیم اشک چندی عاقبت برو که در گمان یافتیم</p>		<p>حدیثی گفتیم از موسی توسنیل را خجل کردیم کشیدم ناله قمری و بلبل را خجل کردیم سکاهی داشتیم ز توغافل را خجل کردیم زدم بر آب میبا کانه و پل را خجل کردیم</p>		<p>بگلشن وصف رویت کردم گل را خجل کردیم ببلغ از خفا غار عشق آن سر قبا گلگون همیشه میکشیدم ز تغافل پیش او خجلت گذر کردم ازین دریا ولی بی منت گزیدم</p>	
<p>زمن شرح پشیمان حالی خود پیش رو یافتیم بنوعی شد ادا کا نزلت و کاکل را خجل کردیم</p>		<p>هستم دل آرمیده بیاری که شدم</p>		<p>دارم اگر چه دست بکاری که داشتم</p>	

در حشر هم فتاده مرا از جنون عشق با آنکه رست از گل من صد هزار گل بر باد رفت عاقبت از خصمی خدا رفت از دلم بدر چو در آمد غم فراق از سبزه خط تو سیاهی کنان رسید ایک عمر انتظار بسیاری که داشتم	این جاکو دوکان سروکاری که داشتم از دل نشد برون دوسته خاری که داشتم در کو بی یار مشت غباری که داشتم بر خود گمان صبر و قساری که داشتم یک عمر انتظار بسیاری که داشتم
---	---

واقف ز گریه در جگریم گر چه غم نماند
دارم بدل هنوز بخاری که داشتم

بآن سیمین بدن زگر بگذرانم بدست آورد، ام شست و پخت سیجائی مرا از من بگوئید دل افسوده را صد پاده سام کنم دعوی که فریاد شد غم من اگر دانه که را منی پیشو یار بیاید چشم خوش دنیا که او	تکلف بر طرف سر بگذرانم که در نیشش محبوس بگذرانم که من تا که بربت بگذرانم کیا به آسا با خگر بگذرانم گواه این جسم لاغر بگذرانم دل و دین و سرور بگذرانم بگر روزی بخت بگذرانم
--	---

نذارم هیچ واقف چون ظهوری

دلم دارم به دلبر بگذرانم

اشک را بافته ام پرده و ز خود چه کنم کرده اسید ربائی ز دل من پرواز از صبر باد بگویت نه برو گرد مرا	چه کنم آه بلخت جگر خود چه کنم گر نریزم بقفس بال و پر خود چه کنم چون فرستم بتو یارب خبر خود چه کنم
---	---

گفتی از ناز که بیوزید انجم چون شمع	گر نه فرمان تو گیرم لب خود چه کنم
گاه در زلفت تو که جانب سبیل نگرد	آه با چشم پریشان نظر خود چه کنم
سر و کارم بدل سخت بتی افتاده است	نرم سنگ خدا یا لب خود چه کنم

چاره مردم غماز چه سازم و وقت	سخت رسوا شدم از چشم تر خود چه کنم
------------------------------	-----------------------------------

دل در خون طپیده دارم	جان بر لب رسیده دارم
چشم از چشم باری نرسد	دل مفرگان گزیده دارم
نالہ چپد کرده ام موزون	نه غزل نه قصیده دارم
همچو گل خسته بر وفودارد	طرفه میب دریده دارم
نالہ قد میکشد ز سینه من	سر و قامت کشیده دارم
زان کنم گریه های یعقوبی	که غم نور دیده دارم
بر نگردم بگفتۀ نا صح	من بخوبان عقیده دارم
شده ام رام چشم آهویت	اگر چه طبع رسیده دارم
چه کنم آرزوی گل چیدن	منکه دامن چیده دارم
گر رمیدی نمیروم از جا	خاطر آرمیده دارم

از برای نشر او واقف	جان بر لب رسیده دارم
---------------------	----------------------

آن قد دل پسند رانا نام	سرود ستار بند رانا نام
کشته اوست هر کجا جانی است	آن نگاه کشنده رانا نام

<p>دل دران بزم سوخت پا بجا عقل در مانده کم و کیف است التفاتی بهر دما هوش نیست ز سر با غوطه و ز شکر زده است کرد شوریده تر سراناصح آهوی چشم او شکارم کرد همه کردن کشان ابروی اند</p>	<p>طاقت این سپند را نازم عشق همچون و چند را نازم آن تغافل بلند را نازم آن لب نوشخند را نازم نازم این طور پند را نازم صید صیاد بند را نازم شروع کاکل کمند را نازم</p>
<p>مرد و برگزین بر د نام دوا واقف در دمسند را نازم</p>	
<p>مادل صد پاره در فکر شراب انداختیم در چنین حرفی ز روی تشبیه افزدیم جوش ز روی اختیار از دیده سیلاب شک پیش او شرح پریشانی با سودی نکرد</p>	<p>نسخه رنگین بود از غفلت در آب انداختیم برگ گل را شعله سان در منظر آب انداختیم تا نظیر بر حال این دیر خراب انداختیم طرحه اورا عبث در چ قناب انداختیم</p>
<p>تا یکی از بزم می باشیم واقف بر کنار هر چه بادا باد ما کشتی در آب انداختیم</p>	
<p>دولت اگر دستم دهد از دست انجیار نشنم خواهم که کیشب گریه در پای او انداختیم از حال زار خود کز نگذاریم اورا خنجر گردل مددکاری گنهم دیده ام یاری کند</p>	<p>کز نخت یار من نشود با خوشبختن یارش کنم شوری بجام افکتم از خواب بیدارش کنم خفته است بیدارش کنم مست است بیدارش کنم چندان بگریه پیش او کز خویش بیدارش کنم</p>

تا چند آزارم کند تا چیت آزارش کنم سر پایید دنیا و دین آن به که در کارش کنم بیرون کنم زمین خانه و سواهی بازارش کنم اگر بسجده در دستم قند فی الحال زیارش کنم	با این همه دلبستگی خواهم که از گولیش دم سودا بزلت غنبرین سودست پیدایش کنم تا چند بینم در برم دل لاف مستور نمی از بسکه زلف کافرش از راه نیم برده است
---	--

واقف ندارد آن پسر ایشان هیچ خبر
آئینه بنمایم با و از خود خبر دارش کنم

قدر عاشقانه سوخته ایم پیر و بال آشیانه سوخته ایم تا بچو خال تو دانه سوخته ایم ما عبت در میان سوخته ایم ما فقیران خانه سوخته ایم ما بر آن آستانه سوخته ایم ما از و غائبانه سوخته ایم هان خبر گیر تانه سوخته ایم بمرا د زمانه سوخته ایم	گر چه ما از زمانه سوخته ایم بلبلان ترانه سوخته ایم مرغ ما چگونه سبز نشود صحنش در گرفته با اغیار نیست ما را خبر مسجد و دیر شمع در صدر بزم بیسوزد سوخت پروانه در حضور چراغ آتش در من دل افتاده است ما بدل داغ نامرادی را
---	--

نیست همداغ ما کسی واقف
در محبت یگانه سوخته ایم

ز روی مهر و فاش سرسار بر خیزم بگو که من زده انتظار بر خیزم	چنان مکن که ز کوی تو غوار بر خیزم بیا و وعده وفا کن مگر نه به خدا
---	--

درید و چیب کفن از نزار بر خیزم ز خاک با جگر د انداز بر خیزم نزار بار اگر چون غبار بر خیزم خدا کند ده گراز کوی یار بر خیزم	قیامتی شود آید کم من نیست زنگ لاله زار در تو صبح رستاخیز همان بجاک نشینم نکلفت دور مگر خویش نشینم زندگی شوند
--	---

ز گریه کار بجائی رسانده ام واقف
که در مقابل ابر به سار خیزم

دما دم خانه را از گریه با سیلاب میدادم هزاران عور را پیر این سحاب میدادم سر زلف تر بار شسته جان تاب میدادم ثمر سیدار درونی کو نخل این آب میدادم آگر روزی ندمن در دسراجاب میدادم شب از بیطاعتی نیند دل نیتاب میدادم	شب هجرتو کی در دیده راه خواب میدادم اگر از گلخن عشقم قبا خاکستری میشد اگر می بستی ای پیمان گسل عهد و فایان بیا دقتش عمر بستم میگیم چه چهل شد نمیگردم از اظهار درد دل چنین غم طبیعدن شیوه کوفتی بودی سحاب لیکن
---	--

محبت زنگ شرکت بتابد در زلف
صلاتی گردد خونین بشیخ و شاب میدادم

بفرما دین و ایمان میرسانم بان سرو خزان میرسانم سلام او بی طفلان میرسانم بهر حق تیغ جانان میرسانم بان زلف پریشان میرسانم	انتشارت کن دل و جان میرسانم تهید ستم همین عشق بلندی دل دیوانه ام مشتاق سنگ است دل خون گشت از ذوق شهادت نذارم چو دل جمعی ز دنیا
---	--

بازمانده ای خندان میسرانم بهرگان گلستان میسرانم سرشکی تا بهرگان میسرانم گریبان را بدامن میسرانم یکی خود را به سیدان میسرانم	بازخون دل نمک یا شش ضرورت اسیرم و وقفین لیکن صیفی دل غم میشو از ضعف صفا نمی آید دستم گرچه کاره نیم گرد خود شمشیرنازش
---	--

بسان شمع واقف از گل داغ

سرخود را بسانان میسرانم

رحمی نه نمودی تو کردیم خسته سودی نه بداشک شهباده محسوس صد مرتبه از شهر تو کردیم سفیر این چهره زیاده نفسانی به پرده	خون گشت دل از داغ جفا تو کردیم زین بعد من و صبر کرد و اگر ایست عشق نکشت از دل با رخت قامت پرچینبری ای پسر از خویش و گرنه
---	---

و وقت مکن اظهار پریشانی خود را

تا کی ز تو آن طره شود در بهم و برهم

از پی سیمبری می خواهم آه آتش اثری می خواهم از آن قره نیشتری می خواهم قدر خاک دری می خواهم از خد اگو نش گری می خواهم بدعا چشم تری می خواهم	من اگر شست زری می خواهم اشک خونین چکری می خواهم در جزا هم رگ سودای هست سره منظور نظیر نیست مرا نشستم تا سخن بیدروان تا بداد لب خشکم برسد
--	---

<p>بوسه ده که بسی مبتدع نارک افتاد مراجم در عشق نیستم قابل فیض صیاد آرزو مست شهادت چشوم</p>	<p>تلخ کام شکری می خواهم دلبری نوکری می خواهم لالق دام پیری می خواهم در خور تیغ بری می خواهم</p>
<p>ز آتش وادی ایمن واقف همچو موسی شتری می خواهم</p>	
<p>سیتوا نم ز سر هر دو جهان برخیزم نام من بنده عشق است نشانم دانست هجرم از پای فکده است از ان پیشیم چند گویی که فلانی زیر من برخیز ای که گفتی بسر طره من سودا کن گر پی گشتن من یار زجا برخیزد گر گشتی شوخ ز نرم تو خنیزم برگرد ندهم دامن دیوانگی از کف که بخش</p>	<p>نتوانم ز در پیر مغان برخیزم روز محشر همین نام و نشان برخیزم گرد بد دست وصال تو جوان برخیزم در کنارم بنشین تا ز میان برخیزم باش تا من ز سر سود زبان برخیزم منم از روی ادب از سر جان برخیزم من ندانم که به تحریک زبان برخیزم چون گل از خاک همان جا به درن برخیزم</p>
<p>این مکان پیر خرابات بمن تعیین کرد واقف از پای خم باده چسان برخیزم</p>	
<p>شکوه با از یار در دل می برم حرفهای لغتی ناگفته ماند کی تو ان گل کرد خاک کوی او</p>	<p>از گلی صد خار در دل می برم میروم ناچار در دل می برم گریهای زار در دل می برم</p>

گفتم ارنی من نترانی گفت یار خوشه زین خرمم حاصل نشد خانمان خلق نتوان سوختن	حسرت دیدار در دل می برم غصه صد خوار در دل می برم آه آتش بار در دل می برم
---	--

واقف از کم التفاتی های او شکوه با بسیار در دل می برم	
---	--

بر بیگانه گاهی گاه پیش خویش می نالم مبتذل نارسیده هر قدم زاریست کار نمی آرد بشورم و چشمم گریه زرد بطور خود مرا بگذار نا صبح حالتی دارم مده نسبت به بی همدم مراد زار و زاری بگوئیس هر کسی فارغ ز دروغ و غم و شیمت نمی نالم اگر آن زلف از نباشد در غم می هوس کردم که از نوشین لبش کامی شوم	خدا گوی خورده ام زان چشمم کاف و کیش می نالم مرا نه هست ای چون جبر در پیش می نالم و گریه می مرا مرهم نهند بر لبش می نالم که گریه گوئی خامانی ناله کم کن پیش می نالم که اومی ناله زار بیگانه من از خویش می نالم من در لبش میگویی من در ویش می نالم دل آسوده افتاده است در شویش می نالم از آن هر گاه زهر بود خوردم ویش می نالم
---	--

مرا افکنده دور این عقل در اندیش می نالم	بمقصد هست را بی از جنون تو بیکت و ا مرا افکنده دور این عقل در اندیش می نالم
---	--

من با دل سخت تو در افتاد ندارم گر و صفت دهان تو نگوییم چه بگوئیم بر یاد قدرت مبد هم از چشم خودش آب آن سوی دو عالم بود آرا لکه من	با سنگ سر جنگ چه فرهاد ندارم شیرین تر ازین هیچ سخن با دهن دارم ورنه طمع شانه ز شمشاد ندارم من کار بویرانه و آباد ندارم
---	---

در گوی تو ارم هیچ غم مرگ نباشد
صید حسد رم بهم نه بسیار ندارم

واقف نشوم هم سفر قافله عشق

مانند جرم طاقت فرمایم ندارم

غمم هم جبران کشیدم در فتم	نه هر حذران چشیدم در فتم
آب تر دیک رفتش چون	رویش از دور دیدم در فتم
نقد جان صرف کرده زین بار	جنس دردی خریدم در فتم
بوسه زان بلم نشد روزی	لب بدندان گزیدم در فتم
آدم شب نهفته در کوشش	زاری دل شنیدم در فتم
ناچو مسج آدم باین عالم	دم سردی کشیدم در فتم
بسکه این باغ بی هوا بوده است	جامه چون گل دیدم در فتم

خار غم داشتیم بدل واقف

گل عیشی نخیدم در فتم

شب بجز داغ می سوزم	چه مستدر باد داغ می سوزم
چشمم بر راه اوزا دل شب	تا سحر چون چرخ می سوزم
لاله سان در معاشران چمن	بیتو بر کف ایام می سوزم
می زخم جام عشق پی در پی	داغ بالایی داغ می سوزم
آه چنان گرم رفته دل ز بریم	که کنم گریه سر داغ می سوزم

یافتم شعل عاشقی واقف

خانان سراغ می سوزم

<p>پنهان نظری داری گویی که ندانم شبهه اگر داری داری گویی که ندانم تنگ شکری داری گویی که ندانم با خود حشری داری گویی که ندانم</p>	<p>با غیر سری داری گویی که ندانم ای خانه برانداز بسیر کوچه افیار مارا دهنی تلخ تر از در پر تو بریم از مشوه پنهان بی غارتگری</p>
<p>از از نهان تو خسته یافته واقف دل بادگری داری دگویی که ندانم</p>	
<p>که خود مانند صبح اژدها چاک پیر من رفتم هوای غریبم مسازنده سوزی من رفتم سیریم تا ز گل بوی گرفتار چنین رفتم که من جا کندهم و ناگاه همچون کوهکن رفتم ز سودا بسکه در بنال زلفت پشکن رفتم زلفت یاری گوشت شبست خوش باد من رفتم سر از جیب عدم تا بر کشیدم در کفن رفتم بسرم بی بی بی را سنی بی بی من رفتم سج اتش بجان ناخوانده کی در خم رفتم بقرایدیم ازین کنایه دیاران وطن رفتم</p>	<p>بدایان جنون دستی زدم از خوشی من رفتم ز هستی ناخوشیادیدم و ساز عدم کردم نه گلچینم که با شرم بار خاطر عدلیان مبند از سادگی برو عده شیرینان سراییم چو زلف و لبرن شد پشکن آخر دلجم جای نخواهد رفت چو باز پیشانی باین هستی کم فرصت چو صبح خدای چو آن شمع کبنی فانوس میوزد و برین ز شمع امشب بمن پروانه بر پروانه ز دور و داغ غریب نیست فریاد شب و دم</p>
<p>مرا خود سیل اشک از آستانش می برد تو که داری رنگین لنگری نشین من رفتم</p>	
<p>بیدرم من بیایه تماشاگر بیدارم</p>	<p>او یک بچش آه در یای گریه ام</p>

<p> بایکدگر تلاطم و همچون دیدنی است بر دل غبار یکس ازین گلستان افتاده کوچگرد چو سیلاب لشکر خواهد بکوی ماه جبینی کشید خست چون سیل راه دامن صحرای خست گوید کنارین فراقست بچشم من در دشت عشق آه بجائی نمی برد شد خانه خراب سیل لشکر من </p>	<p> ای ابر نریا که میبای گریه ام در راه شوق رفته بگلای گریه ام چون بر دینداری رسوای گریه ام می نماید این ستاره ز سیمای گریه ام زاندم که گشته است وان پای گریه ام به هم سبز اشک کین جای گریه ام حیرت فکند سلسله در پای گریه ام پروای گریه ام نکنی وای گریه ام </p>
---	--

واقف چه میکنی چو قلم سر زش مرا
 از سر میرود و سر سودای گریه ام

<p> خوشتر و نزدیک من این رخ غربت در وطن گران شد گوشتی که گفت و شنید آسوده گوشت تو ام هر چه حرف تلخ زهر آلود میگویی نمی اندازد آن سر و سمن گوش بر حرفم باین تقریب شاید در میان پرسنداحم یک شحر یک مکران قلب لمار از پی نه تنها از تو مجنون گشت رسوا بکلی بر خاموشی مرا بگذران گشت من بر لب ز ضعف دل باین عالم که تو از من گفتن </p>	<p> بر اینم از نفس در دایره ای در چمن گویم نه کس با من سخن گویند من با کس سخن گویم منت جانماشک کلب خوانم و شیرین گویم روم در بارغ و حال خویش با من گویم به پیش او که از مجنون گوی که گویند گویم میدانم ترا من لشکر با صفت شکن گویم ترا ای عشق کافور دل بلای مردوزن گویم که پیشیت جامی انگشت است هر حرفی گویم اگر رود در جی آرام بان سبب تو من گویم </p>
--	---

جہان را سیر بردار المی بیت الحزن گویم	کشیدم محنت ایوبی و اندوہ یعقوبی
دل کردہ بہر پیچہ پیل و ران گشتن کہ در واقف سخن از کھنڈ خوشترن گویم	
ای فلانی منت شناخته ام مہربانے منت شناخته ام بدگمانی منت شناخته ام قصہ خدائی منت شناخته ام می ستانی منت شناخته ام	منصہم جانی منت شناخته ام گرچہ نامہربان با ہستی مردم و باورنت سے آید مکن ای عذیب عوی شق دل ستاندنی ماندہ جان آن ہم
قدر واقف نمی شناسی حیف ای فلانی منت شناخته ام	
ابن یاریو فارمن خوب می شناسم خوبان دلربا را من خوب می شناسم آنچشم فتنہ زار من خوب می شناسم سنگ است سنگ خار من خوب می شناسم سنگین دلان شمار من خوب می شناسم آن حسن خود نما را من خوب می شناسم آن طفل میز را من خوب می شناسم این کور بی حیا را من خوب می شناسم یاران آشنای را من خوب می شناسم	صبر گیر پیرا من خوب می شناسم از دست برودہ دل را پامال می نمایند ہر چند خوشتر را ہمیار و انماید آن دل کہ بار دارد دل نیست گوش گش بر شیشہ جانی کس رحمی نمی نماید بر رنگ جلوہ دارد یا چشم آشنائی دیو انگان خود را کی می شناسد از سنگ دارد بہر خیال ہم چشمی تو نہ کس بیگنا ندانند و انعیار ہر گاہی خدا کار

رفتم پی کدانی وی بردش چو بشنید گفتا کاین گدا را من خوب می شناسم

دارند با جو انان واقف سر نهفته
بیران پارسا را من خوب می شناسم

بست تیغ آن کرد که معلوم	کردم از وقت نظر معلوم
آن دهن چیست نقطه معلوم	بتا علی شد اینقدر معلوم
از عقیق لپش دو مدتی می میر	می توانم ولی جگر معلوم
دیده را زمر بروی روز افکند	پرده داری ز پرده در معلوم
نغمه عیش از دلم مطلب	نفسی خوش ز فوج که معلوم
شوره غوغای لیل از عشق است	ورنه اینها زشت پر معلوم
خط بر آن زلف میکشد بشکر	شانه دیدم شد این خبر معلوم
از طلب می کنند بسیران	سرشار شاست زر معلوم
نامه از بار شیر خم سنگین	طاقت مرغ نامه بر معلوم
کعبه وصل دور و راه دراز	سعی پاکو هست پر معلوم
بچه من بنده بی خرید است	سر بسر عیلم و حسن معلوم
از ازل تا ابد فساد است	قصه عشق مختصر معلوم
لب من خشک گشته از نگاه	چاره آن ز چشم تر معلوم

درد دل پیش از دامن واقف

با حاصل غیب دور و سر معلوم

باشک راه دور و دلی و دانه ای میاک
نزارم چاره ناچار با این چار میاوم

<p>بلاهای که من در عاشقی بهر تو نمی بینم عبار دور و مند بهای یاران ناشنودن شب از درد و لغافلهای او چون کرم را که نذارم غمگساری تا بگویم در دهنهای بمن ده قاصد این صد باره مکتوبی که در انام کرده صد یاد از رنگین نوائیها</p>	<p>اگر گویم زمعمشوقی ترا بزارم بسیارم وگر خود را برسم امتحان بیمار بسیارم ز شور گریه بخت خفته را بیدار بسیارم بکنج بیکسی با صورت دیوار بسیارم چو بوسیده هست دشت اگل دستار بسیارم فقس بر جدمان در پهنه گلزار بسیارم</p>
--	--

سلیقه افتاده واقف بسکه طبع از غنائی دل
چو آینه بهر صورت که افتد کار بسیارم

<p>از کوی یار خاک بسر کرده میروم پیش آمده هست راه جگر خوار دیم ای خواه چه چند جور و جفا میتوان کشید از من مشو ملول کزین انجمن چو شمع افکندیم چشم نمی ایستم کفون از من میوش چهره که با این علوی شوق و دشمن چو تیغ قهر بر می زند مرا</p>	<p>و از سر بهوای عشق بدر کرده میروم برگ سفر ز لخت جگر کرده میروم دانشه باش بنده خبر کرده میروم من هم شبی بگیرم سحر کرده میروم مانند اشک پای ز سر کرده میروم بر عارض تو یکد و نظر کرده میروم از لطف دوست قطع نظر کرده میروم</p>
--	--

خالی و خشک رفتن زین دیندیوان
واقف بخون دل مژه تر کرده میروم

<p>یار مارانگد یاد چه غم اگر ز حد جابدل شکست افتاد</p>	<p>چون بیاید و نیم شاد چه غم با درستی اعتقاد چه غم</p>
--	--

کی سبب هجر بود البتین	صبح و صلی اگر نژاد چه غم
با خیال تو شادی دایم	گر وصال تو روزداد چه غم
نامه از خون دل تمام کنم	از درد ماندگرم داد چه غم
خشم می بر قصه ارباد اگر	آسمان بر زمین افتاد چه غم
می بخور می صلاح کار نیست	گشته کرد هر پیر فساد چه غم
خوب پرویان ز چشم بد نرسند	گر بجا اندان یکا د چه غم
مال و عیال از مواد غم باشند	اگر نداری تو این مواد چه غم
غمم آبی بخیر باقی برین	گفت اگر عیش خیر باد چه غم
بخت کورست چون من با کج	هست روشن اگر سودا چه غم
من چو از سر نهاده ام غم آهش	دیگر از چرخ بد نهاد چه غم
در هواداری سر زلفی	عمر گر میرود بیاد چه غم
چون مراد تو نامرادی است	گر بگردیم نامراد چه غم
از حلال بلای گوناگون	با تو چون هست اتحاد چه غم
ابر ویت گرت ذیق چه پاک	مهریت نیز گرت شاد چه غم

واقف از کرده های خویش پیر

هر گرم هست اعتماد چه غم

جهان غمیده بگوی تو سپردیم شدیم	تو بزی شاد که ما غم زده مریم شدیم
تا بکی گرم با غیارتوان دیدم	آخر از بزم تو چون شمع فسریم شدیم
این جهان چیست عوض خاک و آب و آتش	بفرودت نفسی چند شمریم شدیم

از جهان گذران سخت نکدر رفتیم | کرد بسیار درین قافله خوردیم و شکیم

نغم و دردی که بجایمانده ز مجنون واقف

همره خویش ازین بادیه بردیم و شکیم

من کجا گوهر یکدانه بدامن دارم	بیکسرم اشک پیچانده بدامن دارم
من ازین پشته نام جهان دارم	که غبار رده جانانه بدامن دارم
خرد سالان نتوانند مرا برادر دارم	پای طاقت چه نرنگانه بدامن دارم
تا فشانم بسیر نریت جان سخنگار	عوض گل پر پروانه بدامن دارم
هر قدر سنگ طفل برایش خوردم	از برای دل دیوانه بدامن دارم

همچو زاهد سر سجدارم واقف

که سر گریمستانه بدامن دارم

زندگی بی یار جانی چون کنم	جان ندارم زندگانی چون کنم
جان بده گفتی همین دم میبهم	من سبک و گم گم گم گم گم گم
زنده ام در پیرو بس شهر منده ام	چون کنم با سخت جانی چون کنم
مردم و تو زنده پنداری هنوز	آه با این بدگمانی چون کنم
بر درش دیدار جویان میروم	گر بگوید لن تیرانی چون کنم
خاکم و چسپیده بردمان تو	گر تو دامن پرفشانی چون کنم
بس کنم از عشق چون شود سبید	بیر گردیم جوانی چون کنم
نیست پاس شمع چشمان کاسل	آهوان را گاه بانی چون کنم
چون حرابت عشق مرد افکن شوم	تا تو انهم بیلوانی چون کنم

ای که گویی شاد ز می آهسته باش شمع پیش صبح میگرد و نموش گشته ام بلبل ز عشق تو گلی ذره ذره گشته ام در دست تو نا تو انم آه نتوانم کشید	باغم و درد فلانی چون کنم با تو من آتش زبانی چون کنم گر کند عاشق پرفانی چون کنم تو همان نامهربانی چون کنم آه با این ناتوانی چون کنم
---	--

من کنم واقف گدائی انگلی

اپس بخسرو همزبانی چون کنم

خواهم که بریار دگزار بگیریم خونی که بدل کرد مراد در جد بیزار شد از زاری من پارسا زار ای کان ملاحظت نک لطف نکردی صبا یح چه کنی وقت من غمزه نام تارک دلیم گشت درین بادیه تارک	چند آنکه کند در دل افکار بگیریم گردست ده وصل تو یکبار بگیریم پیشینم و بزراری خود زار بگیریم حرام زده ام بردل افکار بگیریم بر خیز کنم ناله و بگذار بگیریم چون آبله از کاوش همار بگیریم
--	--

واقف اگر افتد بکفر دامن وصلش

عهد هست که خون گیریم و لب پیر بگیریم

با خود از دوستیش این همه دشمن کردم شمع سان شکر که از دولت بیدار نیست تا شد افروخته تا صبح قیامت د انم کوچه عشق ز خاک تر دل سوخته گداز	کس بدشمن نکند آنچه بخود من کردم خدمت بزم ترا تا دم مردن کردم این چراغ نیست که از روی تو روشن کردم کلنجی بجز زار بر منزه گلشن کردم
--	--

سرگران هست بمن از دوسه روز می پناه سخت تر شد دلت از داری بدنا می تا درین باغ مرا سر و قدی کرده اسیر بیج و تاب کمرش بسکه مرا لغر ساخت چون دل از غیر تو پرداخته ام چیست بجای باد خاکی ز در دوست رساین بمن چه فغانها که بیاد گل رخسار کس قابل گلشن کوی تو ندیدم خود را برق در عالم ایدل زدی از ناله چرا همچو زنجیر بفریادم را کس نرسید وصف روی تو به بنجانه بوجهی گفتم	من کجای بقفس بادش چین کردم خواستم نرم کنم سنگ تو آهین کردم زندگی فاخته سان طوق بگردن کردم رشته آساکه زاز چشمه سوزن کردم پرده بردار که من آیین روشن کردم سر زده چشم خودش کوری دشمن کردم همره بلبل شوریده بگلشن کردم من دیوانه از ان جای بگلشن کردم چه بدی با تو من سوخته خرم کردم گر چه یک عمر بنزدان تو شین کردم که بتان را همه از شوق برهن کردم
---	--

واقف آن گل بنجاد دل من شکست

من از ان خار چه گفتم که بدامن کردم

ز کوبش دوش زخمت از غیرت بیار می بستم سری با خود نمایم اندامم ز نه چون گل کجا رفت آنکه میگردم تلافی از نشت بها سرا میبید به بود دل بیمار که بود نه آنستم که نخواهد شد گرفتار در پیشانی زنی فغان این محفل بفریادم که یکس	بخون دیده نقش خویش بر دیوار می بستم دل صد پاره را بر گوشه دستار می بستم گر روزانه هم بر دل افکار می بستم برای او هزاران نسجه چون عطار می بستم من آن روزی که دل در طره دلدار می بستم زبان حال نمیدی لب از گفتار می بستم
---	---

<p>رسیدی گزرباغ عیش برنگدسته شوم بدرست غم چیرا پشته ناره های خار می شوم</p>	
<p>ز بارم نیست امیدوارش ز غم و غمش بیرمش خویش را ساز همچون تاری شوم</p>	
<p>که چو یعقوب گریه سر نکند تا ازین غم بکس خبر نکند بعد ازین سوی او نظر نکند همراه او دگر سفر نکند قطره خویش را که نکند هوس یار خوش کمر نکند قصه خویش مختصر نکند</p>	<p>همچو که یاد آن پسر نکند نکند نام که گریه سر نکند دیده از دیدنش چو که ندید بدر فیق هست دل خدا حافظ نیست چون جوهری درین بازار اگر از کوه در دجان بردم کرده زلف تو ام طولی خوان</p>
<p>فیست یک شب که بستر و بالین واقف از آب دیده تر نکند</p>	
<p>دیر پروائی مکن چنانا ز دیری می کشم گر ندیدم پیش یار دلپذیری می کشم میکنم تکلیف بلبس نامفیری می کشم سادگی بنگر سر زنجیر شیر می کشم بعد ازین منت ز خاک پای پیری می کشم انتظار ناوک نازت ز دیری می کشم خویش را در صحبت روشن ضمیری می کشم</p>	<p>بار غمهای تو با جسم حقیری می کشم تحفه دیگر بغیر از دل ندارم در بساط بید غم که دماغ خود بخود نالمی غم میکنم ضبط عنان دل ولی لرزم خود سر که خط جوانان بی بصیرت میکند ای کمان ابرو بقیرانت دل جانم و باش تا به آینه سنان از عیبه آگاه می دهد</p>

<p>چون تجمیع افتاده ام واقف درین ای زیبا دست بر سر انتظار دستگیری می کشم</p>	
<p>ز دست عزیزان وطن میگذارم هوای نفس بخت آتش به بال دل را که دارد هواست شکستن گرفتم که دامن ز دستم کشیدی مرا خانه بود دل نام لیکن ازین بد حریفان خدا مافطت با گرفته گریبانم و دامنش من دهم جان تلخی که شیرین لبی را</p>	<p>وطن که بشت است من میگذارم چمن را بر رخ چمن میگذارم وران طسره پر شکن میگذارم ترا ای ستمگار من میگذارم ز دست تو بخت یاد کن میگذارم ترا مست در انجمن میگذارم نه او میگذارد نه من میگذارم بصد حسرت گوهر کن میگذارم</p>
<p>مرا نسبتی هست با شیخ وقت چو سیرم به چین چوین میگذارم</p>	
<p>از دوری تو گشته سیه در بکار چشم بلبل ز حرص دیدن گل موسم بهار رفتی و شب نموده روز حساب شد بانده خال چشم سپه کن بروی یار بگشاده ام ز تنگد لیبا درین چین یک لحظه در دوری طاقت گدازید از جوش گریه فرصت نظاره نداد</p>	<p>یعنی فتنه از نظر اعتبار چشم فسر یاد میکند که ندارد هزار چشم میگرد میتو تا سحر آخر شمار چشم یک لحظه هم ز عارض او بردار چشم چون غنچه فسرده بروی بهار چشم اشکی شد و چکید مراد رکنار چشم مار شب وصال نیاید بکار چشم</p>

<p>کردی ز کوی یار بنیاد می ای صبا منع من از نظاره مکن آه چون کتم آن دل سیاه رحم بجالم نمیکند</p>	<p>بسیار بود در بهشت امید و ارشتم می افتدم بر وی تو بی اختیار چشم کردم سپید در رهش از انتظار چشم</p>
<p>واقف نظر زلف خطا دلان مکن پوشیده بهتر است ز دو دو غبار چشم</p>	
<p>ترا با من سرخو رو چقا بوده است دستم ترا ای بیروت دوست گفتن باز امید خدنگ غمزه ابرو کمانان از نشان دل ازین آهسته رفتند ازین برگشته دیدم</p>	<p>گناه من همین مهر وفا بوده است دستم غلط بوده است فحش خطا بوده است دستم نمیکند خطای تر قضا بوده است دستم ترا جانا جرایی در قفا بوده است دستم</p>
<p>سرفت از شربت و صلح حرارت از چادر واقف هر یمن عشق را مردن و آلوده است دستم</p>	
<p>نخون نمی گشتی دلم دلدار گر میداشتم میکشیدم منت دار الشفا را علاج بی سرو سامانم افکنده در رنج خار میدهم جان از برای یک نگاه خشناک دل بجان آمد ز ضبط شکوه آن بی وفا از بی بوسیدن پایت چو آب ای سرفراز</p>	<p>غم نمی خوردی مرا غمخوار گر میداشتم چشمم ببود دل بیمار گر میداشتم می نمودم بهن می دستار گر میداشتم آه چشمم مرجمت از یار گر میداشتم و چه پیش رخسار خطا گر میداشتم میرسیدم طاقت رفتار گر میداشتم</p>
<p>کی به سجده بچو واقف می نمودم اعظم ره درون خانه خمار گر میداشتم</p>	

سراز قدم تو بر نذاریم ای عشق ز ما باش نافل کردیم بر تو قصه کوتاه مارا صبر از عتیق او نیست این دهم بشین ببا که چندان از ما احوال دل پیر رسید مشکل ز دور تو رفتن ما	گر تیغ کشتی خطر نذاریم غصه از تو کسی دگر نذاریم ما طاقت درد سر نذاریم ما تشنه لبان جگر نذاریم امید دم دگر نذاریم ویرایت از دهن نذاریم ما طاقت این سفر نذاریم
---	--

واقف بسیار دام گسترده
افسوس که بال و پر نذاریم

بیتو فکساره چمن کردیم یک قلم حرف شد سیاهی چشم بر لبش دوش نام بخیه گذاشت جیبهای که پاره شد در عشق	گریه با پر گل و سمن کردیم بس که مشق گریستن کردیم زخم را خاک درد دهن کردیم ما گریستن و پیرهن کردیم
---	--

واقف از جان و جامه بیداریم
خویش را زنده در کفن کردیم

با چنین نخت که ره نیست بنزدان توام فشنه ز لشکر بیگانه بگردش نرسد گوهر افشان بدیج در زندان توام تا یکی آئینه منظور نظر خواهی داشت	کی دهد دست تماشای گلستان توام انچه بگذشت بدل از خون و مکان توام گوش بر حرف من انداز شایان توام نظری جانب من نیز که حیران توام
---	--

گر بدانی که چه مقدار پریشان تو ام من هم خسر کی از خانه خرابان تو ام کاش بگرد ز گدازند بدیوان تو ام داد بر باد هوداری دامن تو ام هست تا جان بتم بنده احسان تو ام	شانه ناکرده کیسوبرین مے آئی قدی رنج کن ای سبیل پیرانه من هوسم هست که پیش تو زخم داد از تو خاک گشتم که شوم یک نفس آسوده کردی آزاد مرا از غم دنیا ای عشق
---	--

واقف امر و چرخ من جانم شدت

آنکه میگفت مرادش که من جان تو ام

مجت هر چه گفت آن می پرستم ترا من از پی آن سب پرستم که من خار مغیلاں سب پرستم من آن سو فار و پیکان می پرستم که چون بت سنگ طفلان می پرستم همان لهای خندان می پرستم ترا من زان دو چندان می پرستم هنوز آن دشمن جان می پرستم که من زنجیر و زندان می پرستم بیابان در بیابان می پرستم غبار کوی جنان می پرستم سر زلف پریشان می پرستم	نه من وصل و نه محبران می پرستم ترا آنی است کان با هیچکس نیست به بستر دیگران را گل بیفشان مرا با غنچه و گل نیست کار سب من آن دیوانه پیسم درین دیر نمکدان گشت داغ شور بختم بر همین می پرستم گرچه بت را محسوم دوستی جانم بر آورد به پیش ما ز آزادی مزن حرف غزالان را بیا و چشم شوخت مرا با سرمه نبود اعتقاد سب بمجد الله که من با خفا طر جمیع
---	---

<p>نفس را چون گلستان می پرستم چو بسیدردان نه درمان می پرستم برائی کج و بران می پرستم</p>	<p>من آن مرغم که از ذوق ایبری مرید دردم و درد هست پیستم خراپهای دل را دوست دارم</p>
	<p>درون خانه را هم نیست واقف در و دیوار جانان می پرستم</p>
<p>دلحم سینا است بسیار آزمودم بلائی سخت این کار آزمودم لگر روز شب تار آزمودم ترا ای طفل طرار آزمودم نذارم بخت بسیدار آزمودم</p>	<p>دلش خار است صد بار آزمودم دم آخر شنیدم کو کهن گفت خطا هرگز نکرد ناوک آه بعیاران دل از پیران بابائی نمی آید بخوابم یوسف من</p>
	<p>سفر اولی است واقف من بایر که هم اغیار و هم یار آزمودم</p>
<p>بتان را نیست هرگز از خدا شرم ازین مردم نمی آید ترا شرم که دارد چشم من زان خاکپا شرم گلی دارم که دارد از صبا شرم ندارد چشم شوخش از جفا شرم ز روی من نمی آید ترا شرم کف پائی که دارد از حنا شرم</p>	<p>جفا جو یان ندازد از وفا شرم چرا در چشم هر کس می نشینی بسوی سرمه سهوا هم نه بیند کجا و امیشود با این هوا دار ز چشمش شرم دارم و نه گویم برویم میدومی ای اشک هر دم چسان محرم نماید خون مارا</p>

<p>چه بی باکانه بت رامی پرستی مگر واقف نداری از خدا شرم</p>	
<p>دل نمیخواهد که من تنها دلی خالی کنم کی توان بر روی روز افکند را ز گریه میروم امروز لبریز شکایت پیش یار فکر ز افش از دماغ من بر آورد سنبل ساقی امشب از برای خاطرم پر کن جام سرو دشمنشاد و صنوبر از زمین قد میکشد همچو آن ابری که می بارد پریشان غمت</p>	<p>ابر و شمع و شمشیر باید نادلی خالی کنم شمع سان درد امنش بهادلی خالی کنم یا شود پیمان امر بر پادلی خالی کنم ای خوشا ساعت گزین جو دادلی خالی کنم تا من از دنیا و از عشق نادلی خالی کنم هر کجا از یاد آن بالا دلی خالی کنم گاه من آنجا گوی ایجا دلی خالی کنم</p>
<p>حلقه بر هر در زدم واقف کشادی فند به که اکنون بر در لهادلی خالی کنم</p>	
<p>ز صدرم رانده یار از استان هم تزاری نیست رنگ شادی غم کجا بفرود شدم این دل را که دانه زمین گیرم بکوبش بخرم منع سنگ طفلان لکبوش نوا موز جفا طفلی ولیکن بچون تشنه است ترک چشمش ایل ز شست دودست نیری از چشمم</p>	<p>زمین گیرد بجا لسم آسمان هم بهار این چمن دیدم خزان هم ز داغ مهر از زخم نشان هم نشیند بر سرم گرا آسمان هم خسریارم اگر باشد گران هم زدستت پیری ناله جوان هم مشتوایمین اگر نشند امان هم نصیب دشمنان گردید آن هم</p>

<p>که می نالیدم اندر آشنیان هم بجامم می رسید خنجر سنان هم سبک بگذشت از من سرگران هم</p>	<p>مر این ناله مخصوص قفس نیست ز خوش مهرگان خوش دنیا لاشی نمیدانم چه بد کردم که آن شوخ</p>
<p>زمن واقعت بآن بیدرگوئی چو دل بردی بر این نیم جان هم</p>	
<p>دو دیر میخیزد از دل آب می آید بچشم گوهر اورا پاره سیما می آید بچشم آفتاب محشرش مهتاب می آید بچشم هر کف خاکسترم سنجاب می آید بچشم</p>	<p>کی شب هجر تو با نواب می آید بچشم بی ثباتیهای دولت هر که دارد در نظر می کشی هر کس که یاد از زکس مستی گرفت تا من دیوانه پوشیدم نظر از لباس</p>
<p>تا سری با سجده تسلیم پیدا کرده ام شیخ او واقعت مرا محراب می آید بچشم</p>	
<p>دوستان چله کیو سید مبارک بام منکه با پیر معان دست ارادت اوم در وفا قلم و از طاق دلش افتادم بی سبب نیست که میسوزم در فریادم خط بر آورد و منش خط ظلامی دادم دست من گیر خدایا که زپا افتادم ترسم از اینکه بیازیم دهد بر باد هم دادگر که که ازین ماه ستانده ام</p>	<p>ماه عید ابرو مثل اسکا شدم دل شادم چه خیال است که با شیخ نمایم بیعت جفت صد گونه خرم در در این صحن چشمی از دود لکم تر نشود همچو سپند ساده رویی که بمن داد خط پزاری سر سری از سر من چند که زخا می کرد یار بر فضل مزاج است و منم یک کف خاک دل با دوادم و بی مهر یاد واقعت</p>

<p>ممن آن مشکله که نه یار و نه زیدین نمیدانم که من آداب گرد یار گردیدن نمیدانم کنون در مانده ام چون طفل بیچیدن آید ز نالیدن چه پرسی عجب کامیدن نمیدانم تو ام ناخن بدل مین که نالیدن نمیدانم که از جور و جفایت بنده زنجیدن نمیدانم چو سیل از راه صحرا بار گردیدن نمیدانم نیم از برق کمتر لیک خشنیدن نمیدانم که من چون غنچه تصویر خندیدن نمیدانم بیوی گل شد مقلع که گل چیدن نمیدانم</p>	<p>ز حرف ناصح دم سردتر سیدن نمیدانم بیکش شب بطرف شمع ای پروانه همایون ز نادانی کشاد هم پیش او از شکر طومار هوای این چمن چون شمع با نخل نمیدانم مزاجم گر چه نازکتر فتاد از کاسه چینی مکن در عذر خواهی رنج آن لبانی ترک را هوای دشت پیمانی ز بودا کف غنا نم ندانم میل طبع روشنم با خود نایبها چه حاصل گر شود گیتی گلستان از شکفتن که شتم زین گلستان چون صبا باد امانی</p>
--	--

که پیر من غمناکم با ده ریزد در گردن واقف
 و گرنه من چو دینا با ده نوبستیدن نمیدانم

<p>آنکه منکر دل بیمار نکرده است ممن آنکه با دشمنی اقرار نکرده است توئی آنکه چون عمر وفادار نبوده است آوئی آنکه در حشمت کائنات ز وفا خوار نشده آنکه عمری بسراورد و در اندیشه یار آنکه ره در دل اغیار نزاری کرده آنکه از درد بلب آمده جاناش صد بار</p>	<p>در خود پیش کس انکار نکرده است ممن و آنکه از دوستی انکار نکرده است ممن و آنکه در عمر جز این کار نکرده است ممن و آنکه از خوار شدن کار نکرده است ممن و آنکه اندیشه را غیار نکرده است ممن و آنکه راهی بمل یار نکرده است ممن در دل پیش تو یکبار نکرده است ممن</p>
--	---

آنکه نالید بسی بر در لهما واقف
زاری او بدست کار نکرده است منم

<p>حدیث روی نکویت شنیده آمده ام عجب مدایک و حشمت است و طبعم نه صبر عمره من آمده است بی طاقت شنیده ام که سر بنده پروری داری زدست جذب نه توان عدم بوجود جمال کعبه بگر گل بدامنم ریزد زهی سعادت اگر افتد این کوخ قبول چرا بقصد سر من نمی کشی شمشیر ز ذوق این که شوم سبیل و تیم در خون</p>	<p>برای دیدن رویت بدیده آمده ام که همی دل از خود رمیده آمده ام که در کاب محبت جریده آمده ام چو بندگان برت از سر دیده آمده ام بزرگ صبح گریبان دریده آمده ام جفا می خار مغیلاں کشیده آمده ام بدر که تو به پشت خمیده آمده ام که من ز جان رگ خویشی بریده آمده ام بر تو همچو کبوتر پریده آمده ام</p>
--	---

بزلت یار ترا واقف از سر سودا
مبارک است که من شانه دیده آمده ام

<p>نخین گشتم ز پیری شادمانی از کجا آم بحال مردغم از در دجای فرسای بجزاش اگر خاموشم از وصف لبش معذور ایم غم او میهمان من ندارم در حکم آبی مرا انگشت بر لب میزنی ایشان گل گذر مسان شمع گرم گفتگو بر کس آن محفل</p>	<p>شدم پیر بی نمک شور جوانی از کجا آم دوامی نفع آب زندگانی از کجا آم شکر گفتاری و شیرین زبانی از کجا آم باین افلاس ساز میهمانی از کجا آم نیم بلبل دماغ قصه خوانی از کجا آم من افسوس دل آتش زبانی از کجا آم</p>
--	--

بخون خویش ساغر میزم از مقلستی اصف
می گلگون شراب از غوانی از کجا آم

بر سر گوی شما میگرم چون کنم گریه میا بر سر من تا دل سخت تر از منم کنم گریه آب رخ من ریخت بخاک بید مانم ز مصیبت زده ها منم از گریه چه حاصل که چو شمع اشک ریزان روم از شهرت	چشم بد دور بجا میگرم که بلا هوش ربا میگرم سخت هنگام دعا میگرم واسه من باز چرا میگرم میروم دور جدا میگرم تا رقی هست مرا میگرم از کجا تا کجا میگرم
---	--

واقف از سایه بالای کس

ستلایم به بلا میگرم

تا بداغ او سری میداشتم می گرفتم از پو آنتی ترزا اینچنین کیسان می گشته بخاک از سرم داشته دل فرباشد کاش جای کاه و کاغذ و غم داشت رو نمود آینه را دیدار او غیر از تیغ عجب زخمی بود می کشیدم سر شنیدای اگر	شمع سان تاج زری میداشتم من اگر بال و پری میداشتم غیر زین در گرد می میداشتم من از و در دهری میداشتم در رک جان نشتری میداشتم کاش من هم جوهری میداشتم کاش من هم جوهری میداشتم پهچو مجنون هم سری میداشتم
---	---

<p>لاله سان گر افکری میباشم گر نه مژگان تری میباشم</p>	<p>داغ میگردم دل افسرده را مردم بودم خشک لب را عشق</p>
<p>برده سیل اشک از کوبش مرا کاش واقف لنگری میباشم</p>	
<p>چه میگردم برای دفع یاری چه میگردم و گزینم و ایام گرفتاری چه میگردم نمیگردی اگر دل سیمان داری چه میگردم اگر سید اشتم چشم وفاداری چه میگردم اگر خواهم بزوی من بیداری چه میگردم نمیگردم اگر آشفته اطواری چه میگردم چو بلبل من باین شوریده گفتاری چه میگردم سگ که بیت باو میگرد گریاری چه میگردم خدا ناخواسته بودی اگر کاری میگردم نمیدیدم اگر از دشت همواری چه میگردم</p>	<p>نمیگردم شب بهران اگر زاری چه میگردم فقد شد دشتین انسان گلشن فغان را من از خود رفته بودم شب از دوق خیال با مید جفای صد تغافل از تومی بینم شب بجز تو مگر موجد کونه راحت بشد نگو کوم بر آوردم بطور زلف او خود را درین گلشن بجز نم گری انداخت کوشش آن من تنها رقیب میداد از پیش از حد باندک زخم شمشیر تغافل مردی گشتم هوای بر زده کردی با چو سیل برده بود ارجا</p>
<p>نیفتد جان به نقد دل به نقدین اگر منی کردم غم او را خریداری چه میگردم</p>	
<p>مردای بی وفا گرد تو گردم که از صدق و صفا گرد تو گردم ز ما فزایش تا گرد تو گردم</p>	<p>بیای دل بر با گرد تو گردم بیای فکده دل کعبه جان با من نجوا رفته بر ابرام غث</p>

نمیگرد دل من گروهر کس نذارم پایه کیم از باله دوسر بسی گرد دلم گردیده تو ز طوف کعبه کوبیش رسیدی بلائی از چه میگردی ز من دور بر غم گشت بد گردنه جاست بلا گردانی دولت ضرورت	تو شوخ و میزگرد تو گروم دی بنشین که تا گرد تو گروم دی بنشین که تا گرد تو گروم سرت کردم صبا گرد تو گروم به نزد یکم بیا گرد تو گروم بگردان ساقیا گرد تو گروم تو شنای من که اگر تو گروم
--	--

همه بیگانه طرزند واقف
توئی طرز آشنا گرد تو گروم

تاسیه شد از خط مشکین جانانم نقل وی دارد مقیم گشته میانم سیرم از خجالت اگر سیلاب تشریف آورد پای خواب آلود من زنجیر میباشد بخواب دردمان سوختن را بسکه احیا کرده ام او بدایع عشق شبید میسوزد من روز و شب از طفیل دیگران من نیز آبی میخورم کی تو ارم دید احوال پریشان کس	گشت خون نماند نور شمع و کاشانه ام چون روم جانی دگر بخواست آیدانه ام گریه گردی هم بجا بگذاشت از پیرانه ام اینقدر با از سر زلف کسی دیوانه ام زنده میگرد و چراغ مرده از افسانم در محبت من شریک غالب پروانه ام در ریاض آفرینش سبز بیگانه ام از غم زلف تو دل صد چاک شد چو شانه ام
---	---

در حق من هر چه میخواهد دولت ناصح بگو
ما شقم رند خراجم ابرم دیوانه ام

دل شکار چشم او شد من شکار دل شوم دل ز رشک عشق دشمن جان شده است ز آمد و رفتی که دل در کوی جانان میکند دل غم جانانه دارد من غم دل چار نیست دل شهید لاله رویان شد درین فکر من زود بر خیزم اگر یا او نشینم لب در لب	والله دل عاشق دل بیقرار دل شوم آه ازان ساعت که در کویتش و چار دل شوم شوق میخاک که خاک رگه زار دل شوم عکس از خود شوم یا عکس از دل شوم بر جگر داغی خیم شمع مزار دل شوم من سبک و رحم میخوام که بار دل شوم
--	---

دل مرا فرمود واقف کار سختی میخوشم
سخت می ترسم مبادا شمس از دل شوم

شد عمر با که جای بغاری گرفته ایم خوب با خیال چون تو نگاری گرفته ایم آسان نخیزد ایم گل چوین حنا دامن من بر آتش ما می نسیم عشق ای چشم یار چیست تغافل بحال ما فرهاد کوه کند و بیابان دود قیس پرفتنه شد جهان و پر آفتاب گشت دهر در عهد زلف یار که عمرش دراز باد	خاری برای خاطر یاری گرفته ایم گوش زمانه که چه یاری گرفته ایم خون گشته ایم و دست نگاری گرفته ایم از سینه های گرم شریاری گرفته ایم و بناله تو از پی کاری گرفته ایم ما هم ز عشق ز خصمت کاری گرفته ایم ما از میان رسید که کاری گرفته ایم عمر بخت دامن شب تاری گرفته ایم
--	--

واقف ز دست ما نتوان داغ را گرفت
این گل ز دست لاله عذاری گرفته ایم

بیک عالم مصیبت جان دل اقبال میم میرای میمروت تا ترا دیدم چو دیدم

<p>که من خود را بچوب امشب که قیام بداریم که در چشم تو خاک افکند می من بختیاریم که این بنیم باین چشمی که آن یوسف نهادیم که من در دامن این نشت چندین کربلا دیدم نه از بیگانه دلجویی نه رحم از شناسا دیدم</p>	<p>که خواهم شدن پایسته زنجیر گیسوی صفای اعتقاد می یوفاد بیکر صبی با جدا گردید تا بار عزیز از من نظر بسته چه پرسی سکه نشت وادی خونخواران برگرد و سلمان از غم دل زار نالیدم</p>
--	---

مردن بیدم تن بجای زین زرق و فل وقت
 نه تاثیر از دعای سازگاری از دوا دیدم

<p>عشق دانکه باو یار قدیم است دلم نیست بانه جلبر گوشه غنیم است دلم من دل ساهه با یار خجش که سلیم است دلم از که ایان سر راه نسیم است دلم روز و شب دغم آن طفل تنیم است دلم هست عمری که در آن کویچه مقیم است دلم جان من نیم نگاهی که دو نیم است دلم</p>	<p>نیست امروز که با عشق ندیم است دلم یک قشون غم بسر کش و عیشم آورد ما زلفت تو گزیده هست ز صد جا و در روزگار است که از شوق شمیم سر زلف بیکس افتاده در آن می سر کشم بر خاک سو بموقع آن زلف پیر سید از من چه شود گریه تو نصف دل من خوش گردد</p>
--	--

پوسته گرفته از آن لب نکند بس نعل
 واقف از خیل که ایان نسیم است دلم

<p>گریه زار زار میخا هم سینه داغدار میخا هم مدد می از بهار میخا هم</p>	<p>دیده اشکبار میخا هم لاله زار بهشت را چه کنم ریشه درد ماغم از سودا است</p>
--	--

<p>که ترا در کنار میخوایم خواسته است آنچه بایر میخوایم وصل بی انتظار میخوایم در حریم تو بار میخوایم</p>	<p>باید رفت از میان ناچار وصل با بجز من نمیخوایم وعده هست میدی نمیکیم باز هستی فکده ام از سر</p>
<p>واقف از لطف سانی کوثر مستی بے خسار میخوایم</p>	
<p>که ابراهیم که گل هست احسانی که من دارم که شور افتد بعالم از شکوفایی که من دارم که نتوان دوختن چاک گریه بانی که من دارم که دارد دوستان در دشمن جانی که من دارم از آن ابرو کمان بر سینه سپاری که من دارم نمی سازد صاحب خانه همانی که من دارم</p>	<p>برد سراپا بر آتشم گریانی که من دارم تبسم میکند چون صبح میگوید بر لب مراد عشق باز میجو گل زان خنده می آید بنازم میکشند و از بهر قتل زند میسازد بدل میخانگی شایان شان خود نمیداند غمش در دل فرو داند و آید حاجی بن خست بیرون</p>
<p>بخت است که واقف از من بخت عیب شود از ابر رحمت پاک دامانی که من دارم</p>	
<p>بتلای دل اسیر دل گرفتار دلم میر و مبادل عجب یار فادار دلم والله دل بیقرار دل گرفتار دلم چند روزی شد که هست آشفته اطوار دلم من گرفتم عقده و اگر دار گرفتار دلم</p>	<p>دل خرد یار تو باشد من خرد یار دلم بردم شمشیر ترکان بر ترشیر نگاه گاه لیلی گاه مجنون گاه محل میشود من ندانم زلف مشکین که بگو کرده است گل چه خواهد کرد غیر از دو آبی چون پید</p>

میشود از غنیمت شای که تازک صیفند زلف او واقف دوزاگردیدار بارم		
زچاک سینه چو احوال دل نظاره کنم زبس که دیده ام ز لبران ستم اکنون پالم عید نماید خلق چون با هم بدور لعل نواز حرص میکشی کارم تو خود شدمی به بلای سیاه زلف آسیر چه شعله با که نخیز ز زخم من طاقت دلی که بود مرا قاتلش ربود اکنون مرا که حال ز دست تو دشمنیست دهن دریدگی زخم و شوخ چشمتی داغ	بمرگ صبر گیر بیان هزار پاره کنم به هر که دل بدم اول استخاره کنم با بروی تو من از گوشه اشاره کنم بان رسیده که میخانه را اجاره کنم ولا تو خود بده انصاف من چه چاره کنم نظر چو جانب آن برق گوشتواره کنم روم ز سر و دهن و منو بر دل استغاره کنم که ام چاره مگرد دل ز سنگ خاره کنم شده است موجب رسوائیم چه چاره کنم	رساند فصل گم مرده چون واقف رسید وقت که زنجیر قفل پاره کنم
امروز من محب می پرور خورده ام بر خیز که بم عشوه باغیا رگو که من نزدیک مردم زنگاه کشند تو از دیده بی تو ریخته ام کاسه خون	گویا ز کاسه سر منصور خورده ام دل سرد کرده ام ز نو کافور خورده ام با آنکه این خدنگ من از دور خورده ام یک جرعه می اگر من مخمور خورده ام	
واقف در آرزوی عقیق لب کسی خون جگر زیاده ز مقدور خورده ام		کلامی

<p>کاهای بشهرگاه بصحر اگر بستم یارب چه پیمه ایست محبت که من آن ایام عمر را گذراندم باشک و آه تقریب عمده تابانودگر یکی کف پیش تو گریه کردم و بی آبروشدم بامی کسی شریک غم از یک نشی اشب گریه در جگر خون نمائده کاهای ز شغل عشق فراغم نموده است طوفان نوح تازه شد از آبیده ام خالی نمائد کویچه از سیل اشک من قطع امید کرده ز بهر باب عاقبت</p>	<p>هر جا که گفت این دل شید اگر بستم یک قطره آب خوردم و دریا اگر بستم امروز نا که کردم و فردا اگر بستم صد بار گشت خون دل من تا اگر بستم گریه بجال خود که چه بجا اگر بستم در گوشه نشستم و تنها اگر بستم خون دام کرده از همه اعضا اگر بستم بیانا که کردم از غم و با اگر بستم یا آنکه در غمت بمدا اگر بستم چون ابروهای تو رهوا می اگر بستم خون همچو زخم بر درو لها اگر بستم</p>
---	---

یک قطره خون نمائد کنون در بدن مرا
واقف دل و جگر همه یکجا اگر بستم

<p>دیدم از غیر بسی جور و تعافل کردم آن نسیم که ز بس مشق پریشان سفری مرغ دل طالع آن دام مغرب چون داشت سوخت داغ تو سر ایامی مرا هم چون شمع شکوهر زلف دراز تو نمیشد کوتاه خامه ام قصه حسن تو و عشقم چون شست</p>	<p>نام بی غیرتی خویش تحمل کردم تا توان گشته وطن در خم کاکل کردم آشیان نش شکن طره سنبل کردم و چه ساعت بگوییانخ و این گل کردم بر خموشی زدم و قطع تسلسل کردم نام آن تازه بنام گل و بلبل کردم</p>
--	---

قطره بودی و دریا شدی از پهلوی من بی تا مل تنویشی خنجر پسان دل دادم گلبن دردم و صد داغ شکفته هست گر خورم نعمت الوان نرود از یادم زان نکه گوشه چشمی چون دیدم با چا هایج دانی که چسان بدیه حقیقت بیند	مژده ایدل که من از جزو ترا گل کردم منکه هر کار بقوت اے تا مل کردم نرمیت کردم را عشق چنین گل کردم ذوق خوبی که ز عشق تو تنوایل کردم خویش تن اهداف تیر تفافل کردم سرمه از گردره راکب دلدل کردم
---	--

کی دهم دامن افتادگی از کف وقت
منکه چون زلف نرخی ز تنزل کردم

عیش دنیا همه غم بود نمیدانستم بیش گشتم جو بکرم کرد و رفتم تلخ شد عیشم زین زهر شکر اندوده کردم آنجا چو کبوتر چه قدر با سستی اینکه من غره باین لطف زبانی شتم داده ام داغ نواز دست زهرت انجم سر جدا شد ز تنم پا بکوب پیش ما دم	فسر بهی جمله درم بود نمیدانستم راه باریک عدم بود نمیدانستم لذت دهرالم بود نمیدانستم کوی جانانه حرم بود نمیدانستم همه بر خویش ستم بود نمیدانستم که گل باغ ارم بود نمیدانستم تیغ نبیاد علم بود نمیدانستم
---	--

صرف کردید بخندیدن بجا و وقت
عمر چون صبح دوم بود نمیدانستم

دلم تا کی برود از دست دلدار پیوستم تو دل را می بری از دست لیکن کنی ضایع	مرا غم میوزد رفتم که غمخواری بدست آم روم تا دلبری عاشق نگدای بدست آم
--	---

دلی بردارم از خوبان شهر و کو بکو گمدم
که بهر گریه کیهون پای دیواری بهیت آم

دلچسپ است از هر رشته بیابان و خن
درین فکر کم از گیسوی و تناری بهیت ام

باز آمدم بر نو بجالی که داشتم
یکسان بود ابری و آواز دیم کن
خاکم غبار گشت و غبارم بگو گشت
غمم چه دانه لاله آتش خان گشت
از دل تصور که او نمیدود
ماند بدین گاشتم از گردش فلک
شد گر چه صفت بخت بنوامم عمر
از دل بهان خیال محالی که داشتم
درد ام ریختم پرو بالی که داشتم
از دل زلفت گریه ملالی که داشتم
آنگاه گشت آه زغالی که داشتم
هستم اسیر فکر محالی که داشتم
بر من و بال گشت کمالی که داشتم
و انعم که خام ماند خیالی که داشتم

واقف دوم بهشت چه مجنون بطون
کز من رسید طرفه غزالی که داشتم

ناموس و نام و تگ زرد سر گداشتم
دیدم بدست یار گل زانچو شمع
مذروفا قبول نمی افتد ای دریغ
فارغ ز شادی و غم این انجمن شدم
ناکار من بشوخی سیاهی سپردم
مینخواست عشقت از مستی ز من کباب
که نوم نزع قطع مکش تیغ کین کش
اینها برای خاطر دلبر گداشتم
از دست او گرفتم و بر سر گداشتم
سر را بیای یار مگر گداشتم
باشیشه گریه خنده بسا غداشتم
سر را به تیغ سینه بخت گداشتم
دل فیه کرده بر سر اخگر گداشتم
دل را گداشتم بنوکا فر گداشتم

از درد پیلویم هم شب خواب شد حرام	پیلویشی که بی توبه بستر گداشتم
از سوز نامه ام دل و جانش کباب شد	داغی عجب بیال کبوتر گداشتم

واقف نشست کس در کم کلفت

این شست و شوی باقی کوتر گداشتم

میکنی آزار خوش می آیدم	کم مکن بسیار خوش می آیدم
کی جفا بیت بار خاطر می شود	گر کنی صد بار خوش می آیدم
از تو دشنامی بگو شمر خورده لبو	میکنم تکرار خوش می آیدم
یا کم با طبع ناصح سوئی عشق	چون کنم این کار خوش می آیدم
پیشیه ام عشق است منکر نیستم	میکنم افسار خوش می آیدم
از چه میرانی ز کوئی خود مرا	سایه دیوار خوش می آیدم
نقد و جنس درد و دماغ عاشقی	انچه زین بازار خوش می آیدم
از پی او میروم بی اختیار	بس که آن رفتار خوش می آیدم
جان بقران طمیب من که گفت	نال که بیمار خوش می آیدم
میشود در تنگ دستی رهین	زین سبب دستار خوش می آیدم
بر برگ جان دمدم ناخنی دم	نال که این تار خوش می آیدم

استی و دیوانگه شوریدگی

واقف این اطوار خوش می آیدم

خاک شد در قدم او سر خود را تا نام	صرف آن سیم بدن شد ز خود را تا نام
گر بر چنبد که طوفان بسر آورد مرا	هرگز از جان نشدم سنگر خود را تا نام

<p>چون جانب او فاطمه ای از ناله فرستیم آن نامه که سولیش کنم انشا ز دل داغ بر رفته من نگذر د آن نشو چه سام</p>	<p>بیتاب شویم اشک ز و بنا له فرستیم ملفوف کنم در ورق لاله فرستیم من بعد ز دل یکد و سه پر کاله فرستیم</p>
<p>سوی خودش از جذب محبت کشم آخر واقف چه ضرورت که دلاله فرستیم</p>	
<p>گرچه احوال بسی در هم و بر هم دارم آن پری می رمد از من چه کنه دید آیا گفتم هر چه دولت خداست و لیکر بشنود گرچه تسلیم بود شیوه عاشق لیکن گرچه من خافت سلسله طوفان است هم نشینم گر نکلت هست خبرم نشان عبید در حیر تو ام ماتم دیگر یا بشد آرزو نامه من چون توبیاری ببرد بود دل محرم دیرینه من چون شد فوت</p>	<p>گرده زلف نگار هست چراغم دارم نگار نیست که من صورت آدم دارم نگار آینه حریفی ز تو من هم دارم ناصحا پند تو حاشا که مسلم دارم از سر تو سرویرانی عالم دارم صحبت بی مزه تاجت بجز هم دارم قسمتم بین که بسالی دو محرم دارم که کبوتر من در مانده نه آدم دارم همدمی نیست کنون اشک دما دم دارم</p>
<p>رفت واقف ز برم یار عزیز چنان دل در غمش گریه کنم تا بجگر خرم دارم</p>	
<p>کیوی یار گذاری که داشتیم دارم چنان نیم که دهم دامن وفا از دست برای من کن ای چرخ فکر پیراهن</p>	<p>بعاشقی سروکاری که داشتیم دارم سری پیاپی نگار من که داشتیم دارم من از لباس تو عاری که داشتیم دارم</p>

<p>میکنم زلف تو ام باز پریشان چه کنم وای در پیلوی من لاش پیکان چه کنم</p>	<p>نمیکنم جمع با فسانه و افسون خود را نمیکنم بدم آزار ز بیدردی او</p>
<p>واقعیت از دیدن این باغ حزین گردیدم غنچه سان گز گز گز گز گز گز گز گز گز</p>	<p>هر که رفت دل از دست خیزین من گدازم بجز نام من ام و کسی در بزمش دوش چو لاکریت گرد بر آوردن من بمانتی نزد محبت بر قبیان افسوس گر چه در بادیه عشق تنه بیا و بسی است بر سر راه تو نقش قدم غیر بنود</p>
<p>هر که کرد دید غمین چنین کج بین من بودم یاد روزی که در آن حلقه گلین من بودم هر کجا رخش تو میتاخت زین من بودم در رهت باخته جان دل دین من بودم آنکه بنشست تختین کمین من بودم که بسر کوچه غم خاک نشین من بودم</p>	<p>محرم را ز تو نشد هر کس تا کس ام و پیش ازین واقف تو همین من بودم</p>
<p>شکسته رنگ ز بسیار داری چمنم بیا که سوخت دل از خاکساری چمنم و گر خاند سر و دست داری چمنم شکفت عاقبت این گل زیاری چمنم بهار داده و قانع نگاری چمنم نماند هیچ کف یاد گاری چمنم ولیک زنده با مید و آری چمنم</p>	<p>خزان رسید و پی غمگساری چمنم چمن زد و بیت ایگل بجا کسایش بدل شکست مرا خار پیونانی گل چه غنچه پیر هضم پاره کرد باد بهار زخم همیشه کنم با جبرای بلبل و گل زدست رفت گل و زخم خار بر بخورده اگر چه در قفسم عود تنگ کشند و قف</p>

<p>از بس که دل پلیده پلاشد بجان ما واقف و گر نه اخفقتانی ندانستیم</p>	
<p>چنانکه پیش خدا هم لب زد و ما بندم چو شب بکوی تو آیم ندر پیاستدم بجیر تخم که دل خود کجا کجا بستدم رسید وقت که من نخل ردنا بندم تمام شب بفسون خواب تعبیراندم چو شب بباد تو بهنگامه دعا بندم کهار وید اگر ششت بر شما بندم</p>	<p>بر آن سرم که ره عرض دعا بندم پسان دزد ز بس چه پاسان دارم زد لبری همه اعطاش آفت جهان تو که عیان میرسد ز نخل قدرت ز بیم این که تو شاید بخواب او آئی در فلک بکشاید پی نظاره ملک خذر کنی در قیسان ز تیر ناله من</p>
<p>برنگ اهل هوس نیست عید من چو خون شود جگر من بکف مناندم</p>	
<p>چه کنم آه این کوه غاطان چه کنم تو بگو گر نگنم چاک گریبان چه کنم گر به شتم گدازد غسز الان چه کنم من دیوانه بدل سختی طفلان چه کنم من چنین غلس دار شده همان چه کنم منکه مورم هوس ملک سلیمان چه کنم سزایم هوس این همه سلمان چه کنم چاره تشنگی خار مضیلان چه کنم</p>	<p>بیک نفس پانصد اشک بدان چه کنم غنی سان فاشوتم تا نذر میر این کرد از شهر به رشوخی خوش چشمانم سنگباران همه بر خویش گوارا کردم در جگر آه ندارم ز در آمد غم محسوس با چنین غم نبودار وصالش نشوم عاشقم نیستم آشفته دستار و کلاه نم آبله دریا و نه در وید سرشک</p>

ور دل از گریه بسیار مرا غم نگدشت تا خبر دار شوم کرد سبکبار مرا شد نگمدار من از تیغ زبان ناصح در شب تیره ام آناه بغیر یار رسید سر مرده دیده ارباب وفا شد آخر یار برداشت سر لم بسر نیزه ز خاک در قفس ریخت چو صیاد مرگ کرد آزاد برف بارید مرا گرچه ز پیری بر سر	خانه پردازی چشم تر خود را نازم من سبک دستی غارتگر خود را نازم من سپرداری گوشت کر خود را نازم چه مد کرد بمن اختر خود را نازم طالع روشن خاکستر خود را نازم نازم اقبال بلند سر خود را نازم من وفاداری مشیت پر خود را نازم دل افسرده نشد اخگر خود را نازم
---	--

نرم کرم بدم گرم محبت واقف

دل فولادی اوج هر خود را نازم

امشب که بنیو تاب و توانی نداشتیم امشب که بنیو یار زبانی نداشتیم از درد هجرتن زده مردیم و این عجب گر سوخت چار سوی تمنا با چه غم بر دیم ما بجای دگر روی زرد خویش مار و بال سر شده سوداگر نه ما خوش آن زمان که در دم آباد بوده ایم بی هیچ شده بتنگدلی صرف غم ما دادیم بوسه گر بر کاست ز ما مرغ	از حال ما پرس که جانی نداشتیم بودیم چه درد و فتنی نداشتیم بر خوشتن ز صبر گمانی نداشتیم جنسی گرو به هیچ دکانی نداشتیم پیش تو قدر برگ خزان ندانستیم اسب سود و بیم زبانی نداشتیم نامی ز ما نبود و نشانی نداشتیم افسوس عشق غنچه دانی نداشتیم در دست اختیار عنانی نداشتیم
---	--

زلف او شب تاری که داشتیم دارم	زلفت تیری از کلبه ام بشمع افسوس
به پیرین دوسته خاری که داشتیم دارم	گلشن بحیب ز فیض بهار گریه دیده
هوای دامن یاری که داشتیم دارم	غبار گشتم و بهر گنج شستم و یک
بمخاطرات تو غباری که داشتیم دارم	فشاند بر سر خاکم باز دامن گفت

گذشته گر چه ز حد به غیریم واقف
 آبکوی یار قسری که داشتیم دارم

شد ز سرزندگی بشکر خائیت قسم	گشتم دوازده در به یکتائیت قسم
هرگز نرنجید از نو بهر یائیت قسم	ناشته روست آگینده باو طشت قسم
ای فیضال خوش بدم یائیت قسم	شد تازه جانم از نفس و لنوا تو
مانده تو ایم یافت یائیت قسم	ای عشق از برای خداروزمانت
جانا ترا قسم بسیجائیت قسم	جانی بمن بحسن ز لب مرده توام
رحمی کن ای جوان توانائیت قسم	بر من که در غم تو شدم پیر نا توان
پنهان نماده ایم بهر یائیت قسم	رسوا بقدر شهرت حسن تو عشق یائیت

پنهان مدار واکه کیسوی کیستی
 واقف تر با این سر سودائیت قسم

مرا افتاد مشکلی با که گویم	فتاد از دست من دل با که گویم
بماندم پای در گل با که گویم	زدست گریه در سر کوچه یار
نه بردم بی بسا حل با که گویم	بچندین دست و پا کونین بگر
نبرد ره بمنزل با که گویم	درین وادی شدم آواره صد

<p>جدا ماندم ز محفل با که گویم نخوایند اهل محفل با که گویم بحرفی کرد باطل با که گویم نشند دیوانه عاقل با که گویم ز من بگذشت غافل با که گویم باندم نیم بسمل با که گویم</p>	<p>شب تاریک ره دور و جرس گنگ عجب افسانه دارم در اینجا نخلان کان بیو فاعق و قارا بدل گفتم ز پند و بند بسیار بیارم بکیده حرف گفتنی بود زوی زخمی و رفتی از سرم زود</p>
<p>بغیر از گفتگو واقف ز تحصیل انگردم هیچ حاصل با که گویم</p>	
<p>چه لازم اجدر و زنی چند ناخستود خیر نشستن بر در او چون ندارد سود خیر سپه پوش از سر آتش بسان و خیر پس از دیری اگر با او نشینم زود خیر</p>	<p>بسان بهتر که من از آستانش زود خیر ز سود نقد وقت خویشتن بپزیرانم براهت سوختم زخمی زلف روی ازین ز بس ترسم که گردنم نشیند بر آتش</p>
<p>نشستم عمر با واقف بخاک استان او چو بر رویم دری از حرمت نکشود بخیر</p>	
<p>از قشقه طوفان دیدم ندیده بودم در غنچه گلستان دیدم ندیده بودم چنین چنین دربان دیدم ندیده بودم خواب چنین پریشان دیدم ندیده بودم در سیم سنگ پنهان دیدم ندیده بودم</p>	<p>از آتشک خانه ویران دیدم ندیده بودم از دماغ عشق در دل عدل زار دیدم برو احتیاجم آخر بر آستان دیوان دیدم خواب آتش زلفت بدست سیمیری تو جانایک دل تو سنگ است</p>

باردنی عالم افزو ز آمد بکلبه ام یاز
خورشید در ششستان دیدم ندیده بودم

از لطف یار واقف نهان بسوی من

لطیفی چنین نمایان دیدم ندیده بودم

نخست آنکس که شد در عشق افسانه منم
سرت کردم مکن در عاشقی نسبت با غیا
چو من بیرون شدم لب آنکه آشنا کردی
کنون هر بی حقیقت آمد و شد در لبت دامن
غرض آلوده هستند این گرفتاران که می بینی
نکردم کو تخی در خدمت خوابان سر مو
در آن زنجیر گیسو اولین دیوانه من بودم
نخست آنکس که شد شمع ترا پروانه من بودم
بقربانت مگر در بزم تو بیگانه من بودم
کجا رفت آنکه تنها محرم اینخانه من بودم
بدامت آنکه آمد بی فریب دانه من بودم
پریشان شد بهر جازلف بارشانه من بودم

کشیدم رنج و بهر گنج درویرانه دنیا
چو دیدم خوب واقف کن این برانه من بودم

آه سر خویش که طلق عنان می ختم
عاجزیم در قبضه هجران کافر کیش او
گر ز چشم دام می دیدم نگاه التفات
باید ایامی که کار عشق میکردم بچشم
آن بهار حسن زاد دهم خزان می ختم
منکه دلم با کاشکش چون کمان می ختم
فارغ البال اینچنین کی تشیان می ختم
قاصد اشک بکوی آوردان می ختم

گوش بر حرف نمی اندازد آن مست غیور
ورنه من واقف ز لخت دل بان می ختم

تا بکے از شمش آه کنم
منم از شکوه آن زلف مکن
به که تفویض اے الله کنم
قصه نیست که کوتاه کنم

<p>بسفر میروی ای سروروان رخصت از یار ندارم ورنه خواجه کوره بدر و نم بدید من که در محفل او راهم نیست کاهش دل چو نویسم بویش</p>	<p>باش تاجان بتو همراه کنم پیش او گریه دلخواه کنم بنده ام خدمت درگاه کنم چه کنم تا بدش راه کنم نامه انشا به پرگاه کنم</p>
<p>هست آه سحر و گریه شام آنچه واقف گم و بیگاه کنم</p>	
<p>هر چند که ناتوان عشقم از دیر ز محرم عشقم گم بود و جهان خراب گردد بکدم نشود ز گریه خاموش با صد من عقل ذره عشق افروخته ام چسراغ دغی در بی فرگی گذشت عمرم یاران ز گردن چاره نیست رفته است دماغ بر تر از عشق ای عقل بمن مشو مقابل تا صبح تو کناره از میان گیر غروب است گرد آینه نه بینی</p>	<p>در معرکه پهلوان عشقم بسیار مزاجدان عشقم ویران نشوم جهان عشقم یعنی بی نیستان عشقم نفروشم قدر دان عشقم من رونق دو دمان عشقم یارب نمکی ز خوان عشقم در بوته امتحان عشقم از سجده آستان عشقم بگریز که فرمان عشقم عشق از من و من از ان عشقم گفتم تو بدگمان عشقم</p>

از دغدغه هوس که کم باد با عقل سر سخن ندارم	ما مو نم در امان عشقم عمر نیست که هم زبان عشقم
واقف که عمر خضر یابم کی پیر شوم جوان عشقم	
از تو صبری ستم ایجاد ندارم چکنم بی سبب نیست اگر من بقبس تن دوام بیت ابروی تو پیوسته نمایم تکرار تاب دیدار تو چون آئینه گرفت مرا کنده ام جان پی شیرین دهنی من لیک	دل اگر با ستمت شاد ندارم چکنم رخصت ناله ز صیاد ندارم چکنم مطلعی بهتر ازین یاد ندارم چکنم چه کنم طاقت فولاد ندارم چکنم طالع شهرت فساد ندارم چکنم
واقف از بیکس نیست کسی مایه حیف صد حیف که استاد ندارم چکنم	
در غم حجب تو گریان ز سفر می آیم گر روم از سر کوی تو کجا خواهیم رفت از دل غرقه بخونم چه خبر باست که نیست دارم امید که ضایع نرود آیدم	همره قافله لخت جگری آیم میروم شام چو خورشید و سحر می آیم قاصدا شکم و از کوی جگری آیم ناکه در دم و لب بریز اثر می آیم
آیدن تا سر کوی تو ضرورت مرا پا اگر ماند ز رفتار سبری آیم	
کلام دل از علم و فن میخواستم یوی گل آوردی ای باد صبا	بود در عشق آنچه من میخواستم من نسیم پیرهن میخواستم

بر سر کوی تو پای من شکست چشم گردون کور و گوشم گشته کمر	خوب شد اینجا وطن میخواستم خلوتی در انجمن میخواستم
---	--

صنعت دل امشب ز کارم برده بود بوئے آن سیب ذقن میخواستم

رویت نون

چه خوش باشم با آن خط بکشش پاره نشین طواف شمع و گل ارزانی پروانه دل نبرد خنده چون گل چاک میگردد گریه در آن محفل که حرف از نکست پیر نیست مراد رکتب عشق تو چون بر دند در من از نادیدنت بر سر نیز بیماری افتاد ز بیدردی نه پرسیدی من بیمار را در مکو کز پیچ و تابست باد کم کاری نمی آید اگر دوران کم فرصت و فرصت هوش اگر سود اندازی بگذرای زلف انیمیان	خط پشت لبش دیدن بروی سحر خالین من گرد تو گردیدن من گرد تو گردیدن چه لازم سرو من بنیان قیامی تنگ نشین نیار و عطر انجادم زن از بیم بالین قلم از نی نمودم از برای مشق نالین بحالی گشته ام جانا که می باید مرادین چه خواهی گفت آن روز کمی خواهند نویسن درین فولاد خواهم ریشم چون جوهر دانین بگرد نقطه خال تو چون پر کار گردین نباید اینقدر با بر سر یک موی بچین
---	--

بمن گفتی که روزی هست خواهی گشت ازین شادی مراد شوار شد و دوست

بکیا میروی ای بزمده دامان بنشین	دارم از دست تو صد چاک گیران نشین
---------------------------------	----------------------------------

<p>عرق سوز کن ای اشک که گرم آمده نمک صحت هر قوم چشیدن دارد بدل غیرت و داده حیف از تو طهر رقص تو کم از دور قیامت بنود شده نزدیک که افتم ز زبان دور مرد دم نری هست مرو از سر بالین مرا روح مجنون مگر آید بجد گامی تو سر سری نگذری از حلقه آشفته دلا</p>	<p>مشتاب این همه در سایه قمر گان نشین ذوق پیدا کن و با کبر و مسلمان نشین که تر گفت درین منزل ویران نشین بنشین مکنفس ای قننه دوران نشین میرسد قصه من زود به پایان نشین میرود بعد می دو وقت جان نشین بتکلف و دوسه روزی به پایان نشین نفسی چند باین جمع پریشان نشین</p>
---	--

واقف از هجر عزیزان چه بلای نالی

مهر بلب زن و در کایه احزان نشین

<p>من نمیکویم که مجنون باش و صحران نشین طاقت از رقصیدنت پامال شد از پایش نشین باتنک طرفان نیاید طرح صحت نخبین سرور جای نباشد از لب جو غو بهتر سر و بالای تر اگر دم بلا گردان که او آمد و نشست و رفت از بیدارگی گرچین در بدر افتادی آخر فتحیابی روندا</p>	<p>شهر هم بد نیست لیکن فایع از پایش نشین استقامت خاک گردید آن قیامت آیش نشین و گر گریزی نبودت چون جامه باین نشین ای سهی قد جا بجا منشین بچشم نشین هر کجا بنشست باشد از همه بالا نشین معرض کردم بارها مرزانشین آقا نشین بعد ازین میخیزد ای دل بر در آتش نشین</p>
--	---

در دل سنگین و واقف اگر جایافتی

نقش خود بنشان و همچو نقش بنجار نشین

<p>بیادارم چو صحبت های یاران کشم از خار غار گلخیزان نماند امروز غیر از شمع زنده ولی نگذاشت آبکس از تطاول چنین بهره میگردد افلاک بجز بر باد رفتن در هواست ز بار معصیت شد حلقه امست بیا بلبل بهم صحبت بداریم بگولب را نمک بجا نریزد توتار رفتی چمن آبی خورده است سرچشمان بهیسا رتو کر دم نخواهند آمدن همراه نعشم ز خط نوا بدشت آن زلف بت سنگین دل مارا که گوید عرق ریزان بیا بر تربت من</p>	<p>سرشک از دیده ریزم همچو باران هزاران ناله مانند هزاران کسی از دود کوه شب زنده داران گم کند کیسوی این دل شکاران قرارم برده اند این بیقراران چه می آید دگر از خاکساران شدم سر حلقه عصیان شعاران بنال باز گل تو من از گلخیزان که مصرف نیستش خرد و لکار گل افسرده است همچون زه داران که گشتند آفت پیر پیروکاران اگر نیست همراهی زیاران برو ز ما پریشان روزگار ان که مشکین خاطر امیدواران زمین نشسته ام مشتاق باران</p>
<p>بروز وصل واقف اشک شادی چو بارانست در فصل بهاران</p>	
<p>شبی بکلیه احزان من بیا بنشین مرو به مجلس بیگانگان که بیدارند</p>	<p>دمی به پریشش این جان مبتلا بنشین بیا به پهلوی این درد آشنا بنشین</p>

ز تست خانه من بی تکلفانه در آ ولی ز آئینه هم بی غبار تروام شتابست این همه در راه بیوفایی حسیت فنا ده چو بدست من از قضا مگرین مگر ز لطف نشینی به پس لویم ور نه نمیکنم بسخن خاطر تو رنجبه مرو چو سیل تند زویرانه ام چو میگذری چو آمدی سر بالین من ستاد حسیت	چه احتیاج به تکلیف خود بیا بنشین در آنجا که من از در صفای بنشین تو عمر نیستی آخر گریز پانشین نمیشود که کنم دامنست را بنشین چگونه گویمت ای شوخ میرا بنشین نمیکنم بر تو عرض مدعا بنشین گدشتم از سر اظهار ما خبر این بنشین رو ایدار بجان من این جفا بنشین
--	---

بیا و در دل واقف چو جان بشین ولی ز درد و غم ای نازنین چو بنشین	
---	--

بر سر دل بمن عتاب مکن دل که پر دردش از نیک لب خانه دشمنان مرو دیگر غم او بر سر شب خون است من گرفتارم گناه من عشق است ما گذشتیم از سر دل خویش صبر کن گشته میشوی ای دل خون من گرم آتش است آتش فکر ویرانی دل واقف	باش جان هم بشتاب مکن تنگ بدست من کتاب مکن خانه دوستان خراب مکن امشب ای بیهوش خواب مکن اینقدر هم مرا عذاب مکن زلف را گو که پیچ و تاب مکن همچو سیلاب اضطراب مکن زان سر انگشت را خضاب مکن مکن ای خانان خراب مکن
--	--

<p>زبان گونه که شد خاطر اغیار پریشان با یار سر اسیمه و بی یار پریشان او ضلح شد آشفته و اطوار پریشان جمعی نتوان کرد بیکبار پریشان او راق مرا این همه مگذار پریشان تا بهر تو سازیم دگر بار پریشان آشفته سپهر روز گرفتار پریشان آن نیز نشد از حسرت ویدار پریشان ای زلف تو آشفته و دستار پریشان چون برگ گل افتاده بگلزار پریشان</p>	<p>در داکه مرا کرد غم یار پریشان رحم هست بران عاشق بیچاره که باشد زبان روز که افتاد مرا کاربان زلف بر هم مزن ای باد صبا طره او را ای زلف تو شیرازه جمعیت لها کردیم با فسانه و افسون دل خود جمع در سلسله زلف تو ام نام نهادند من بودم و یک خاطر جمعی زدو عالم منکر چه شوی پیش من صحبت اغیار و رکوی تو تخت دل بنشین جگر حنیف</p>
--	---

واقف چه دهم شرح پریشانی خود را
 و الله پریشانم و بسیار پریشان

<p>در گریه نکرد یاری من بیزاری یار و زاری من جسم آر بدم شماری من از شومی بیفشاری من شد آفت و شوم یاری من خون گشت زنگسای من شمرسته ز اشکباری من</p>	<p>دل دید ز بس کی یاری من نظاره کنسید سیر دارد گذارتم شماری من نقشتم در پیچ جای نه نشست آن مستی چشم داد و بیداد دل بود شریک در دو آن نیز که ابر آمد که برنگردید</p>
--	---

<p>آنای خوابی گریست واقف بس کن ز جگر فشا رس من</p>	
<p>و وصل تو بخواب دید نتوان با تیغ زبان پسند گویان بر خیزد لا رویم زین کوی اینست اگر طپیدن ل هر چند بدست کس نیائی پیکار تو میچو دل عزیز نیست دل لعل گران بهاست خواب گیرم که دماغ خواندنت نیست می نالم و بس که ناتوانم تو قدر شهید غم چه دانی پیر کشت بینه آه نومید</p>	<p>این گل بخیال چید نتوان مار از شمشا برید نتوان زین بیش جفا کشید نتوان در وصل هم آرمید نتوان دست از طلبت کشید نتوان در پس لوی غیر دید نتوان ارزان ز کسی خرید نتوان غننامه من دید نتوان آواز مرا شنید نتوان بهر تو بخون طپید نتوان آنجا که توئی رسید نتوان</p>
<p>واقف بس کن ز ناله دآه این لوحه دگر شنید نتوان</p>	
<p>بسته زنجیر گیسویت نه صد پیر من از فسون سازی تو هر گوشه افسانه است هر طرف هنگامه خونابه افشانی است هر سحر گل در هوای او گریبان میدرد</p>	<p>کشته شمشیر بر ویت نه صد پیر من خسته چشمان جاودیت نه صد پیر من ای کیاب آتش خویت نه صد پیر من ای دماغ آشفته بویت نه صد پیر من</p>

عالمی را زخم شمشیرت بجا کن خون نشاند مانده همچو دیوان صورت دیوار از حیرت بجا در هوا این ناچو قمری طوق در گردن بستی آ	ای هلاک دست و بازو بیت نه من همچو من پشت بر دیوار از رویت نه من همچو من مبتلا می سر در لجو بیت نه من همچو من
--	--

این غزل واقف بطرخاص گفتی قرین
بنده طبع سخن گویت نه من همچو من

اگر گشت دیار ز دست من غیب دامن آنکه رخسار مرا پاک نیاید از اشک کرد یا دم من گشته بصحرا می چون اگر بود بنده که بی ناز نباشد معشوق	چاک و جیب خود از غصه زخم نادامن آستین است درین قحط و فایادامن صلح هرگز نشود پای میایادامن میکشید یوسف از بین ره ز لیلیادامن
---	--

دل شوریده ام اسوده بصحرای وقت
منتهای سفر اشک بود نادامن

تنگ نزار دل مورست فضا می دل من دل من کعبه غمهای جهان گردیده است از شمر گاری آن غمزه که چشمش مساد تا یکی پر زنده از شوق اسیری ببرم از تو شنیده ام می ناله ندانم چه کنم غیر دافعت که جز او نیست جگر گوشت مرا کارم آخر شده لیکن ز زبانش یاران گر چه خوبان بلب اعجاز مسیحا دارند	غم چسان شاه نشیند بسری دل من بت من تا شده خانه خدای دل من دل یک شهر خرابست چه جامی دل من بقفس سار رسانیدد عالمی دل من که ببالای تو تنگست قبابی دل من که سیه پوش نشیند بغرای دل من سخنی چند بسازید برای دل من ای دروغا که نکرند دوا می دل من
---	--

ای که گفتی که شکسته هست کجای می آید	خود بفرما که در سنست کجای می آید
گریه زارم ازین پیش چنین روز نیست	شاید امروز شکست آید کجای می آید

ننتوان یافت دلی در همه عالم واقف	بجفای دل یار و یوفای می آید
----------------------------------	-----------------------------

شوخ و سرکش سپیدی ای بمن	از پدر بی خطری دای بمن
هست بیدادگری دای بمن	از خدا بخیسری دای بمن
من ز تو با خبرم دای بتو	تو ز من بخیبری دای بمن
بانتو گفتم غم دل بد کردم	لطفاً دپرده دری دای بمن
تا کجا رشک تو انهم بردن	جایجا جلوه گری دای بمن
خواستم بر سر تیر تو روم	کرد دل بی جگری دای بمن
چه کنم سعی نگداشتنت	عمری و در گذری ای بمن
آه چون دست زخم در کمرت	سخت نازک کمری ای بمن

یار خنجر بکف آمد واقف	من باین بی جگری دای بمن
-----------------------	-------------------------

اگر کار اهل صدق و وفا میکنی	این کار خوب نیست چرا میکنی
خون را که غازه رخساره وفاست	پایان مجوزنگ خنای میکنی
دین را که گسسته نیست که بتواند	فکر تلافی دل بامی میکنی
گفتم که بپوشد بدعاگوی خود بد	دشنام داد و گفت عیب میکنی
باسن که غیر مهر و وفا نیست	آهنگ جور و غم جفا میکنی

<p>بر من در رضا نقد و امیکنی مکن مکتوب غیر بنده قبا میکنی مکن مارا چراز دادم رها میکنی مکن</p>	<p>در بسته خانه را بر قبیان سپرده تا خوانده دور میفکنی نامه مرا ما غیر عاجزانه صغیری چه کرده ایم</p>
<p>آخرین شده است کار تو زین درد جانگداز واقف بهره فکر و امیکنی مکن</p>	
<p>تقریب یا قیسم برای گریستن گوشش تشنه نشاء بعد از گریستن استاد هم شمع برای گریستن چون اینیستیم گدای گریستن چشم نهاده بود بنای گریستن ممنون شدم رسمی برای گریستن گیرم ز دست شمع لوی گریستن وادم شیخ و شایع لای گریستن</p>	<p>ابری کشید سر بوی گریستن عمری گذشت آنکه از شک سال در بنشین بغیر و خنده کن ای فاکه سما ان شک ما همه ز دولت ای شد خانه خراب ندانم که در چه وقت آخر رساند سیل شرکم که بوی بار غالب حریف معبر که آرامی گریه امشب که بود در تو همان کلام</p>
<p>واقف ترا به تربت مجنون که ز قناد صد شکریافت چشم تو جامی گریستن</p>	
<p>چون زخم نیست مرا سازگار خندیدن بسان شیشه توان اشکبار خندیدن غنیمت است درین روزگار خندیدن چه لازم است بسان شرار خندیدن</p>	<p>مده بیا دمن دل فگار خندیدن هم بزم و هر که شاد نیست هم بیایه غم بخند که همه بر حال خوشتن باشند چراغ عمر تو گل میکند بچشم زدن</p>

د بان زخم از آن دو ختم که می باشد	بگشیش تنگد لان تو عارضندیدن
ز بیم سنگد لان است کارا و فتن	نهان گریستن و آشکار خندیدن
<p>سلوک طفره آن یار جانی میکند بان کشید از زاری من گر چه کار دل به نیز ای ز بس احسان شکاری بزر جان صدباری ز چگونه از جفای غمزه چشمم بود او بطول عمر نتوان کیسر عرض آن دان باین پیری مرا و میکند از پیچ پهلوان بوصل از بحرستان و من آن خیر مسلم سقط گوید و دهد دشنام از بزم کند میر مرا با آنکه در مهر و وفا خوب امتحان کردند</p>	<p>که گاهی ششم و گاهی همدانی میکند بان ولیکن بالضرورت زندگانی میکند بان اگر یکبار بهم نطف زبانی میکند بان که پیدا اولدای آسمانی میکند بان نقطه و لما که گیسوی غلانی میکند بان نیم ناخوش که این ناز از جانی میکند بان که این کافر زبید از خجوانی میکند بان به بیند آنچه یار از قدر دانی میکند بان همان چو روح از بیدگانی میکند بان</p>
سبک روحم بخود گیرم از کوشش و م و و	که آن بی رحم اکثر سرگرائی میکند بان
<p>فتنا از ضعف نهضم از طپیدن سیاه فاقش می خیزد آهیم باین ضعیفی که من دارم گرفته فکندم در گریبان تو دل را مسلمانان اسیرم کرده چشپی</p>	<p>و اگر نتوان بدرد من رسیدن عجب نبود از دوا لا و دیدن ز خود در فتنم کجا خواهم دیدن و اگر نتوان از دوا من رسیدن ازین کافر را باید خسریدن</p>

<p>باین دندان ستم باشند گردیدن اگر آن لعل لب خواهی بکیدن نذار دسود نبض مرده دیدن نمی میرم چو شمع از سر بریدن ولی پریکان او نتوان کشیدن نباید این همه بر خویش چیدن چه لازم اینقدر از زار دیدن</p>	<p>لبش نازک تر است از برگ گل هم ز گوهر و ام باید کرد دندان طیب مهربان بگذارد ستم ز داغ عشق دارم زندگانی کشیدن میتوان از سینه دل را چو گلچین در کدین است اسی گل تو آهونیستی ای شمع آخر</p>	
	<p>مگر پیدا کنی در عشق رنگ ترا واقف بخون باید طپیدن</p>	
<p>فتر دانی نشد دو چار بمن پهلوانی نشد دو چار بمن دستانی نشد دو چار بمن نا توانی نشد دو چار بمن</p>	<p>مهربانی نشد دو چار بمن مانده در پرده زور زاری من عمر شد صرف پاسبانی دل نا توان گشته ام ولی چون خود</p>	
	<p>مانده ناگفته در دل واقف همزبانی نشد دو چار بمن</p>	
<p>آخر غزاله شد دل و حشمت قریب من داغ محبت تو بود بر حبس من بر جسته مصرعی نشود دلشین من پنهان نماندی از نظر دور بین من</p>	<p>از سحر سازی بنگه نازنین من آن دم که همچو لاله بر آرم سر از کفن من جز ناوکی گزان بت موزون او ارسد گرواشتی محیط محبت کنار ه</p>	

دستم اگر بدامن شست جنون رسد در آستینانه بر سر آتش نشسته ام من گرچه رفتم از دوا و لیک چون نگین طوفان نوح تازه شد از آب دیده ام آن طالع کجاست که تیر توام رسد چون گرد باد در قفس کند آستین من شاید نشسته هست کسی در کین من گردید نقش جبهه من جانشین من از خاطر تو شسته نشد گرد کین من ابر و کمان من منشین در کین من	
--	--

غم نیست واقف از سر کوی دوست
کاهای نگفتی آه کجاست حزن من

باجر تو بس که کرده سیر و گداز من هرگز دلی نسوخته بر حال زار من ابری بداد گشت امیدم نرسید تا شمرده وصال نتر از صبا شنید شوخی که مرده ام ز خمار و لعل او بی آشنایم نکند زین چمن بلبل دلکش قناده دامن صحرایان که اشک صبح قیامت از نفس سرد من مید این خوارسی که من برای تو یکشتم و نه باله از چشم تو با من چنان کرد همراه غیر رفت بگلگشت لاله زار واقف شوم بزرگ خناس خروید	و اغیست شمع از غم شمعهای تار من بی دایع رست لاله ز خاک هزار من و ارم زگریه چشمم که آید بکار من بر باد داد دل ز طعنه زین عیار من با غیر مست میگردد از زلف زار من شادم که نیست بر سر یکپایان من چون طفل شغوغ ز سر زلف او کنار من آخر نشد هنوز شب انتظار من فخر من هست و غم من اعتبار من شد زین مان سیاه سیه و گداز من رحمی نکرد بر جگر من و اغدار من بندد بدست خویش مرا ز گداز من
---	--

<p>غم دوش در غم ای دل مبتلا می من در آشیانه خواب نمی آیدم چه شد آن تنگ عیش غنچه این گل شکم صبح تا باز کردم از بهر خونخوار عاشقی تارفته بگلبدن من عیش ره نیافت در ورطه فتاده ام از گریه کز سرم تا بروی تو قبله حاجات من نشد میکرد خاک بر سرم میگفت وای من شاید که سناختند قفس از برای من کاهی دمی نزد که شود دلگشای من دل هر قدم چو آبله افتد بیای من غم گشته حاجب محنت سرای من بیگانه وار میگردد آشنای من هرگز نشد قرین اجابت دعای من</p>	<p>واقع سر از سایه خود بهم بود براس افتاده بس که بخت مسیه در تقای من</p>
---	--

<p>پیکان یار گرچه شکست استخوان من کو مشفق که بعد هلاک من خیرین هر لب الهوس کجاست منرا و از دوستی بعد از پیریدن من ازین باغ افسی فلک پیدا که میکند من گم گشته را اگر لکزه را تا عتاب تو مخصوص من شود من آن نیم که راه و دای تو گم کنم</p>	<p>نگشاد نیز آه دل سخت جان من سازد رقم بخون جگر داستان من دشمن مشو بجان رقیبان بجان من نسیم عند لیب کنی آشیان من کز تیسر غمزه تو بنجید نشان من تا مهربان بغیر مشو مهر یلان من صدره کنی اگر بجفا امتحان من</p>
--	---

واقع نوشتنی این غزل را بخون دل

شایا باش مهربان من قدر دان من

<p>تو شاه من جلوسی بسیر بناز کردن</p>	<p>ز من گدا سجود می ز من سیر از کردن</p>
---------------------------------------	--

صنعم ادا و نازمی که تراست کس ندارد ز جفا و جور بگذریش کایتیم میاور اگر دام نخت و طالع بتو اختلاط کردن بر دای صبا بجایان زین برین کافش همه جیر تخم ندانم چه شراب داد و عشقم نویسوا پرستی امی دل ز تو کی روست طاعت بیک گشت تو جاناننده عرصه تنگ بر ما نواگر چه خنم جانی چه بلای آسمانی	بد یار دل مسلم بتو نرکت از کردن که چو باز گشت این در توان فراز کردن بکدام صبر و طاقت ز تو اختر از کردن که زبده سرفکندن ز تو سرفراز کردن که ترا نمیتوانم ز خود امتیاز کردن چو بود در آستین بت نتوان نماز کردن نتوان برت حدیثی غم جاگداز کردن چه کنیم نمی توانم ز تو استراز کردن
---	---

بدو روز عمر کونه چرخا لبسته وقت

که ز زلفت یار خواهد گله در از کردن

در دلم هست که نالم سحری بهتر ازین انچه بایست ز الطاف نعمت با من کرد تا نماز اثر از گرد قیسمان آنجا عشوق را اهل خرد عیب شمارند ولی همه بر سینه خورم تیر تو ای سخت کمان خورگر سبب ز سخندان تو بیند گوید نظری کردی و کارم نشد این شوخ تمام	تا کند در دل جانا اثری بهتر ازین جای آن نیست که گویم قدری بهتر ازین میکن امی که یه یکویش اثری بهتر ازین ما برانیم که بنود هندی بهتر ازین پیش تیر تو نباشد سپری بهتر ازین شجوی خلد ندارد قمری بهتر ازین میتوان کرد یکارم نظری بهتر ازین
---	--

رو بجاک در میخانه بیاد رو وقت

آبرو گر طلبی نیست دری بهتر ازین

گر آیدم به پیش تو چو پیر بر جبین مزن	سویان بروح من من ای نایاب من
و دودلی مباد رفت در قفای تو	زنهار بر چرخ کسی آئین مزن
رو داده است صحبت گرم شب به با	ای صبح از حسد دم سرد از کمین مزن
دل از چکیده جگرم تا گلو پیراست	این شیشه را ز سنگ لی بر زمین مزن
مستی و کافری شده شایع ز غمزهات	آه ای فزنگ زاده رو غفل و بین مزن
ترسم که سعادتی بسوی ادب کند	دامن بر آتش دل مابیش ازین مزن
دور از مروت است شکستن شکسته را	سنگ جفا برین دل اندویند مزن
دیوانه نظاره آن دست و شست را	گر تیر میزنی بخد از کمین مزن

واقف ز ناله سوختنم بود اگر غرض

من سوختنم دگر نفس آتشین مزن

نه من خط جانب آن بیوفا خواهم فرستاد	غبار خویش هم راه صبا خواهم فرستاد
جدا هر یک کند تا شرح احوال جدایی	برش دل را جدا جان را جدا خواهم فرستاد
تو برشته بجلی قاصد بیکتوب شوق من	شکایت نامه هجر از قفا خواهم فرستاد
اگر بیگانه می پندارد آن محجوب قاصدا	بسویش ناله در آستان خواهم فرستاد
تبدیستم ندانم تحفه مقبول درگاهش	دعا خواهم فرستاد دعا خواهم فرستاد
بهوای پانوس آن نگار از بس سیردام	بدست گیر که خونین حنا خواهم فرستاد

دل و جان دهم دوری زین گانه نشد

ندانم سوی او اکنون که خواهم فرستاد

مردم و بوسه آن شوق بخشیدیم	کردم خواب لحد حسرت جاوید بمن
----------------------------	------------------------------

دل عجب یار نوشی بود علیه الرحمه گرد او همچو صبا گر چه بسی گردیدم هنر بخت بدم بین که شب و صبح آن نفسی پیش نبود از پس آن نیز نماند من گذشتم ز سیر دعوی دل گیرنده آبروی که مرا بود در آن بزم این بود نیست ممکن که من از دست هم داغ	تا نفس داشت درین نعلبه نماندین بگیره آن غنچه محبوب نخت ریمن دربان تیغ نخواستند نخواستند آه کان آئینه روصاف نگردیدین زلافت یار این همه از هر چه بچیدین که بجز گریه کسی گریه نخواستیدین فی القیاس گریه بی سافر مبحثین
---	---

حجل از همی سایه خوشی و وقت

ز آنکه یک عمر درین بادیه گردیدین

زنده دل را نسزد کرد چه سز کردین هر کجا تیغ کشد نغمه خونریزیتان حاصل ذوق عقیق لب اودانی بهیت پیش ازین تیر ترا بر دل ما بود گذار اندرین دایره از گردش چرخ عمر سیت ماچو پیر دانه بودار بسی سوخته باز پر کار فاده است ز لب گردیدین	صرفه آب بقا نیست که گردیدین کار هر بی جگری نیست سپر گردیدین خون گریستن همه تن لخت جگر گردیدین آنهم آموخت زمرگان تو برگردیدین که چه پر کار فاده است بسر گردیدین توان گرد تو ای شمع دگر گردیدین آه که چرخ کند حکم ز سر گردیدین
--	--

واکن از سر بهوس آن لب شیرین و دانه

چند خواهی چو گیسو شکر گردیدین

سیکفت بلبل نفسی شب چمن چمن	مانند آن غریب که گوید وطن وطن
----------------------------	-------------------------------

<p>گم سوی حلقه حلقه وزلف کنش کنش کز کلبه ام عقیق بیانی بزمین تیری به چاکس منن الا بمن بمن ناخورده بوسه زان لب شیرین شکرانه زرد هم کبابان ترن از دیده خون رود شب به جان لک آموخستم ز نرگس مجاور سخن سخن باری بیا بیکده آن یازن بزن بنبیرد نون سال محبت مکن مکن افشاند ام بوسه تو بوسه عدل</p>	<p>دامی عجب برای دل دیده یافتند چنان بگر گریستم از یاد لعل قربان دست و شست تو ابرو کمان شوم قحط وصال دیده دلم سیر کی شود گر کامیاب از تو من ای سیتنج شوم آنرا که با وصال تو ای شمع خورفت نبود عجب که سحر بیا نم شود خطاب ز اید اگر بدانش دین شمس ست می بگذر از نا نهال گسند میوه آورد گوشت جوف ندعیان است و رزمین</p>
--	---

واقف اگر تو ختم شکایت کنی خوش است
مهر سکوت بر دهن خود بزن بزن

<p>نه از حجاب برویت نظر توان کردن چگونه پیشویشی را سحر توان کردن که از دل تو ستمگر سفر توان کردن که در جدای او چشم تر توان کردن زبان کجاست که تا شکوه ستوان کردن اگر چه سعی باین مشقت پر توان کردن و گرنه قطره خود را که توان کردن</p>	<p>نه شوق دیدنت از دل بدر توان کردن ز رفتن تو درین شهر آفتاب نماند شکست پایم و از بخت همی خواهم فغان که خون دلم آنقدر نماند بجای گر فتم این که کنی گوش ماجرای فراق ز آشنیانه رساندیم خویش را تا دم که شناس نمانده است در جهان و آفتاب</p>
--	---

<p>کنون که موج سرشکم رسیده تا گردن اگر لقصه بر خویش میکشیشی شمشیر که اخت پیش تو از شرم شسته جلوی دل شکسته بار در ست کن یکبار بگردن تو نه پیچیده بود زلف هنوز ز جانب تو اگر حکم طوق در نچیرست بزم یار اگر شیشه بر شراب شوم</p>	<p>چپان ز سلسله غم برها شود گردن بجان من که نخستین بزن مرا گردن زمانه یار ندارد با این صدا گردن شکسته ایم به پیش تو بارها گردن که داشتیم زنجیر مستلا گردن نهیم از سر تسلیم عشق ما گردن بجسم سنگدلی میزند مرا گردن</p>
---	---

سراهِ ناوک ابرو کمان من واقف
بلند گشته دلف و ارجا بجای گردن

<p>ز بهی سر حلقه کا کل کند بر عنائی دو بالا قدرت از سر لبی داری چو شکوفه چون مرا باد در خود مردن از آن به بر خوبان گوازلاله و گل چرا هر لحظه جان میگری لب چکیم از در گوش تو ای ماه نوبید روی چکیم با تو زین</p>	<p>گر قنار کندت نمید بند ز بیابانی ز گل رویت و چین تنی داری چو سیم و دل چو سندان که جویم چاره از نادره دندان که نه پسندند این اخو پسند که شیرینی ضرر دارد دندان بود سر حلقه اخته بلندان نمی فهمی زبان در دندان</p>
---	--

دل با شکند آن روز واقف
که کرده غنچه تصویر خست بان

<p>مانده واپس بر بهت بین دل و جان این از سر جان بی تعظیم تو به خاسته ام گذرت گریختن فغانی بر لب دیر مسجدت به از سیل شرک و پیران همچو شمع سحر محاطت خود دارستی خوش قاری چون ای سیمین گنجینه اختلاطش بمن آمیزش بودی کل خار را بین که چسبانست کربان گل</p>	<p>چو شنیدند چه دیدند رفیقان از من سرگران نگذری ای ناوک جهان این شوق پالوس رسائی بهنالان این گل بنیاد کنند کبر و سلمان از من بار جان میطلبد بالب نندان این از شما دادزدن باختن جان از من در کنار من و هر لحظه گریزان از من میکشی این همه از بهر چه دامان از من</p>
<p>ز اب سرگوشی زلف آنکه نداده واقف کی کند گوش سخنمای پریشان این</p>	
<p>چون سیل روم در طلب دست نشانیان از خانه برون آمدت نیست مستان یکسر و مجزونی فتد تو ندیدیم روشن شده از پر توروی تو شهر مستی تو چه داری خبر از انیکه جهان را</p>	<p>ویرانه بویرانه بیابان به بیابان هستند بکوی تو بسی خانه خرابان گشتم درین باغ خیابان بخیا بان بر کلیه من نیز تبار ای مهابان کرده هست سیه و دودل سینه کبابان</p>
<p>واقف چه کنی بوسه دال از لب آشوب شیرین دهان اندلسی تلخ جوانان</p>	
<p>سر مه ساچشم تو گرد آن هم بهیاد این برگ گل باد صبا در قفس من افکند</p>	<p>که نماده هست و گریخت فریاد بن رقعه داشت زیاران طری این</p>

یاد بر زینت من دل بسامت باد کرده ام کو کهنی بادیه پیائی نبیز تا که بی محل از من لطف سرزده است نیستم قابل تسلیم من خونین دل	دیر بگذشت سلامی نفرستاد من بعد ازین تا چه کند عشق تو ازینا من سرگرا ناست حیر این همه صیاد من طفل اشکم چه کند کوشش استاد من
---	---

تو برو واقف که جای گریه هست ترا
که فتاد بدریار خوش افتاد من

بیم نگین دل و دین جبر و طاقت گردان من بختی مردم و هرگز نگفت آن لب شکر گاهی با پای منی عجب آن ابروی مردانه بگوید چه کردی ای فلک از استانش درم فلکی به بیدادی که آن کافر گرفته است من تجارت پیشه عشقم زیان از سودا من چو رنگ بوی گل بایار یک پیر من	باین شادوم که بار خاطر یار من کجا رفت آنکه گاهی ز هر شمی می چند این که به فضل هر شکل توان چنین بگوید که در بجا فریادی بگوشش پیر من که در محشر برانگیزد یک عالم شب من سر و سامان باندک عشوه بتوان خرد من کنونم سرافشانده استید ای من
---	---

خلاف عادت آن روی می نشیند
خدا ناخواسته او را کند چشمی پیر من

دل ز چشم و ابروی جانانه میگوید سخن از خیال کردن ساقی و چشم مست او هست نخل و پیدایش اره یکسان بیم تیغ ابرویش نگذاشت دم و چرخ	کاوانه سحر که از میان میگوید سخن دل مدام از شیشه و پیکر میگوید سخن عشق با هر یک بیک ندان میگوید سخن ز کس او همچنان ستان میگوید سخن
--	---

	<p>این غزل از پر تو صاحب من افتاده از زبان شمع این پرزانه میگردد سخن</p>	
<p>آرامگاه خویش بدینا بهرسان افتاده ایم در خاک ایا بهرسان مجنون صفت اینسحر ایا بهرسان خونی برسم قرص زانصنا بهرسان در پرده نیست دیده مینا بهرسان تکلیف میکند که بنوا بهرسان</p>		<p>در خاک دلمر دیده دلان ایا بهرسان از بیکدگر زلف عشق ما و دل این شهری آسمان همه شاد و شاد سامان گیر که بتو ای دل نماده است آن شادی که از نظر خلق غایت است سازم چنان بعقل که زنجیر گیسوان</p>
	<p>واقف بسوی اصل روان پاک طینتی ای قطره آشنائی دریا بهرسان</p>	
<p>اسی من هلاک طور تو رسم کجاست یعنی شهیدان تر از خون بهاست این نتوان بیاد داد اگر تو نیست این</p>		<p>خون مرا بریزی گوئی رواست این بر خاک من بخت نگارین گلریز بر خاک پای او مگذرند اسی صبا</p>
	<p>پیرمخان چو داد چو واقف ز دردی کفتا مس وجود ترا کی میاست این</p>	
<p>بیماری و بیداری بی یاری من بین اسی من سگ کوفتی فاداری من بین آهسته روی شوق گرفتاری من بین چشمی بکشتا کیره و بیداری من بین</p>		<p>بکشتب قدمی رنجب نمازاری من بین هر چند که زندی زحیم تو زنیتم ورسلسه زلف تو بند بهت دل زار تو خفته و من شمع صفت بهر تو در سوز</p>

روایت واد

<p>مشتاق دیدیم کجا میری مرو از دل جدا زیده جدا میری مرو کس عمر را نگفته چو میری مرو با این شتاب آه چو میری مرو سوی ختن راه خطا میری مرو نوازی برای آب بقا میری مرو ای هم نفس برای دوام میری مرو از دست من بربک حنا میری مرو</p>	<p>پوشید و رخ ز دیده ما میری مرو کیبار بچرخ مکن این خانه را من تو بیوفایتوان کرد ای سفر ای بیوفایتو حرم اندکی بایست از چیر زلف او بستان مشک صبا ای خضر کار مشد از نشکلی تمام کاسم زرد با نفس اسپید قناد رفتن خنجر نکرده چو لایتم ناز</p>
---	--

واقف شوی با سکه زلف او آید

از سادگی بالام بلا میری مرو

<p>صاحت نیست که آید میان من و تو گرچه موسی است نگین بیان من و تو تا نیفتد جلای از نهان من و تو تا نبو از چهر رسد بر دل و جان من و تو تا نسازند سخنهای زیان من و تو تا نشناسد همه کس طرز فغان من و تو با خبر باش رسید آفت جان من و تو</p>	<p>سود خود می شمر و غیر زبان من و تو اتحادیست مرا با تو که نازک کمرت در میان من و تو رخ و اشارت بهتر من بتو عاشق و تو عاشق شوخ و دگر گر رسد دست کنم قطع زبان اغیار مکن ای مرغ چمن دعوی هم طرخی من دل بمن گفت چو از روز نمایان شد یار</p>
--	--

سبوق ناز و نیاز از من تو میخواندی غنچه باغ غنچه دیگر بچمن میگویی	بودی اربابی و مجنون بزبان من و تو هست پیش و همنش هیچ دبان من و تو
واقف از بهر خدا دست بند بر دل خود شهر پر زلزله شد از خفقان من تو	
ای مرا روی ارادت سوی تو غافل از دود و دلم نتوان شد بر سر کوی ملامت من کنم هیچکس از برگ مانگدین نشد در بستم دل نمی آید سرود چشم من بسیار گردید و ندید خون خورم زین می که چون نیامی سرو من رفتی ذاب از دیده ام چون کنم که بهر آزارم قریب گویمیت دیوانه و مستم که کرد غیر از تیغ تو شد سیراب من من گدای کوبیت امی مولای من	قبیل دل کعبه جان کوی تو خواهد آمد همچو خط بر روی تو بنده صاحب سلامت کوی تو شد پریشان اندکی کیسوی تو تا جد افتاده ام از کوی تو گوشه چون گوشه ابروی تو هزرتک ظرفست هزانوی تو شده روان از بهر حسبت و جوی تو منتفق شد با سگان کوی تو بوی تو ای آفت جان بوی تو تشنه مردم بر کنار جوی تو مشینا مد از جمال روی تو
داد واقف را بده ای شاه حسن سیکشم نقد بیع در اردوی تو	
برو ایشوخ جفا کار برو	برو ای یار دل آزار برو

<p>بروای کافرخوار برو تو نه درخور این کار برو از تو جانم شده بیزار برو بعد ازین پیش خریدار برو نیستم تشنه دیدار برو آدم از تو بهر نه کار برو باتو اتم نیست سر کار برو گرچه گفتم تبو صد بار برو از ره دیده بیکبار برو</p>	<p>زحم بر هیچ مسلمان کنی دوستی با تو بخود دشمنی است بد را از دلم ای دشمن جان چه کنی عشوه فروشی این از تو سیر آدمی آب حیات بعد ازین نامه باشی سن از سرم بگذر و بگذار مرا عجب از تو که ز فتنی ز دلم خون شوایدل که نه تنگم از تو</p>
--	---

ناصر از صحبت زندان برو
تو نه واقف اسرار برو

<p>بود به زین که نشیندم را بیگانه در پیلو سر شوریده همزاد دل دیوانه در پیلو مگر یک لحظه نشیندم را جانانه در پیلو در آید از در و نشیندم را یارانه در پیلو تزیید چون نوی را جانم بیارانه در پیلو که مسکن کرده پذیرای مرا پروانه در پیلو مبادا کافری را نیز نامم خانه در پیلو که دست اندر کمینش باشد دیوانه در پیلو</p>	<p>کند گردانک آن آشنایم خانه در پیلو چرا مائل شود با صحبت کس هرگز با فرو نه نشیند از تدبیر برگزیده در پیلو چه بخت ستاین که در از پیلو می کشد خراب افتاده دل در پیلو بیت آباد کن اول چنان بر میزند دل در پیلو می شمع خراب نیاسودیم با یک ساعت از فرج اول از آن چشم و ازین دل حال من مانگسی ماند</p>
--	--

<p>چه سودار طلی راه که بیه از پهلوی کنی و که داری از دل پیر از زو بخانه در پهلوی</p>	
<p>دل چه پیش آمدت کجائی تو گر چه بسیار بیوفائی تو مگر این خانه را خدائی تو خون شوای جبریدلانی تو الله الله چه خوش ادائی تو اسی محبت چه کیمیائی تو بیللم الله عجب بلانی تو</p>	<p>روزها شدن می نمائی تو همچو محرمت عزیز میدارم کعبه دل خراب می سازم چه جگر با که خون شد از وقت برادرمی تو خوش کند دل را خاکم از دولت تو نشد کسیر بدعا از خدات میجو باشد</p>
<p>این غزل گوش کن زمن واقف که بطبر زمن آشناسی تو</p>	
<p>مار را سید تیرنگاسی که آه ازو دارم بجمعیه ناوک آهی که آه ازو افتاده ام چو شمع بر آهی که آه ازو مخشو رگشته ام بسیاهی که آه ازو دارم زگریه حال تنباهی که آه ازو کارم فتاده هست بشاهی که آه ازو بر روی من دویده گواهی که آه ازو بر منرقی که نهاده کلای که آه ازو</p>	<p>از دست شست چشتم بسیاهی که آه ازو ابرو کمان من پی آزار من میاش پیش آیدم بر قدمی که آهش درگ بدم ز جو رآن صف شرکان چو محبت مانند کشتی که بطوفان شود دو چار خیزی نمیکند بگدایان کو خشی ایش سکری چنان عشق شوم با وجود شک دارد چو ماه نو من دیوانه بشنور</p>

نالیب و گفت شب دل مسکین در آن فن	بختم فکند است بچاهی که آه ازو
بر رخ نقاب طره شکون گرفته یار	روزم سیاه ساخته ماهی که آه ازو

واقف چکوبیت سبب آه دیم
دارم بدوش بارگناهی که آه ازو

دارد بهر یار آن قامت و رو	بلبل ثناخوان و قمری دعاگو
خوشا آنکه آن یار دل جو	دل خواهد از من گویم که دل کو
غلطیده در خون دیدم در آن کو	من زانه کیسو دیوانه کیسو
اوضاع دل شد از بس پیشانی	کرد همه شب کیسو بکیسو
در کشتن مانوش همزبانند	مشرکان بمشرکان ابرو یابرو
خاک هر میش گل گشت گل شد	از گریه من از خنده او
که جهان به بخشد که دل ستاند	لعلش ز معجز چشمش ز جادو
این چشم پاکم بیا بربشا ند	آئینه آسانو بزاند
مار اشکاست از دیگری نیست	ما از دل خود خور دیم پیلو
ترسم بر آرد و دوازده ماغم	آن زلف مشکین پر میکنم
گر نامه قتل آید زیارم	من سازم اورا تعویذ بازو
در جستجوییت گم شد دل من	خود گو کجائی امی یار دلجو
از بهر تیر آن صید افکن	در دشت جنگد آهوبابو
آن کاکل از بس آشفته ام ساق	صد دست سنبل دارم بهر مو
مارانبا یار باغبیر سنجید	داریم تیرش در دل ترازو

میخواست با او گردد مقابل	از حیرت افتاد آینه بر رو
همریست واقف از کوی توفت	
کاسه نگفته دیوانه ام کو	
تیرکاری خورده ام از شست	فرصتم باد که بوسم دست او
لجام مشاطه را نازم که هست	خل و عقد زلف او در دست او
چشم پوش بزرگین گرفت	دسته زر گس شودنی بست او
بعد ازین آب ازنی زر گس خورم	گشته ام بیمار چشم مست او
واقف از زنجیر نتوانم گسخت	
چون کنم گردیده ام پابست	
خراب و خسته و بیمارم از تو	دل خون نشو که من بیمارم از تو
بین چشم چه گلهامی نشانند	ازان خاری که در دل دارم از تو
چه پرسی خانه که بادیان زحالم	خراب کوچ و بازدم از تو
بجفا برداشتم بیار و الکل	درین فکر که دل بردارم از تو
نومی نالی و من میگیرم از درد	
مکن واقف که در آزارم از تو	
جانم بلب رسانده از دل برآبرو	ای عشق و اشتوا ز سرمن ای بلبا برو
بوی زلف یارنداری چه فائده	بی تحفه آمدی بر ما ای صبا برو
این مشت استخوان هم نعل سگان است	بردار سایه از سرمن ای هما برو
آهم نجاک رفتن آن آستانه رفت	ای اشک برآب زدن از قفا برو

ای جان تو هم روان شو برادر پا برو با کس وفا نمیکنی ای بی وفا برو باری تو هم برای خدا ای دعا برو دزدیده دم نجان اهل صفا برو	نه نارنجین زمان بسفر رفته است ماند عمر از تو دعا خواستن خطا است آهیم با سمان شد و کاری نکرد آه آینه از نفس زدنی تیره بشود
---	--

واقف بکمال عشق سفر میکنی سینه

کردیم با حواله ترا با خدا برو

باین عالم معاذ الله بشو که شد زیر وزیر برای شاه بشو بغارت رفتن آن بنگاه بشو مرا باید کشیدن آه بشو چه طوفان کرد اشک آه بشو ز من ناید گم و بیگانه بشو اسیرم در غم جالگاه بشو نه آن مهرت نه آن ماه بشو ز حال خود بنیم آگاه بشو نیاید کار خاطر خواهم بشو بزاری بنده درگاه بشو سبک گشتم چو برگ کاه بشو که حکم سال دارد ماه بشو	سیه شد روز من ای ماه بی تو چه میسری خبر از کشور دل غنیم غم به بنگاه دلم تاخت نذارم در جگر آهی و لیکن تباهی شد به از طاقت من بغیر از آه صبح و گریه شام بمن جانی نماند از غم و لیکن درین ایام روز و شب گر شد چه آگاهی بهم از حال خوشت بجز فریاد خاطر خواه از من یدرگاه خدا ناله شب و روز گران نمکین بسان کوه بودم چسان خواه گذشت ایامم
---	--

کنون آن قصه شد کوتاه میتو	چپه گویم قصه طول ابل را
عزیزان را ملال جا به میتو	تو ای یوسف تقاباز که ره داد

تو ای خضر مبارک پی کجائی
که گم کرده است واقف راه میتو

کون و مکان بود همه زیر لوای تو	ای سرش فرش در حرم کبرای تو
واجب شده است بر همه کس اقتدای تو	کرد چون امام صفت انبیاء ترا
بر تخت جم قدم نگذار دگدای تو	از سر بلندی که بفضر میری است
سرمایه اگر بر داز خاک پای تو	تا صبح حشر سرمه فروشی کند صبا
هر کس که دم زند نفسی در هوای تو	جان زنده گردد از نفس و نواز تو
از شوق سجده در دولت سرای تو	خورشید بر فلک هر تنج که کشد است
هر تاری از ردای تو ای من فدای تو	جبل المتین عروه و ثقی دین دل
بلبل اگر سحر سراید سرای تو	کل نشکند ز سعی صبا در حرم باغ

جایی که میشوند زبان آوران خموش
واقف چه آن کسی است که گویندش تو

رویف های بهوز

خون بساغر کنم از شوق لبست گل گفته	دماغ بر سر نهم از یاد رخت گل گفته
همه شب نوش کنم نغمه بلبل گفته	نا که دل که بیاد گل رخسار کسی است
گنگی سوی من انداز تغافل گفته	شان معشوقیت ایشوخ نخواهد کم شد

<p>کرد باطل همه رایا تسلسل گفته میکنم شاد دل غمزه کا کل گفته جان سپردیم درین میکره قلقل گفته</p>	<p>پیش او شکوه آن لعل مسلسل بر دم رو زگار نیست که در دام پیشانی طلی سخنی و انکشیدیم چو پیناز کس</p>
<p>میکند دسته سخنها ی پیشانی واقف هش شب از یاد سر زلف تو سنبل گفته</p>	
<p>من آنچنانکه گفتم و ایشان چنین همه روزی نهند پیش تو سر بر زمین همه خوبان اگر شوند بمن خشکین همه دارند سنگ در بغل و آستین همه گویند سرو با بقدرت آفرین همه همه شوند سرو گل و یا سمین همه خرمن از آن تست بتا خورشیدین همه هستند خود پسند همه خویش من همه نغمکین همه حزمین همه اندوگین همه</p>	<p>مهر و وفاز من ز بتان جو رو کین همه تو یوسفی و جمله نکویان برادرت با مهربانی تو ام اسی ماه باک نیست دیوانه نیستیم و لیکن برای ما چون بگذری باین قدنا ز آفرین باغ هر که بعزم خانه روان کردی ازین سر پایدار تا ز تو ی دیگران گدا پیش بتان حدیث گل لاله سر کن رحمی نمیکنی تو و گرنه ز زاریم</p>
<p>واقف ندید روی دل از هیچکس دریغ گر دید این فلک زده روی زمین همه</p>	
<p>بسنگ ملامت ز صد جاشکسته ز سودای زلفت سراپاشکسته که اینجا مرا خسار در پاشکسته</p>	<p>سری دارم از سنگ سودا شکسته درین سینه دارم دل تیره روزی ز سر کوچه گلرخان چون بر ایام</p>

غمت آن ظفر زور می یک تاز سیت ز سنگ جفا خسته شد سینه من تو ای سنگدل از کجائی که یکدل چو گویم قدم نه بچشمم بگو ید	که صف در صف عیش تنها شکسته ندانم درست هست دل یا شکسته نمانده است از دست تو ناشکسته درین خانه اشک تو میناشکسته
--	--

ز دستت بسر رفت واقف ازین کجی
نگفتی کجا رفت این پاشکسته

ناصح فریب نرگس فتان ندیده جمع هست خاطر که ز سودا می طرد بر چاک سینه ام چه بلا خنده میزنی از جا زفته دوسه گام از قفائی ل منعم کنی ز حبیب دریدن از آنکه تو آنی که دل ز دست ببرد آن صنم زاهد شغیده صفت میوه بهشت مرا هم نمی بداند من ای همنشین ولی ای پندگو بیا و بین یوسف مرا ای دیده پیکریش که چو سیم است دیده ای دل با تم تو نشستم تمام عمر	جنگ گریز لشکر مژگان ندیده در عمر خویش خواب پریشان ندیده آن مینه را ز چاک گریبان ندیده آن سروناز را تو خزان ندیده دل بردن و کشیدن دلمان ندیده حقت بجانب هست که توان ندیده رحمت بر تو سبب ز نندان ندیده معذوری آن لب نمک افشان ندیده گر تو ملک بصورت انسان ندیده در پیلویش دلی هست بسندان ندیده جان داده و هیچ ز جانان ندیده
---	--

واقف بکوی عشق دلیرانه میروی
آنجا بخون طپیده عزیزان ندیده

ای دل بعشق کارنداری چه کاره نه کوه کندنی نه بحداد ویدنی گیتی ز شور عشق نمک بزرگشت ای گل نباید این همه برنیش چیت عمدی نه بگفته شکست از قفا نیست گیرم که چشم مردمی از وی اعتبار شد سبز نشیت آن لبی اسوده دلا چون گل به پیرهن زهوس چاک میزنی هر کس که دید خواری من برد تو گفت	یاری درین دیارنداری چه کاره نواهیچ روزگارنداری چه کاره گر سینه ز فکرنداری چه کاره تو رنگ دیوی یارنداری چه کاره بر قول خود قرارنداری چه کاره گر در انتظارنداری چه کاره شورے درین بهارنداری چه کاره از عشق خارنداری چه کاره تو هیچ تنگ و عارنداری چه کاره
--	---

واقف ز تنگ و حرمت ره نمیند

در دیر نیز یارنداری چه کاره

سر قفامت چها خوش آمده بوی یار من از تومی آید تو بلای دلی و دشمن جان دیده و دل نرا خوشامد کو	ای قیامت بلا خوش آمده مرحبا می صبا خوش آمده دل و جان را چرخ خوش آمده از کجای تا کجا خوش آمده
--	---

ناچه دیدی به بزم او واقف

که تو امروز ناخوش آمده

ای دل اگر از غم قدری هست بمن ده من بی جگر و داغ کسی حوصله سوز است	از خون جگر ما حضری هست بمن ده ای لاله نرا اگر جگری هست بمن ده
--	--

دل تنگم و بزرگ طریقم نیست در پیلخ	در مشت تو ای غنچه زری هست بمن ده
بی خم شده از گریه بسیار مرا چشم	ای ابر ترا چشم تری هست بمن ده
عشق آمد شمشیر علم کرده بسویم	ای عقل ترا اگر سپری هست بمن ده
سپند که بی حاصل ازین بان بترک	ای نخل امل ترا غمخیزی هست بمن ده
خواهم که دل سوخته را باز بسوزم	گر در دل سنگت شرمی هست بمن ده
تا کی ز غم دوری آن شمع توان سوخت	پروانه ترا بال و پری هست بمن ده
از شبیون تو شب بهم شب خواب نگو	ببلبل بقفانت اثری هست بمن ده

من زاری دل را نتوانم که کنم کوشش
واقف اگر کوشش گری هست بمن ده

دل پریشان دیده حیران کرده	جان من این کرده آن کرده
دیده گریان سینه بریان کرده	ای سرت کردم چه احسان کرده
دور گیتی را نمکدان کرده	لطفاً با سینه ریشان کرده
از کجای آئی ای طوفان حسن	عالمی را خانه ویران کرده
مرغ جان را در قفس افکنده	بیگناهی را بر زندان کرده
کرده و رنبد لهار از زلف	چشم کافر را لکھبان کرده
شوخی و بیباکی و ناز و ادا	بهر یکدل این چه سامان کرده
کی دهم از دست آسان منت	غارت دین دل و جان کرده
خاطر امروز پر آشفتنه است	تو مگر کاکل پریشان کرده
جانم از شادی نمی گنجد بتن	تو مگر شمشیر عریان کرده

چون مرا با خاک یکسان کرده مردن دشوارم آسان کرده	سانیه بر من فیکن ای سرفراز جانم هم شکر از نات ای درد عشق
ای که داری لعل عیسی دم بگو درد واقف راجه درمان کرده	
پی که دام دلی دیگر اضطرار زده که پشت دست بد پیما نه شراب زده که خمیه چونتوشی درده خراب زده بلی بسایه کشد رخت آفتاب زده که سیل رشک منت بوسه رکاب زده کحل بهشت که بر خویشتن گلاب زده حریم او که چنین فتنه است آب زده که غمزه ات بدلم تیر بجیاب زده نشسته است خیالی که راه خواب زده	خدا برو بکجا میرو می شتاب زده چیه مستی است بچشم بتان تعالی اند فرو داده در دل و عجب دارم زتاب روی تو دل می برد بزل فتنه تمام جوش خروشم رشک هم چون سیل کار سن عرق آلوده میرسد میند ز حسن خدمت چشم من است و تر گام حساب روز حسابش مگر بخاطر نیست مخوان فسانه برم هم نشین که در دل سن
کشیده خوان خلیلی ز درد غم واقف صلامی گریه خونین بشیخ و شاب زده	
پهلوی کس ز ناز نه نشسته از عدم آدم کمر بسته یاد ابروی تست پیوسته کرد ما را شکسته و خسته	نیز نازی کزان کمان بسته میچونی از برای نالیدن درد لم میچو طلع حائل پرتشکن زلف و چشم بادامی

رام من آن غزال کی گردد	که ز شوخی ز خاطر م حسته
واقف این برد و چیز خوش دارم دسته گلستان و گلدهسته	
گو نباشد کسی بجا همراه دل که میزد دم از رفاقت ما سپکشد رشک سایه پر خاکم جز دل من که رفت در قدش گرد من بار در که تو نیافت شد انیس حد پس از مرگم	بس بود بنده را خدا همراه یک قدم هم نشد بجا همراه که باو میرود و چسبده همراه کس نزفته است با پلا همراه بارها یافت با صبا همراه غم عشق است تا کجا همراه
سفر عشق می کنی واقف باش تا سازمت خدا همراه	
ای خدا آگهی از حال من زارش ده در و بیدردی او را ز کرم در مان کن دو سه روزش بمکافات عمل عاشق کن دلش از سوسه عشق مشوش گردان خانه بزاری عشاق ندانند که بصیت می برد که چه دل از کار بشیرین سخنی ناشود با خبر از حالت مستقی شوق تا بداند که چها میرود از کیسه من	یعنی اندک خبری زین غم بسیار نشود جان محزون تن را غرول بسیار نشود یار بد خو و جفا جو دل آزارش ده غم بارش ده و اندریشه اغیارش ده و خشتی در شب غم از در و دیوارش ده قدری چاشنی درد بگفتارش ده و مبدم تشنگی شربت دیدارش ده خون کن از عشق دلش چشم تلخ کارش

سروکاری بنجم عشق جگر خوشتر ده	تا یکی خون جگر باز عقیقش بچکد
گریه زار الهی بشب تارش ده	پسند بیدر دبر و زسیه ماخند

تا کند حال من سلسله بر پا معلوم
دل سودای در زلف گرفتار شد

<p>گر تر است سر بسمل ما بسم الله بیکره ایشوخ بخوان فاتحه یا بسم الله اول آن را که بیا موخت ترا بسم الله حاضریم از ره تسلیم رضا بسم الله اینکه بسمل شدن از ما زشتا بسم الله داری ارداعیه جنگ ما بسم الله لطف فرواز در صلح در آ بسم الله سینه کردم سپهر تیر یا بسم الله از خدا خواستم این را یا بسم الله بر این غمزه فانی بکشتا بسم الله باز کن پیش صبا بند قبا بسم الله چسبست تا خیر درین لطف بجا بسم الله هست گریه زار الهی گاه را بسم الله نیست تقصیر درین کار و او بسم الله هست موجود همان گفتش و عصبانیت</p>	<p>سست و خنجر بکشت ای شوخ بیا بسم الله بر مزارم که را خلاص شدم بسمل تو و ده چه طفلی که بیا زیچ نمودی بسمل بنخ در دست پی کشتن بامی آئی بست گریه زار بیا بسم الله لطف آرامی نیازیم تو لشکر کش نا جنگ کردن چه مناسب که دو فرشته ما و کی سر برده ای کجی بکشد از شست بست من چند بکونی که دهم دشت همچو گل دفتر می از نور میت در بغل است تا زبوی تو نشود پیش عزیزان و شن لفتنی از لطف در آغوش تو جا خواهم کرد چند از جا بر دباد پرگاه مرا خدمت پر خرابات گریه منتظر است زاهد از تعجبت ما گریه رفتن دایمی</p>
---	---

	<p>عشق گسترده محب خوان خلیلی و دست از خویش بشوز و دیاللم</p>	
<p>خدا داند که از مردم چه دیده مگر بلبل فغان من شنیده بعد جز تقیل آبی کشیده ز من بگذشته غیری را رسیده شود سیاه از سیاه آمده شنیده کی بود مانند دیده چو شمع این راه طی کردم دیده بمحشر تا گریبان در دیده</p>		<p>ز چشم می رمد آن نور دیده به آهنگ محب نالیده مشب دل از بس ناتوان شد در وقت مرا گشت این نصیب که تیرش دل از وصل آن سیمین تن آسوده قدش دیدم قیامت آشنیده کس آداب فنا چون من نور زید چه خواهی کرد چون دمانت گیر</p>
	<p>سخن واقف مرا تصدیق بیداد خمش خوش بضر یادم رسیده</p>	
<p>رود از دست چون رنگ خنای آهسته آهسته صدف گوهر خاید قطره آهسته آهسته ندانستم که کردی کجای آهسته آهسته بدریا میتوان شد آشنا آهسته آهسته شتاب آر آمدن نتوان بیا آهسته آهسته کنم پیش تو عرض این ماجرا آهسته آهسته بزلفش این سخن زن ای صبا آهسته آهسته</p>		<p>شود سالک ز بهر خود را آهسته آهسته دل از خلوت کند کسب صفا آهسته آهسته تمام شب بسان بدر بر من جلوه بیکوی بصاحب مشربان یکبار بست شو پیا بیا اینم توان آمد که بیار تو ام جانا نخواهم چون سیلاب گفتن بگرخت سباد از عرض احوال پریشانم شود هم</p>

<p>نمایش وصل این سیدین ان آخیزد که میگرد</p>	<p>شدم مفلس ز فکر کیمیا آهسته آهسته</p>
<p>نارودگر اثر من بر نزارم دست از زار</p>	<p>که گزید کار گرو واقف و آهسته آهسته</p>
<p>مگر گل شب نزار و خواب دیده نزارم در نظر کحل الجواهر ز طور رشک حیرانم که این لعل کلامم بکده ارد طول آن لعل سپایش نیست جز قطع محبت ز چاک سینه ام پیکان نماید</p>	<p>که پیش از صبح پیراهن دریده کشم زان خاک پامنت کشیده ز خونم زاده بر رویم دویده دهم عرض غزل گرده قصیده خط مکتوب او باشد بریده بزنگ دانه از نار کفیده</p>
<p>بساطش چیده شد از خط چو واقف</p>	<p>عبثت زلفت ز چین بر خویش چیده</p>
<p>جانم بآب سیده مدارا چو فاشده یادمی نمی گشتی ز دل پاره پاره ام نگذارشته است جای کسی غیر درش صبح قیامت از نفس سرد من دمید همدم بخوان ز لیلی و مجنون حکایتی سیراب ساز خایه بان عشق را از زنگ کینه سینه مصفا نموده بر نیز واقف از نزلت سیاه او</p>	<p>بگذار این تملق سجا چو فاشده صد رقعہ گزینم تنو انشا چو فاشده گر یا فتم بجنل او سجا چو فاشده چشمست ز خواب باز نشو او چو فاشده از قصه سکندر رود ارا چو فاشده مجنون نزار آملد پا چو فاشده گیرم که هستی آئینه سپاس چو فاشده چون سود نیست این همه سود او چو فاشده</p>

<p>خون گشتن ز دیده چکیدن چه فائده نشیدنی چند شنیدن چه فائده در خواب هم وصال ندیدن چه فائده و آنکه برو ز خوش نرسیدن چه فائده جنس جفا و جور کشیدن چه فائده و از یار زهر چشم چشیدن چه فائده مجنون صفت ز خویش رسیدن چه فائده در پیش نشان چو سر و خمیدن چه فائده از هیچ کام دل طلبیدن چه فائده دیوانه وار حجب دریدن چه فائده از همدان کناره گردیدن چه فائده خجلت ز عمر و زید کشیدن چه فائده</p>	<p>ای دل جفای عشق کشیدن چه فائده آباد که ملامت خفتی شدن چه سود بیخوابی فراق کشیدم تمام شب شبه با بنا خوشی گذراندن بدر و غم در بیع صرف کردن نقد و فو و مهر مردن ز حسرت شکر بوسه عبت و بنال چشتم آهوی لیلی طبعیان بیجا صل است عجز بر سر و فامتان هیچ هست چون دهان منیچ زان خواه از شوق این که دامن یاری فند است تا آرزوی دل بکنار آید دمی بدنام شهر گشتن در سوای کوبکو</p>
--	--

تا کی بچون خویش کسی ست و یازند
واقف ز بسملانه طپیدن چه فائده

رویت یای تختانی

<p>شب بی بستر و روزان، هم نشین بهرنا شسته روی کی نشین نوا می سر و زکدامی سرزمین</p>	<p>چه باشد گر بشکرمه جبین اگر خود را بچشم من ببین قدم بر چشم کس نگذاری از ناز</p>
---	---

<p>اما نذارا هنوزم در کمینه تو گو که بر آسمان که بر زمین که تو صبح انچنان شام این چنین عجب مجموعه از مهر و کینه روم ز انسان که گردن نه بین بیالایت قبا می نازین تو گو یا فتنه للعالمین تو با غیار روز و شب فریمن بچشم من ختم شد سحر آفرین تو ما را منوس جان حزین که دل بردی کنون در فکرین</p>	<p>ز بس نیرم زدی تگرش تنی شه نذار اعتبار مهرت اسپاه ترانه دوست میگویم نه دشمن عجب معجونی از شیرین تلخی غباری که بر خاطر داری این بنا زای رفرقا است آمد بعالم فتنه از قد تو برخاست تو یار ما نخواهی شد بعد قرن تمامی ساحرانت آفرین خان مکن از جادائی ای غم یار در نیت صورت نخواهد ماند جان نیر</p>
---	---

بمردن گشته نترد یک در عشق
 چه واقف نکردی دورین

<p>باری خبری ده که چه گفتی چه شنیدی غمناکه ما بود که ناخواسته دیدی یک روز اسیرانه صغیری نکشیدی بسیار دیدی و بجائی نرسیدی از چشم من ای اشک چرا در چکید تیرسی نکشادی و کمانی نکشیدی</p>	<p>ایدل که ز ما پیش باین نرم رسیدی بستی خط اغیار چه تعویذ بیار و عمر تو دلادرقفس سینه بسر رفت ای اشک تر فائده زین طهره زدن چیست بایست تر از دود و دوزخ آن طفل صد بار شستی بکمین دل ما حیث</p>
--	--

دل می برد از ما چه مباحث چه مباحث	در عشق ندانیم سیاهی و سفیدی
چون شمع را سوخت درازی شیب هج	داغ ز تو ای صبح چرا دیر میدی

دیگر چه فروشنده تو واقف که تنش	
دل بود که آنرا تو بیک عشوه خیری	

افتاده است بر سر ما بار زندگی تا دشتم نفس بقبض بود جان من خواهد برنگ شمع و بال سرتو شد شیخ اجل کجاست که بی درد سر شویم چون گل گذشته موج شگفتی ز سرترا و ندان من چو ریخت اجل خنده کرد و گفت دل دید روی زندگی و در بلا افتاد تا زنده هست شمع تپ او نمیرود جز دل طپیدن ز من اندر فراق او با آنکه مرد سر سودا با بد رفت پروا نمیکنی تو و من در سداق تو ای لاله رویا و بینه داغ بر سرم در هر قدم چو شمع ز خود میکنم سفر	خواهم بیم مرد و رتبه دیوار زندگی یارب کسی مباد گرفتار زندگی این گل که چیده ز نه گلزار زندگی ما را نماده طاقت آزار زندگی در پای تو زلفت مگر خسار زندگی خوش رخسار فتاد بدیوار زندگی قطع نظر خوش هست ز دیدار زندگی جز مرگ نیست چاره بیمار زندگی چیزی بجا نماده ز آثار زندگی سودی نکرده ایم بیازار زندگی مشتاق مرگ خویشیم و نیز از زندگی داغ تو ام بود گل دستار زندگی آسان نمیروم ره دشوار زندگی
--	--

واقف من و سلیم ازین خانه میم	
باشیم چیت صورت دیوار زندگی	

<p>تو نزاری سرو فاداری ناز کم کن به بنده صاحب دل بدر یا فلکن درین دیا خانه انت ای کمان یار آباد پایت ایدل نمیرسد بزین رفت بر باد خاک من عشق بگذرای سیل اشک از من می خرامی نیست پروایت در پس پرده شمع فانوسی به تفرج چه میروی سوختی</p>	<p>حاش شد کی کجا داری به نیازی که با خدا داری چه توقع ز آشنا داری گویسته خاطر می باد داری بسر من سر کجا داری این بود معنی هواداری شور کم کن چه ماجرا داری که چه دلهما بزیر پا داری چه بلا حسن خود نهاد داری دل یک شهر در قفا داری</p>
---	--

با تو واقف دعای کس چه کند

تو بلا بر سر بلا داری

<p>داغ کردی دلچم چه می پرسی نه جنون رسانه غفل درست پرسی از من ترا چون که نشانند بید هم جان برای بانگ جرس میطپد روز و شب بخون بی تو</p>	<p>سوختی حاصلم چه می پرسی سخت ناقابللم چه می پرسی چون تویی قاتلم چه می پرسی خبر محلم چه می پرسی از دل بسلم چه می پرسی</p>
--	---

من خود از ضعف خرج راه شدم

واقف از منترلم چه می پرسی

تو تا کی حال دل پرسیده باشی سرت گروم بیا در دیده بنشین روم از دست آن ساعت که از آن پیرس آشفته گیهای دلم را من ای زلف از تو در رشکم که ناپند مشوعا شوق که خواهی دید لطف مان ورق گرداند رنگ رویت ای گل مرا از گریه فرصت نیست یکدم	بطفلی مرغ نسل دیده باشی تو تا که کرد دل گرویده باشی بقتل آستین مالیده باشی گهی خواب پریشان دیده باشی آن موی کمر چسبیده باشی نخواهم ماه من کاشیده باشی بر اوراق دلم گرویده باشی تو که خندیده خندیده باشی
--	--

توان احوال واقف را شنیدن

چنین افسانه خود شنیده باشی

از آن بیگانه خوی نامیکوید با حریفی صبا ای من فدایت از دیار یاری آبی رقیب از سادگی برو عده او دل چرمی بند چهار خطاطم از مرده وصل تو میگردد بعد امید واری نامه اش میگردد از قاصد هواداری نمیکوید پریشان حالیم با او بتان را ای مسلمانان باینی که می باید بطور خود گذارد ای سلامت پیشگان را نشد واد میباید او راه سخن واقف	که می ترسد بر اید از زبانش آشنای شنیدی از دل گم گشته من هیچ جا حریفی که عیار است میگویی از حریفی مرا حریفی چو آن مفلس که در گوشش سدا کی می آید ز محرومی نمی یابم در آن از مدعا حریفی نگار گوید بگوشش حلقه زلفش صبا حریفی نوان گفتن برای بند از بهر خدا حریفی سخن کوتاه بهتر نیست ما را ابتما حریفی گفتم از ادب حریفی نه پرسید از حریفی
---	--

از سینه صافی ناجا ناخبرنداری با ما که همچو زلفیم آشفته و سیه بخت گیرم که شد چراغش روشن بر بزم دل موشد سفید و غافل گرم نظاره تو پیش عقیق آن لب خضر العطش بگوید نگذاشتیم یک مو از جستجوی همت	آینه ایم لیکن با ما نظرنداری جز بستن و شکستن کار و گردناری کو مصلحت و چه فرصت عمر شریذاری پروای مرگ همچون شمع سحرنداری از صبر لاف کم زن امثال جگنداری زاد بدست ما هیچ شاید کمنداری
---	---

واقف درین شبستان بکس نشسته
چون شمع کشته بر سر یک نوحه گنداری

دل ز من بزد جا مه گلگونی کسب اشراق کن ز بیخانه لامی خواران گوی میکده را پر خرابست خانه از نجیر دل سرشکی شد و چکید از چشم سفله پرورش آنچنان گرونی	که بهر جبهه میکند خونی هست در هر خم فلاطونی نیست حاجت هیچ معجونی آه در عرصه نیست مجنونی چکند با تو قطره خون که فریدون شده است پرونی
---	--

واقف از شهر دل گرفته شد
بعد ازین دل کشم به ها مونی

کشتی بغمزه خلق خدای جنایتی از جور روزگار چو گویم حکاسیت همچون چیدان گورین مرده خاطر	یا آیتی بمن نبسایار وایتی در ضمنش آورم ز جفایت شکایتی ممنون نیم ز سایه دست حمایتی
---	---

ای بادشاه حسن چرا جوری کنی در گوش او ز گوشه نشینان صبا بگو امروز گوشه نبود خالی از خلل بانگ درامی قافله بانی اشارت نیست بار مدار این همه محرم التفات باشد که یار حکم با حصار من کند یارم فرشته خوست ولی ترسم از رقیب زان روی لاله رنگ ازین چشم خوفشان بگذرد لایزال شکوه زلف دراز او	آخر رعیتیم خدایا رعایتی بر ما نگر بگو ششم چشم عنایتی جز درد ولایت دل صاحب لاینتی فقد کسی که داشته باشد در لاینتی حرفی اگر صریح نگوئی کنایتی هان ای رقیب در حق من کن سعایتی شیطان صفت کند بجز اجتناب سزایتی دارم حکایت و چهر رنگین حکایتی بگذارد قصه که ندارد نهایتی
---	---

واقف بفقیر ساختم از بهمت بلند
دنیا و دنی است روندی دنی دنی

آنکه برده است دل و دین من از ایامی آنکه در برین موی من از و مجنونی است بس که در کوی کسی گریه پریشان کردم نیست ممکن که دگر یار بدستم افتد کرد چشم تو مرا مست و خراب می نوش خواهر را گو که نه نام مرا بسده عشق چه بلایی تو که در شهر کی خانه نماند باغبان گشت در اطراف گلستان فیت	چشم آینه ندیده است چو ازین بانی هست در هر شکن طره اولیای می ولم افتاده بجای جگر من جانی دل قتاده هست بچنگ مژده گیرائی داشتم و نه صلاحی و دینی تقوائی که جزا و نیست مراد و جهان مولائی که در آن نیست زبید او تو و اولیائی با همچو جانانه من سروسی تالائی
--	--

و ده که در قسمت از سر که پیشانیها	آنقدر نیست که از وی شکم صفرائی
مصلحت نیست که در شهر شبنی وقت	زبانکه دادند ترا دیده طوفان زانی
کارم افتاد غمیزان ببت خود رایی رایی من این که بیان زلف کم سوئی شمع گردیدم و صد بزم تماشا کردم پیش مفتی بزم از غمزه شوخت و یار صوفی و خانقده و ما خرابات مغان دوستان جمله بگوئید مبارکباد بیکنم خدمت رندان خرابات ولی گر چه در کوی تو غوغا هست بهر سوار عشق ای دل افسردگیت سخت ملولم دارد چند مطعون خلا کن شوم از عریانی	که نذار در وجود و عدمم پروائی همچو من نیست درین جمع ایشان رایی راستی را که ندیدم چو تو بزم آرائی که تراداده بخون ریخته فتنه ای هر کسی را ز ازل گشته منقرجائی یار داده است بخون ریخته فتنه ای قسمت نیست درین میگده الالائی غیر من نیست در آن معرکه سرغوغائی عمر رفت و نشنیدم ز تو هو و هائی پوشتم از خاک درت خلعت ستارائی
سیروم با سر پر شور بصره واقف	نیست چون بیل درین راه همیانی
بیماری وراق کشیدم نیادی زین دست و پا زان رسیدم بصل رفتم ز خویش مرده و صلت شنیدم ورد امن شکیب نم دست بعد این	خافل بجال مرگ رسیدم نیادی بهر تو بسملانه طپیدم نیادی چون آمدم بخویش شنیدم نیادی صد با جیب صبر دیدم نیادی

<p>گفتی که شب بخانه تو خوابیم آمدن هر روز میروی سوی اغیار بی طلب</p>	<p>تا صبح انتظار کشیدم نیامدی گر من ترا بشی طلبیدم نیامدی</p>
<p>تا آمدی چسبیدم بچون افق از غمت تا از غمت بچون نطسیدم نیامدی</p>	
<p>بچشم مردم بیگانه خانه میخوابی ترا آبا هوی نسبت نمیتوان کردن فتاده است بگلشای این چنین نش نخست جان دلی سخت تر ز سنگ بیاب بیا که در تن من مشت استخوانی هست مرا که جمله وفاهای نابردم سرم چو سبج شرم حضورم نگه میدار چنان مقتید اسباب کشته غافل</p>	<p>چه کرده ایم که از ما کرانه میخوابی که از برای رسیدن بهانه میخوابی تو خار و خس ز پی آشیانه میخوابی اگر اقا است آن آستانه میخوابی اگر برای خدنگت نشانه میخوابی چرا نمیطلبی و چسبانی میخوابی چه سود زین که مرا غائبانه میخوابی که به خواب عدم هم فسانه میخوابی</p>
<p>ترا چه حظ ز اسیری که در نفس وقف فتاده و همان آب و دانه میخوابی</p>	
<p>تا کی بکنج میکده ما واکند کسی باشوخی تو آه چه سود واکند کسی توان گرفت دامن یار عزیز را راغنی ببال و جان دل وین نمیشوی ما مرد تلخکامی بحسرت تو نیستیم</p>	<p>که بزیم عشرتی که دلی واکند کسی فرصت نمیدی که گره واکند کسی مرد انگلی مگر چه زلینی کند کسی با چو نتو دشمنی چه دارا کند کسی بر خود چگونگی زهر گوارا کند کسی</p>

بر سبزه غور نشینند چون بتان قاصد چینش شتاب مکن باش ساعتی مردم مگر ز رشک رفیقان شو غم خلاص سیرم ز غم چو غیر کن رجا بمحاش جز اشک این حدایقه نذار و شکوفه بر روی روزگار فکندن چه لازم است صورت پذیر نیست شب بزمی خوب	رخصت نمی دهند که مجرا کند کسی نا نامه بخون دل افشا کند کسی این درد را و گر چه مداوا کند کسی آه آن زمان که درد دل او جاکند کسی اینجا چه برگ عیش مهیا کند کسی چون شمع به گریه بشبها کند کسی بستر اگر ز محمل و دیبا کند کسی
---	--

واقعه ازان درین شبی مثل شده است

از بهر بوسه چه تقاضا کند کسی

مرا ای بخت باد در آشنا میخواستی کردی بکار خود نه من تقصیر کردم نه تو کوتاهی نمیدانم و گمراهی عشق از جام چه میخواستی شکستی در دام خار جفا و اسو ختم از تو بجاک و خون فکندی همچو صندل شده لعل ندانم خشم قنانت چه دیگر در نظر دارد بجای طراخچ کهن آید آنهم نمیتوان کردن هنوز از سر گرانی بر سر عاشق نمی آئی	دل و جامم گرفتار بلا میخواستی کردی وفا میخواستم کردم جفا میخواستی کردی تو بادل هر چه کافر ماجرا میخواستی کردی مرا همچون خود ای گلن بهیوفا میخواستی کردی هر چه خوشبین اگر بلا میخواستی کردی مرا از صدمه غم تو تیا میخواستی کردی بدر و دروغ دل را مبتلا میخواستی کردی سر شوریده اش از تن جدا میخواستی کردی
---	---

از سودائی سر زلف خود ای بهیو قوت

پریشان گردانند صبا میخواستی کردی

تقصه من شده مشهور تو هم میدانی رفتن از کوی تو مقدر من نبود و ه چه شاهی که زبید او تو در کشور دل بود دل ملک سلیمان ولی از دوری تو تشریح بی مهریت ای ماه چه تقریر کنم من ز نزد یک تو خود دور زرقم که فکند	بیر زبان همه مذکور تو هم میدانی گریه ام برد بعد زور تو هم میدانی نیست یک خانه معمور تو هم میدانی تنگ تر شد دل مور تو هم میدانی روز من شد شب دیجر تو هم میدانی دل طپیدن ز تو ام دور تو هم میدانی
--	--

واقف از من مژه عشق چه پرسی دم

هست تلخ و ترش و شور تو هم میدانی

عجب بیرحم کافر با جرائی نه کنعانی ست اینج بی نه مصری غلط کردم خطا کردم عفی الله چو برگ لاله میبوزد درین باغ وزد یک شام گریه زلف او باد مکن خونم بدل جانا باین رنگ همه اعضائی تو نرم است چون سیم بدام زلف او آن دل که افتاد	بلائی از بلاهای خدائی عزیز من تو سر زند کجائی که کردم با تو بیدار آشنائی جدا هر عضو من از داغ جدائی کنند اصبح محشر مشکسائی مرابر دل منه دست خدائی نمیدانم که سنگین دل جیرائی بمهر دیگرش افتد رهای
---	--

ترا واقف ز پیری پشت خم شد

بینه بر طاق اکنون میبزدائی

زهی نگاه تو سر گرم فتنه پردازی	ز ترکتناز تو در لرزه ترکی و نازی
--------------------------------	----------------------------------

کبو تری که پیر در لاهو ای آن لب با دل که در سرم کوی یاری قصد زانشک پاک گهر در تعجبم که چرا نموده لاغری عشق تار طنبورم	تمام عمر بود در بلب پروازی کبو ترسیت که در کعبه میکند بازی دویده گرم برویم برای غمازی نوازشی نکنی شعخ من چون اساهی
--	---

نظر جو آشنه گاهی بجال واقف هم از شوق ردی تو کرده هست خانه پیرانی	
---	--

دل را بدرد هجران بگذاشتی و رفتی از چشم سبیل خیزم جانان سفر نردی مجنون مگر بطورت شرط رفاقت این بود پیرا ختم دل از غیر تا منزل تو باشد چون جوش اشک دیدی از پیش من سید مارا که ربط بلبل بوده است با تو ای گل	جان را بداد حیران بگذاشتی و رفتی این خانه را بطوفان بگذاشتی و رفتی مارا درین بیابان بگذاشتی و رفتی این خانه تو ویران بگذاشتی و رفتی دیوانه را بطفلان بگذاشتی و رفتی مالان درین گلستان بگذاشتی و رفتی
--	---

هر چند از سر عمر و واقف بزلت او گیت اورا همان پریشان بگذاشتی و رفتی	
--	--

ولی دارم چه دل از زلف او شتر سواد مرا تا چند گونی گز مسر که می برو جاس دل و جان و رازل تقسیم چون کرد عاشق را اگر بخت جوان داری بده دستی بدانش چو روز تست امروز را نه خواهی از جفا میکن	که از سود و زیان من ندارد هیچ برای اگر بی بود جانی من ز سر بسیار ختم پای ولی بی صبر بخشد بدو جان ناشکیبای که چون پیر معان بگیر نخواهی یافت بابای ولی دانسته باش این که در پیستی تو ای
--	---

تو گرم صحبت اغیار و من در حیرت زین دو	که با ناشسته رویان می نشیند چو تو خمری
چو سردم نفست پا در گل فروزین دیده گریان	ز بس استندادم نذر انتظارم سر بالای
چو آید بر سرم بر چیده دامن بگذر کان گل	کمان دارد که من چون خار دارد دست گیر

بسیار آید میاهمه من واقف تفریح کن

چرا در خانه بنشیند بهوای هست صحرای

تو بکوی بیوفایان غم پیشمار داری	سر خود بگیر ای دل چه باین دیداری
زمن ای فرشته خویان سگ یار ایگوشید	به تو من نه خواجه تا شتم تو زن چو دار داری
تو سبب خدانه ترسی که بگفته رفیقان	چو من نزار و زاری سرکار زار داری
تو جویتیز کردم نگر فتنی انس باین	بهر که خواهی ای دل برو اختیار داری
تو بزلف روزگار همه را سیاه کردی	تو یکی مبین خدا که چه روزگار داری
چو خودی نداده روزی نبود عده و صفا	تو کجا خبر ز در دشت انتظار داری
دل و جان صبر و طاقت همه برده بفارت	بخدا بگو که اکنون تو بمن چه کار داری
ز تو نا بدین مروت که نمی بزخم مرهم	تو نمک در بیخ ظالم زد دل فگار داری
بره تو مشت خاک می شدم و بیا در فتم	چه کنم هنوز در دل تو ز من عیار داری
سپار کار ما را بسپهر بے مدارا	ز جفا هر آنچه باید تو ستم شعار داری
نفست اگر گزارد تو بمبند زلم زنجیر	ز بس ست این که گاهی بدم گزارد ای
نشندی چو شمع بالین من خسته راجه محال	شب گور که چراغم بسر مزار داری
بچه دستگاه ایدل طلبی وصال اورا	تو بغیر خورده جان چه قدر بهار داری
بعیث مثال بلبل تو نه اسیر چون سن	که من از نفس نشینم تو بشا خسار داری

اگر آن پلاسی جان را نگرفته دود لها	سهر زلف شب به شب بن چه در کنار داری
بحریم کعبه واقف دل تو فروینامد	سهر همت تو گروم سر کوی بار داری
اگر صد بار از در توام دل خوشم در در رکابش بوسه گاه غیر شد ترسم که از غیرت ایستد خون جگر پیورده بودم از این فاضل سپردم دل بدست آن گار از سادگی اما بطغلی حسن در از فزون او را دیدم	نمیخواهم که این روز از دلم بیرون شود در عنان اختیار از دست من بیرون شود در که از سودای سلی طلعت مجنون شود در ندانستم از آن دست خاخشی شود در که این میوه پاره درختی ز مهر فروغ شود در
بهرای نیست در طالع خزانم اگر واقف	ز خونم طرف دامن کسی گلگون شود در
دگر ای باد صبار و فرامی آئی خانه مدعیان طوفان خرابست ز رشک بسکه اندیشه اغیار گرفته است ترا بوی خون میدهد از رنگ لباسی که ترا اگر از خود نرم ز آمدن تو چه کنم گر نداری سویرانی من چون سیل	بوی کیسوی که داری ز کجای آئی ز نیکه گاهی تو بوی را نه ماسه آئی هر قدم جانب من و بقفای آئی تا اگر کشته تو ای سرخ قیامی آئی که بعد فتنه و آشوب و بلامی آئی آخر ای گریه یارین زور چیرای آئی
بردی از جلوه مستانه ز خود واقف	که تو چون نشسته می بهوش بامی آئی
باین دلم غم که بر اوج کبریا داری	نگاه بطف بافتادگان کجا داری

همیشه بر سر زانوی یار جا داری قمار عشق بنازی که بار خواهی داد بزر سایه تیغ شهادت است بهشت در قبول بردی تو چون کشته شود بریز بر مس ما پاره زانکسیر رقیب مصروف مهر و وفای بی سمت هنر طعنه زنگین زدن بسرو امروز تو میروی و ترا گوید از قفا کیسو تو جلوه مفت کجا میکنی بچشم کسی	نیاز آئینه خوشوقت با سفا داری باین دلی که گرد در هزار عباد داری تو کشته نشده ام به خون بهاداری که رویک به دل در کلیه ما داری شنیده ایم تو ای عشق کی یاد داری برای ماست اگر چو روز که چفا داری ترا رسد که بسر گل پیامند داری حذر که دو دل خلق در قفا داری توئی گلزار پسته هم چشم رو و فاد داری
---	---

تو مفلسی چه کنی فکر سوختن و افقت
کجا است لفظ گرفت که بوریا داری

کار من سخت است یاران یاری بس که کردم گریه غم در دل نماند دل ز خلعت خانه حورش رسید پیش روی او بهار از سبزه او یوالموس با من طوطی گردیده است سیرکن بیع و غلامی حسن عشق تا شد ماز باطن او با خمیر مسخران دم زلف افقت شد	یاری غم خواری دل داری میکنم اکنون جگر افشاری خنجر پوش جراحت کاری لاله و گل را خط پیاری ای جناب عشق جانبی اری قیمت صد زاریم پیاری میکنم یا غیر ظاهر و اری زهن من طره زناری
---	--

از زمین ای چشم تیره میخوابی پرده از روی کار من منگن شده بر پای قیامت از قد تو با تو ام جنگ نیست تنگی کش جگر من را بدین حبه مسوز تنگ بر من گرفته بسیار دل را بودی و جان نمیگیری تا آنکه آن ترز سویی گردیدم سر پرست بسیا بگو نامح	دیگر ای پرده در چه میخوابی از شیم ای حبه میخوابی دیگر ای فتنه گر چه میخوابی من فکندم سپهر چه میخوابی از من بی جگر چه میخوابی آه زین مشقت پر چه میخوابی من ندانم دگر چه میخوابی دیگر ای سوگر چه میخوابی که ازین روسر چه میخوابی
---	--

این جهان است مختصر و اوقت

تو ازین مختصر چه هستی خوابی

ترا داده در حسن حق پیشگامی مبادا کسی چو نتواند افسرده ایدل چو در جستجوییت سر اسیمه گروم به بیدار و مالیده زان استین را در اوضاع حسنیت از کس نمکین سرمه در کشور عشق نبوده ز مژگان آن شوخ بر خویش لزم پسند قبول است هر سجده ما	ز کوه جوانی به پیران نگامی نه دردی نه داغی نه اشکی نه آبی رود دل بر ای رود جان آبی که نگرفته و امان او داد و خواهی نشود بدر در چارده سال بازی شب نیره هستم در زیبای که من یک تن نیره داران سپی که داریم چون ابرویش قبلگی
---	---

<p>خدا دیرگاه دارد ای پیر و برت برت قدر من نیست کوه و میند هم از جلوه گاه گاه قدست نیازش چه سود انغمی نیازت چه گامیده ایدل از بار عصیان</p>	<p>مذا اریم حبزدگر که تو پناهی که بر آه آهیم کند و اواهی که موزون کنیم مصرع گاه گاهی کجای فروشد نگاهی بآهی که فردا به بخشد کوهی بکاهی</p>
<p>زمن گریه های های ست واقف وزان بی وفاخت. و قاه قاهای</p>	
<p>تو چون باغیر سپان تازه کردی نسیم سیرین وقت تو خوش باد صبا از زلف او بوی رساند طبیب من جزاک الله خیرا عفاک الله خانی دست پارا مرا تبری زدی الحمد لله نوید بوسه دادی زنده مانی گریبان چاک کردن لب هوس افشنت بسر سواد می دیرین و زان لاف قلابی ریشهای نیز نمسند جراحتهای دل رمد و پشیمان غم زرد غوطه بار در شکایت</p>	<p>دلهم را داغ حیران تازه کردی چسب رخ پیر کنعان تازه کردی داغ این پریشان تازه کردی کس دردی بدرمان تازه کردی بخون بیگناهان تازه کردی جگر از آب پریکان تازه کردی تن بوسیده راجان تازه کردی گذشتی دامن افشان تازه کردی سخطه عنبر افشان تازه کردی یک تحریک مژگان تازه کردی بان آینههای خندان تازه کردی تو چون نگ لب از یاقوت تازه کردی</p>

<p>برافکنی نقاب از چهره حسنت مبارک ای که فی خیم مبارک بهار آمد خوشحال تو ایدل نخواهی شد دلا افسرده دیگر دم مردن ببالینم رسیدی</p>	<p>ز خوبی رسم احسان تازه کردی که بیعت با نکلان تازه کردی چو گل چاک گریبان تازه کردی که با پچانه پیمان تازه کردی نه جان تنها که ایمان تازه کردی</p>
<p>تو کردی شاد واقف روح مجنون که شور این بیابان تازه کردی</p>	
<p>نزار گونه الم هست دلفکاری نزار کار بیامو ختم ولی در عشق چگونه راز پویشم مراد بخازاند مرا چه عیش که دارم دو من آرم دو چیز باعث شور زار من باشد ز حال مشتیم و دلم غافل و از دست ز لختهای دل من خبر چه می رسد شده است موجب دل سوزم چه غلها که نشاندم درین زمین خندگهای نگه جله صوف غیر کن چه شکوه با که ز دست تو دلم غافل چه نامه با که نوشته ام بخون لب</p>	<p>هزار حیف نمیدانی از نزار یکی از آن هزار نباید مرا بکار یکی شکست رنگ یکی چشم بکار یکی دل فگار یکی جان بیقرار یکی پیام یار یکی آید و بهار یکی یکی نهفته کند ربه آشکار یکی یکی رسید بجزگان و در کنار یکی جفای یار یکی جور روزگار یکی ولی هنوز نیاورده است باریکی برای خاطر من هم نگار یکی یکی بیا و ز من بشوای نگار یکی خدا کند که از هزار رسد ببار یکی</p>

که هست خوبی با خوبی و نگرایی	ز روزگار به پیش تو شکو نتوان کن
	صبا بیا ز واقف همین قدر گوئی که هست بر سر هست در انتظار کی
از گلی در دل هزاران خار دیدم دیدنی ز هر زخمی لب اظهار دیدم دیدنی در غم آن سر و گل خسار دیدم دیدنی گفتگو با باد و دیوار دیدم دیدنی این همه زان لعل شکو دیدم دیدنی این همه زان اصل شکو دیدم دیدنی سجده رکعت در بغل زار دیدم دیدنی طرفه سودائی درین بازار دیدم دیدنی آرزوی دولت بیدار دیدم دیدنی لب خموش و دل پر گفتار دیدم دیدنی آفتابی در پس دیوار دیدم دیدنی چشم خون بار و دل انگار دیدم دیدنی	شکوه آن بهیو فای بسیار دیدم دیدنی با تو ذوق گفتگو بسیار دیدم دیدنی در گلستان نوحه قمری و سوزن لب یار از غمخانه من و من دیوانه و آ سر پر از شور و نمک بر زخم شعله ز آتش کوچه گردی می کشی دیوانگی شوریدی ز هدمی سوزم ولی فل بسته زلف تان می فروشم جان بوی میخرم از زلف بار با چنین سنجی که در خواب سنت ازین لبتی شکوه بسیار است ما خست اظهار جسم خاکی دیده از نور جانم غافل دیدنی میخوام از نو کز برای وینت
	انا توانی مستی و بیاری خواب و خمار این همه واقف ز چشم بار دیدم دیدنی
ای گریه کی رفتی دست نمی آئی ای دل کنی دیگر دعوا شکیبائی	بسیار پریشانم در گوشه تنهایی ویدی که چها دیدنی ز در فراق او

ما معشوق دوچار شدیم چار بخشید اسی سوترانده گل پیش تو شمشید دارد قیامین اقبال بلند اسی سوز اگر زلف بگوشت گفت تا حوال بشام	دیوانگی بستی بدنامی رسوائی خوش بر تو مسلم شد رعنائی ورنه آن به که کنی کوته افسانه رعنائی در تاب بشو جانان اگر گشته رسوائی
---	--

یعقوب صفت واقف از پیچ و ریزان
ضعفی که مراد داد در قوت بیانی

من کیستم از شوق تو سرگشته تابی غم پرست که در بزم تو هستیم ولیکن بیجا است ز ما فکر عمارت گری خویش مرده است بدر در بسیار درین باغ رفت از بزم آن یار عزیز این چه درناست ای باد صبا نکست گل نیست بکارم تا وعده دیدار بخواب از تو گرفته زان روز که از خاک وطن دور افتادم	در خانه خود همچو نگه پابر کابی شرمند خورشیدم لطفی نه عتابی تا هست چو دل پیلوی ما خانه خرابی بر تربت بلبل افشانی کلابی هیبت چه و اما نده اسی غم شتابی باید من دل سوخته را بوی کبابی شد هر سر رموی بر تن من رگ خوابی یک روز نخوردم بفرغت دم آبی
--	--

واقف یخ اوراق دل سوخته ما
در خانه مانیت یخ ذکر کتابی

ماه نبود باین چنین که توئی اگر دنی بی مکند نگزار می و لیسران در زمانه بسیار اند	نیست یوسف چنین حسین که توئی با چنین زلف عسین که توئی نه چنین شمع و نازنین که توئی
---	---

<p>در جهان سرفقامتان هستند دل خلقی کباب خواهی کرد عقل و دین را در دست نگذاری</p>	<p>نه چنین ناز آفرین که توئی با چنین حوی آتشین که توئی این چنین خصم عقل و دین که توئی</p>
<p>چون تو من نیز عاشقم واقف نه چنین جان در آستین که توئی</p>	
<p>هوس عبادت من مسکین نیایدی جذب منبت اگر چه تریقه ریاضت می آمدی که تلبیری دین و دل ز من صدره بسوی غیر شدی ماه من مهر صبحی بیام رفتم و غورشید از افق مشکل که بعد مرگ بخاکم گذر کنی میخواستی که رنج کنی، حوی من قدم</p>	<p>بیمار خویش را سربالین نیایدی نازم ترا که از بس تکمین نیایدی چیزی نماند چون دل و دین نیایدی یک ره بکلمه ام ز در کین نیایدی سربنداشت تا تو بپایین نیایدی در زندگی مرا چو بالین نیایدی سنگ ریه شد آن دل سنگین نیایدی</p>
<p>واقف سپرد جان جفای تو دینند بر خاک آن جفاکش دیرین نیایدی</p>	
<p>یار ز من کمر خبری داشتی یار بدرد سخنم می رسید بست بکنیم کمر از ناله ام زبانی این سنگدلان تر شدی شهره جز تو نگاشتی خراب</p>	<p>کی بر قیابان نظری داشتی در سخن گر قدری داشتی کاش فلک گوش گرمی داشتی و دود هم مرا تری داشتی و هر اگر داد گرمی داشتی</p>

<p>نامنه من بال و پیری داشتی کاش بزلالت تو سری داشتی چون تو جهان گرد گری داشتی هم نظری هم گذری داشتی گردم گرمم انشری داشتی</p>	<p>هستی چنی شد چو کبوتر اگر گست پیرشان دل من بی سبب کار جهان در هم و بر هم شدی آه کجا شد که بمن پیش ازین نرم شدی آهن و او چو موم</p>
<p>داغ تو مرده اند بدل سوخته واقف ما گردگری داشتی</p>	
<p>چه باشد که روزی اسیر من گشتی زبانم لال می ترسم گرفتار عسکری که ازین زاری چه بخواهی گری کلی یارپ مباد او چنانی چار و خس گری</p>	<p>چه باشد که با ای مرغ گلشن نقش گری تراستی و شب کردی پنهان و آه دلا همراه محل میکنی زاری حد افزون نوغوبی میکنی از بد اخلاطی باستی بی رحم</p>
<p>چه داری از روی جامی با این آن وقت نوبی بر کی همان بهتر که بانی منفی گری</p>	
<p>دو چار من نشد در دشت نای که می آید بگو شتم های هائی بغضو اران دهم بر دم صلائی ندارد و همچو بالایش بلائی بدست گریه جوین عنائی گاهی خنده حرثی ادائی</p>	<p>جهان گردیدم و در داکه جائی مگرد دل گریه سر کرده است جائی کشیم خوان نعمت های درو خبر از عالم بالا گرفتارم روان سازم اگر افتد بوش نسرینم گردم چنین محجوب بکمر</p>

از دوشنامی و از نادمانی	نیاز و ناز را هنگامی که گرم است
<p>درین بیگانگان واقف ندیم بجز آئینه صورت آشنائی</p>	
<p>دور دارای خدا ز من دوری گفت یارم ز من کج دوری گله دارم از آن لب شیرین نیست بی گرمی بحمد الله آه سردم چو شمع کافوری در تو زاری نمی گشت تاثیر آه از بی زری و بی زوری همه خوابان بعاشقان خوبند تو چرا بر خلاف جمهوری کار هر دار ما ز منصوری مرد باید برای عشق که هست تا نباشد زن از دستوری ملفت با نیاز کس نشوی میکن مورانگ تیموری مردمان را ز راه ستوری برو افسون چشم مست کسی</p>	<p>بند رانیت تاب نهجوری گفت یارم ز من کج دوری گله دارم از آن لب شیرین نیست بی گرمی بحمد الله آه سردم چو شمع کافوری در تو زاری نمی گشت تاثیر آه از بی زری و بی زوری همه خوابان بعاشقان خوبند تو چرا بر خلاف جمهوری کار هر دار ما ز منصوری مرد باید برای عشق که هست تا نباشد زن از دستوری ملفت با نیاز کس نشوی میکن مورانگ تیموری مردمان را ز راه ستوری برو افسون چشم مست کسی</p>
<p>سید در دیار ما واقف از گل ماتی گل سوری</p>	
<p>ای بیوفاتم ای بیجا چه میکنی ای بیگناه کش تو محبا چه میکنی دیگر چه مانده است تقاضا چه میکنی حال مرا ز دور تماشا چه میکنی</p>	<p>جام بلب رسیدم را چه میکنی اکنون که من بکشتن خود را چه میکنی ما آنچه داشتیم براه تو باختیم نزدیک نریا بشنوزاری دلم</p>

کاری اگر دران دل سنگین کنی خوش است
ای ناله قصه گسندید بینا چینی

مفلان در انتظار تو دیوانه گشته اند
واقف بیا بشهر بصحرای چینی

<p>تا بکی در بدرم گردانی اول صفحہ عشق این سخن است نقطه خال تو دیدم گشتم با ازین بزم رقیبان رفتم شمع را با تو چه نسبت در حسن من بمیدان وفای عشاق این همه منکر تاست بجا است چشم بکشای ز خواب غفلت شد چه چشمم در دندان بزم گر بگویم که هوا دار تو ام گشت پیر از جان هر که شنید</p>	<p>یارب ای چرخ بخود درمانی که تو در حسن نداری ثانی مرکز دایره حسیه رانی این گرانی بشمار ازانی میکنند هرزه زبان جنبانی برده ام کو بقتد چو گانی تو که در خانه خود مهمانی پیش زاندم که شوی شیطانی بگذر از من کمر صغ خوانی سخنم باد و هوا میدانی انچه دیدم ز تو یار جانی</p>
---	--

واقف از گریه نخواهم پس کرد
کو شود کشتی من طوفانی

<p>بهرم مبتلا کردی چه کردی زوی تیرای کمان ابرو باغیا ولا خود را دران زنجیر کیسو</p>	<p>ستم کردی جفا کردی چه کردی غلط کردی خطا کردی چه کردی گر قنار پلا کردی چه کردی</p>
---	---

<p>بجرم این که می بودم بکویت دل وحشی طبیعت راز دهم نمی ماند بگفتار تو کردار بکار مردم بیکانه اینتوخ</p>	<p>سرم از تن جدا کردی چه کردی گر رفتی و رها کردی چه کردی چرا گفتی چرا کردی چه کردی بگاه آشنا کردی چه کردی</p>
<p>ملاست یار را واقف که کرده است سراسر این حرف واکردی چه کردی</p>	
<p>گوشه پیداد آن ترک سپاهی مرگفتی بیا قربان من شتو عبث بگریم بر بخت تیره خدا را بیدل اکنون بس تو آن کرد گهر پیش بنا گوش تو لرزو گداسی کوچه عشقم عجب بیت جهان تاریک شد از طره او کنه دریای حسنت چون نملط</p>	<p>چه میخوایی دل ازین داغهای آلای من بقدر بانگ آلی که نتوان شستن از رنگی سپاهی کباب از ناله شدم غمهای بجو دهم چون چراغ معجگای گر آید از دماغم بوی شلای که بر شب میزند روزم سپاهی شود آینه را کشتی تنهای</p>
<p>مرو واقف به تحسین کس از جای که باشند واه واه خلق واهی</p>	
<p>ای دل تو چه اضطراب داری از پهلوی ما جدا شو ای دل و دنبال که میدوی ندانم</p>	<p>پیوسته ام از خراب داری مارا بخور و خواب داری ای غیر عجب شناس داری</p>

<p>زمین شیوه فرکباب داری اندیشه گراز حساب داری هرایج چه بیج و تاب داری در جنگ عجب شتاب داری</p>	<p>مستانه روی بجانب غیر پرنسینه من شمرده زن تیر بگذرای زلف از میانش در صلیح درنگ میکنی ای یک</p>
<p>لب تشنه خون ماست و وقت تینخش باو صفت آیداری</p>	
<p>زودی برهم شمار من چه کردی که با مشت غنبار من چه کردی نگوای گریه کار من چه کردی چه کردی شهسوار من چه کردی بچشم لشکبار من چه کردی که با شنبه های تار من چه کردی</p>	<p>صبا با زلفت یار من چه کردی نکدر گرنگردی با تو گویم نه شستی که دین از خاطر یار کف خاک مرا بر باد دادی زودی تر خند و بر گریه من نوشتمی با تو میگویم جد سوز</p>
<p>فکندی خار و آفت را به بتر چه کردی گاهزار من چه کردی</p>	
<p>نگریا بد دل ازاری نداری نگریا چون خودی کاری نداری بغیر از من گند کاری نداری ز من بهتر خریداری نداری که غم داری و غمخواری نداری</p>	<p>بجز آزار دل کاری نداری تغافل میکنی در کار عاشق عذاجم میکنی هر لحظه گویا بسکه کس یوسف من مشوه فرست دلا بسیار می سوزم بحالت</p>

<p>بجدا شد زمین یاری نداری سرت گردم بی آری نداری</p>	<p>بگفتی از کسان دارم بدل یار وفا گفתי که دارم بایندارم</p>
<p>نمیدانم ترا واقف چه حال است که دل داری و دل داری نداری</p>	
<p>ای دارویی دردمن بیمار کجائی جان میدهم از حسرت دیدار کجائی خون گریم و گویم که تو ای یار کجائی مشتاقی تو ام یار ستمگار کجائی ای سایه فکن ابر هوادار کجائی قربان شومست شوخ کماندار کجائی خون میشو دای صبر جگر دار کجائی</p>	<p>بر بستر غم میکشتم آزار کجائی گفتی چو دهی جان بتو دیدار نمایم اغیار بر پیرسیدم آیند من از درد دیر است نمالید کسی گوش دل مرا از گرمی این دیدل سوخت جگر سوخت از حسرت تیرت چو بدت خاک نشینم هر دم دل بی طاقت من از غم بچران</p>
<p>کو محرم رازی که با و حال توان گفت در یاب مرا واقف اسرار کجائی</p>	
<p>یار من غمگسار من باشی شمع شبهای تار من باشی چاره ساز خمار من باشی قدری دوستدار من باشی تا سحر در کنار من باشی تو چپ این فرار من باشی</p>	<p>چه شود گر تو یار من باشی چه شود گر ز روی دل سوزی چه شود گر بیک دو پیما نه چه شود گر تو ای وفا دشمن چه شود گر بشی بر غم رقیب چه شود گر پس از فنا گشتن</p>

تاله زار من اگر شنو س
واقف از حال زار من باشی

زلف خوبان بلاست پذیری حرفهای دروغ مدعیان دلفریبست وعده اش چند گلرخان می برند دست بیت جز بگردان نمیکند پنجه اینکه من میکشم ز جور چنبا بت من آنچنان آتشوت یکنفس یار و آتش یار من خنجرم از جاد بستباری زلف یارست در نیم و نیم سبیل اشک از سرم نمیکند شده اگر شسته پشته در کوش	چربلا اثر پاست پذیری وامی من گرفته راست پذیری که سر اسروفاست پذیری خون عاشق حناست پذیری عشق مرد آزماست پذیری اجر مهر و وفاست پذیری که بلای خداست پذیری گل باغ حیاست پذیری ند آهم عصاست پذیری نسخه حال پاست پذیری بسر ماجراست پذیری عرضه کر بلاست پذیری
---	---

عمد یاران عمدا واقف
پوچ و پا در هواست پذیری

غبار درفش امی صبا گریاری نه امروز نه برق جولان نیست چو سیاه مشک که تسکین نپذیرد	مرا بر سر ز دیده منت گذاری که آتش عنان بود درنی سوار جیلی است در طبع من نقیر را
---	---

نوا می سنگدل از کد این یاری	نداری با شیشه جانان ترحم
نه آخر تو هم چنینم بیمار داری	نظر کن بحال دل دردمندم
نوا آن خنده کردن براه کوسه	اگر کبک بهشت بدعوی هم
چه کردم که جان مرا می برتری	لکش نادرک خویش از سینه من
که سیاه گردیدم از تیغی	بسر و قدم گردید آن سیمین را
غریبست با وصف بی اختیار	سر یوسف کجایش کردم که چون
قلم بر من چنین گشت شبای	زهر نیکو گشت بدو یک شکم
تو هم خویش را آدمی می شمارا	لبویش بر قیامت از قدر است

زلف میدی زلف دلدار واقف
بفضلت چرا عمر را میگذاری

حرفی بجای گویمت بسیار میانی	در دیده مردم چرا بر غم من جانی
دشمن بایمن میکند تو را با میانی	با دیده سوزن کی کن آتش بخرمن گدانی
کز بهر جنگ ای کینه در تقصیر ایمنی	با عاشق خونین جگر صحت نباشد معین
در کشتن عاشق چرا امر و فرمود میانی	دوران فرصت کم بقا تو دیو و ابرو میانی
که زنده سازی مرده را که مرده ای میانی	از چشم جادوی خود از اهل روح افزایی
زین پیشین بودی کاشکی لطفی که ای میانی	چون خیمه شند از رویت عیان با ملت میانی
و آنکه بعد حسن او اما از سر و ایمنی	و ایمنی بند قباد بر غم غیر ای بی وفا
کز بهر دل از در غم با غیر ای میانی	تا کی ز غمها خور غم زین بخت بهر مردم
از بیلوی دشمن و مار چه رسوا میانی	واقف بنده چنان هر دو جان و دل میانی

<p>ای بی اشک به بقر یکبوی که میبری ای آفتاب گرم بکوی که میبری سرگزین میشو که کسی روی دقضا هنگی بهت دارم میسگی و سستی ای کعبه روز راه ادب باز میبری چشمم زگریت شد لب جوهر ناز</p>	<p>وامی آه شعله باز بسوی که میبری لغات در آتش نیست بسوی که میبری ز فیضان برای میدان می که میبری بهر شکست جام سووی که میبری گردانی اینقدر که بکوی میبری دامن نشان تو بر لب جوهر میبری</p>
<p>از رفتنش ز چهره واقف پریده نگ آه امی صبا بغارت بوی که میبری</p>	
<p>ز بس در جمع مهر و یان ثمانی رقیب از کوی او شد مانع من ز سلک آن دردندان چکوم به تنبا کوشی تا خو که رفتی بذکر نام اول لب آشنا کن</p>	<p>تو بیشک این جماعت امامی که در راه حرم باشند حرامی که دارد خنده بر نظم نظامی کشم هر لحظه ناز تلخی کامی نتر این بس نکلین نکیامی</p>
<p>بنجوی صرف میگردد و واقف که رهین باد و سازد شرح جامی</p>	
<p>گر کنم صاحب من در تو نگاهی گاهی زان کشم از دل حیران زده آهی گاهی گر به حال تو مراد است و نه بی عجب چشمم دید و امی سرمه خنده باری</p>	<p>عفو کن میشود از بنده گناهی گاهی که مرا شاد نکردی به نگاهای گاهی می نشیند بگل و لاله گاهی گاهی دید و چون بت من چشم سپاهی گاهی</p>

<p>چشم را گرفتند بایر گاهی گاهی جمد از شست دلم ناوک آبی گاهی میگرفتیم بان خانه پناهی گاهی نصف دل خوش کنی از نصف بکا گاهی که روم از پی کج گزده کلای گاهی میفرستم بر او قاصد آبی گاهی کلمه نیره ام از طلعت ماهی گاهی</p>	<p>من کا هدیه چیر از نظرت دور افتاد زور بر من چو کمان میکنی می ترسم محتسب میگردد و ساخته ویران هیچ نقصان نشود که تو ام ای تمام نقد هیچ خلل در روش راست رو بیداشی نگذار که نویسم مکتوب چه شد آن طالع فرخنده که روشن شد</p>
--	---

واقف آن عبادت گشت که با هم خویش

می گرفتیم بجان سر راهی گاهی

<p>یک ساعت ز عمر شد صرف طاعتی روز قیامت است از آن روز ساعتی دل بایتن ست و شعله غداران جاعتی من سوختم دلا تو داری قناعتی</p>	<p>در آگه خبر گناه ندارم بضاعتی از هول روز هیچ پیری بکایت پروانه چه چاره کند بانه از شع چشم گشت بیک لاله از لاله</p>
--	---

واقف ز عشق تنگ گشت بایه ام

دارم ز اهل بیت امید شفاعتی

<p>توئی که هیچ دل از بند غم برانگنی بدل قرار نگیری بدیده جانم کنی بنزیر پا نظر از فردا کبریا کنی ولی چه سود که یک خسته را دوا کنی</p>	<p>توئی که رحم بجانهای مبتلا کنی توئی که شوخی حسنت نمیدارم توئی که خون عزیزان نموده بدال توئی که در رطب تست معجزایی</p>
--	--

توئی که مشیو ده بیباکیت گذشته زحد	ستم بخلق کنی نترس از خدا کنی
توئی که عادت بیگانه پیروی داری	توئی که حاجت یک آشنایان کنی
توئی که ساخته نیم گشته خلقی را	توئی که کار کسی را بعد عا کنی
توئی که حسن تو اندک خدا نصیب تو کرد	توئی که حق فقیران خود داد کنی
توئی که راه وفا کرده غلط صد بار	ولی براه جفا یک قدم خطا کنی
توئی که جنگ ترا صلح در قفا بنود	ز هر که رنج شود خاطر صفا کنی
توئی که عهد تو با او نیست همچون گل	بدست هر که بهیفتی باد و فضا کنی
توئی که میشنوی حرفهای تلخ از خلق	ولی از آن لب شیرین شکسته عا کنی
توئی که کرده خراباد شاه حسن ترا	توئی که لطف بحال آن گرا کنی
توئی که بردن بانی که شد گرفتار	بلا ز سرستی و اندیشه از دعا کنی

توئی که ساخته در دمنده واقف است

توئی که پیارده آن در دمنده را کنی

غافل از حال دل فگار خودی
چه قدر تشنه دیدار خودی
عند لیب گل رخسار خودی
بس که هیرت زده در کار خودی
بر سر گرمی بازار خودی

از خودی بس که گرفتار خودی
غرق در چینه آئینه شدی
بینی آئینه و خوانی غسلی
کینفس آئینه از کف ندیدی
سوخسته جان خرباران را

والله نترس بیمار خودی

دفع درد دل واقف کنی

متفرقات

عمرم بسر رسید تو هم بیو فابیا ای عقل تا کیم خفه ساز می برو برو بجهرم عشق بر دارم کشیدی	سخت هست حال بنده برای خدایا ای عشق انتظار تو دارم بیابیا جز اک الله فی الداین خیر
--	---

وله

چنان دارم از دوریت اضطراب جو آب صاف مده ساقیاست گروم بر خنیزد هر که بر بستر فتاد از درد عشق	که ماهی در آتش سمندر در آب توان شکست خمار مرید و شراب نیستم آرزو که دستم نیگردد طیب
---	---

وله

مراد در هر بن مواز تو درو بیست گر چه یک بار زن هست دانه خال از دماغ تو سینه باغ باغ است تا صبح خاموش کن حسد را بیاریدش به پهلویم نشانید پلاک نرگس او در زمانه بیار است اگر بیشت شود خانه که من دارم هزار زخم تو انم ز تیغ او برداشت بیان رفتی و قمری چنان اسیر تو شد	ترا خود یک سر مرده در من نیست ایک تخم هزار من سود است از لاله و گل مرا فداغ است این لحظه که اول و دماغ است علاج در و پهلوی من این است خندنگ غمزه او را نشانه بیار است پی نیامدن او را بهانه بسیار است ولیک دل تو انم ز آرزو برداشت که طوق بندگی سرواز گلو برداشت
--	--